

STVARANJE NOVOGA SVIJETA

VODIČ KROZ OSOBNU TRANSFORMACIJU

KAJA ŠEGVIĆ

Naslov:

„Stvaranje novoga svijeta“

Podnaslov:

„Vodič kroz osobnu transformaciju“

Naklada:

Vlastita naklada

Dizajn naslovnice:

Kaja Šegvić

Naslovna slika:

Kaja Šegvić, rad iz ciklusa „Cvjetovi raja i beskraja“, akril na platnu, 2006.

E-mail: kaja.segvic@gmail.com

ISBN 978-953-99453-2-7

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Sveučilišna knjižnica u Splitu

UDK 159.913

ŠEGVIĆ, Kaja

Stvaranje novoga svijeta : vodič kroz osobnu transformaciju / Kaja Šegvić.
- Split : vlast. nakl., 2014.

Bilješka o autorici: str. 168.

ISBN 978-953-99453-2-7

150929014

© Kaja Šegvić

Niti jedan dio ove knjige ne smije se, bilo kako, umnožavati ni preslikavati bez dopuštenja autorice.

KAJA ŠEGVIĆ

STVARANJE NOVOGA SVIJETA

Vodič kroz osobnu transformaciju

**SPLIT
2014.**

*Za moju Ružu
- i novi svijet*

Volim te

Sadržaj:

ŽIVJETI U VJEČNOJ SADAŠNJOSTI	12
KOLUMNE 1. DIO	19
KAKO STVORITI NOVI SVIJET?	19
Je li nam već dovoljno teško?	20
Stvaranje.....	22
Korak po korak.....	24
Spremnost na promjenu.....	26
Vrijeme za sebe, u svijetu bez vremena	28
Izlazak iz čahure i sušenje krila	31
Kako stvoriti novi svijet?.....	33
Brisanje lažnih uvjerenja.....	35
Osobna odgovornost	37
Nuspojave lijeka.....	39
Buđenje.....	42
Istina	44
Povratak sebi	46
Otpori.....	49
Prepreke na putu.....	51
Najbolji trik koji postoji.....	52
Na kraju ipak – Ljubav.....	54

Napokon Istina.....	56
KOLUMNNE 2. DIO	59
TEORIJA IGRE: IGRA ŽIVOTA	59
Predgovor	60
Zagrijavanje... ..	61
Neka igre počnu.....	63
Budimo velikodušni	64
Tko igra igrice?.....	65
Dakle zagrijali smo se... ..	66
...Ali što ako kraj ne postoji?.....	67
Pripremite se da izgubite tlo pod nogama	69
Pronađena istina.....	71
Spojimo već jednom sve teorije.....	74
Vrijeme i postojanje.....	78
Život bez ciljeva	83
Život bez straha	84
Živjeti lagodno	86
Ljubav kao put do istine.....	89
Priroda kao put do istine	92
Neizvjesnost budućnosti.....	94
Pokloni	96
„Odlučite vašu stvarnost”	98
U ovom životu.....	102

Čuda?	104
Kako pričati sa samim sobom?	105
Talenti → Zadatak → Sreća.....	107
Napokon pobjeda	108
Mudrost	109
Oslobađanje.....	110
Načini učenja i načini buđenja.....	113
A dalje? Mislim, stvarno... ..	115
Konačni obračun.....	116
I to je sve.....	119
Kraj.....	121
Pogovor.....	122
KOLUMNE 3. DIO	123
PORUKE ZA ŽIVOT	123
Kako pronaći partnera?	124
Što je to normalni brak?	126
Smijem li tražiti više?	128
Strah od budućnosti	130
Financijski problemi.....	132
Novac i životni ciljevi	134
Kako se riješiti straha?.....	136
Umoran sam od neuspjeha	139

Želim promijeniti svoj život	141
Živate li i danas život koji vas ne zadovoljava?	143
Čudotvorni lijek za sve probleme	146
Kako znati što je dobro za mene?	149
Želim raditi posao koji ću voljeti	152
Ravnopravnost žena i muškaraca	155
Roditelji me krive za sve	157
Razgovori o bitnim stvarima	159
Otpori životnim promjenama	161
Ogledajte se u drugima	163
Iscjeljivanje i sve boje duge	165
Bilješka o autorici	168

ŽIVJETI U VJEČNOJ SADAŠNJOSTI

- Kratki udžbenik za razumijevanje novih generacija djece i stvaranje novoga svijeta

- Kako uistinu funkcionira stvaranje u sadašnjem trenutku?

Što trebate znati o ovoj novoj djeci?

Kao prvo, ovo su djeca koja su tu da vas promijene. Da promijene način na koji razmišljate, da promijene način na koji doživljavate same sebe i svijet oko vas. Ona su došla da promijene, svatko svoj, djelić ovoga našega svijeta. Ako se u svom razmišljanju i ponašanju postavite iznad njih, kao autoritet koji je tu da njih nešto nauči i da ih odgaja – već ste propustili sve šanse koje su vam oni donijeli za VAŠ napredak.

Poštovanje je ključna riječ u razumijevanju ove djece. Morate ih od početka poštivati dovoljno da vam oni počnu otkrivati svoje darove koje su pripremili za vas. A donijeli su ih iz daleka. Čak iz trenutka koji je prethodio stvaranju čitavog ovog našeg svemira. Znanje koje su došli podijeliti s nama je sasvim drevno - ono stiže upravo iz onog trenutka u kome još nije ni bilo vremena. Ako tako nešto uopće možete zamisliti. Oni su ti koji to mogu, i tu su da nam donesu promjenu koja nam je tako nužno potrebna da bismo mogli promijeniti ovaj svijet na bolje.

Oni su nova djeca. I tu su da VI saslušate ono što su vam ONI došli za reći. A ne baš da oni slušaju vas. Jer sva vaša razmišljanja o životu su se i tako pokazala pogrešnima ili bar nedostatnima, i stvorila su ovakav svijet i način života s kojim nitko ovdje baš nije previše oduševljen.

Stoga: vežite se, polijećemo, jer oni su već tu, među nama. Oni su veliki Majstori stvaranja, ljubavi i velike sutrašnjice ovoga planeta. A vi im možete biti od pomoći u stvaranju novoga

svijeta samo ukoliko ih prepoznate kao ono što oni uistinu jesu.

I saslušate ih.

Kako ova nova djeca sadašnjice funkcioniraju?

Za ovu novu djecu sadašnjice, sve je moguće. Ne postoji nemoguće.

Ona su svjesna povezanosti svega, ali baš svega, u jedinstvenu cjelinu! Za njih su čuda moguća, čak i kada ta čuda nama neće izgledati kao čuda, nego će biti „prikrivena“: neupućenima će većina događaja kojima će se ostvarivati njihove želje izgledati kao splet slučajnosti i sretnih okolnosti. Da, baš!

Kako je moja Ruža dobila svoju lopticu

Ja imam svoju princezu Ružu, curicu svjesnu svega od kada se rodila. Sa 5 mjeseci, dok još nije znala govoriti niti slogove, kada sam je uzela u ruke izgovorila je moje ime: „Kaja“. Molim? Pa ti pričaš?! Koju godina poslije, kada smo bile u posjetu rodilištu, rekla sam joj: - „Ovdje si se ti rodila!“ Odgovorila mi je ozbiljno: - „Da, znam. Sjećam se.“ O, ok. Oprosti mila, što sam pomislila da se ti nečega ne sjećaš...

E, sad, kako je to moja Ruža dobila svoju lopticu? Jednom, kada ju je poželjela, točno onu jednu koju si je ona zamislila (sa nacrtanom Štrumpfetom) iz velikog aparata s ogromnom hrpom loptica u njemu? Takav aparat radi na principu da se ubaci 5 kuna, i onda iz te velike hrpe loptica na dnu aparata ispadne jedna od njih. A ona si je zamislila baš tu jednu

između svih njih, od tako puno različitih koje su bile u aparatu! Ja sam joj dala taj novčić od 5 kuna, ali sam joj rekla da nema šanse da joj ispadne baš ta jedna loptica od svih njih. Koliko puta bi se, po vašem mišljenju, trebao ubaciti novčić da se dobije BAŠ TA loptica (od tih 200, 300 ili više njih, koliko ih je moglo biti unutra)? Ako takve loptice nije uopće ni bilo pri dnu aparata, nju s jednim novčićem ne bi nikako bilo moguće dobiti, jer bi trebale prvo ispasti sve one druge loptice koje su bliže dnu aparata od nje. Sve u svemu, nemoguća misija - činilo se .

Nemoguća misija? Za vas ili mene u tom trenutku, možda. Za onoga tko zna bolje, postojalo je bolje rješenje. Kako je izgledalo to rješenje?

Ona je ubacila svoj (jedini) novčić u aparat. Aparat se zaglavio. Došao je čovjek čiji je to aparat bio. Vidio je da se novčić koji je ona ubacila zaglavio. Otvorio je aparat s gornje strane i ponudio joj da odabere lopticu koju želi. Ona je rukom iz hrpe loptica uzela lopticu sa Štrumpfetom. Kraj priče. Čovječe!

Ova priča iz života oslikava upravo glavnu karakteristiku ove nove djece: ona ne prihvaćaju pravila po kojima smo mi zamislili da ovaj naš svijet funkcionira – i upravo zato oni mogu i moći će uistinu sve! Sve stvoriti i sve promijeniti!

Eto, čak i „Pravilo po kojem se dobivaju loptice iz automata za 5 kuna“ se može tako lako premostiti i to na takav jednostavan i genijalan način! To vrijedi i za sva ostala pravila po kojima funkcionira baš sve oko nas, sve ono što su nas naši roditelji

učili o načinu na koji funkcionira ovaj naš svijet, a mi im, avaj, povjerovali!

Dobrodošli u stvaranje bez granica!

Ako to poželite (i dopustite), naša nova djeca će vas naučiti što to znači živjeti i postojati bez granica. Što znači stvarati bez granica – stvarati vlastiti život i baš sve oko vas. Dobrodošli u stvaranje bez granica!

Mi smo navikli da se sve odvija na neki određeni način: baš sve oko nas se odvija linearno i logički slijedi jedno iz drugoga. Ako se desi ovo, onda će se desiti to, pa to, pa onda to... i tako dalje. U skladu s pravilima, je l'te?

To tako funkcionira dok smo vezani za linearno razmišljanje, ali ova nova djeca su tu da nas nauče i novom načinu razmišljanja i postojanja: naime da nas nauče stvaranju bez granica, stvaranju **iz sadašnjosti prema prošlosti** – od posljedica prema uzrocima!

TAJNA STVARANJA U SADAŠNJOSTI:

Ako sve stvaramo u sadašnjosti, onda nam je dovoljno SAMO ZAMISLITI ISHOD događanja (ono što želimo da se desi, na primjer: dobiti lopticu sa Štrumpfetom), a linearni tijek vremena će se zatim (unazad) sam pobrinuti za sve ostalo i stvoriti sve uzroke, tj. okolnosti događaja koje će dovesti upravo do nama željenog ishoda (tako da način na koji ćemo doći do te željene loptice ne moramo uopće sami osmisliti)! Tako ova naša stvarnost funkcionira!

Stvaranje u sadašnjem trenutku je stvaranje bez granica!

Da bismo to mogli ostvariti, jedino što moramo je živjeti u sadašnjem trenutku i biti svjesni prave prirode samih sebe i svega oko nas! Za djecu sadašnjosti, to je lagan zadatak – oni imaju to znanje i tu svjesnost! Za sve ostale, to zahtijeva i ponešto truda, u prvom redu truda na shvaćanju prave prirode svega oko i nas samih.

Tajna je u tome da mi živimo u vremenu (u kome su događaji linearno poredani i logički slijede jedni iz drugih) i proživljavamo vremenski slijed događanja, ali stvaramo stvarnost u svome vječnom SADA u kome i postojimo kao svjesno biće!

VJEČNA SADAŠNJOST

U KOJOJ UVIJEK BORAVI NAŠA SVIJEST

JE UPRAVO TRENUTAK STVARANJA!

Sve ostalo je samo priča (vremenski tijek događanja) kojom stižemo do proživljavanja onoga što smo si sami već unaprijed stvorili!

U idealnom slučaju (kada shvatimo o čemu se to ovdje uopće radi), naša svijest stvara samo ishod događaja (ono što će biti), a sve ostalo je samo priča. Bajka. Iluzija. Koja ima zadatak samo ispričati i povezati slijed događanja čiji kraj mi već znamo – jer smo ga sami stvorili! Tako da nas ova nova djeca uče smišljati samo kraj priče, rasplet svakoga od događaja u našem životu, onaj *happy end* koji si sami želimo, a sve ostalo

je samo pričanje priče, i to uistinu nije na nama. Lako će se sklopiti i rasplesti baš sve, i to samo od sebe. Koliko god to nevjerovatno zvučalo vama, u baš ovom trenutku u vremenu.

A poanta ove cijele priče bi bila: dok god imate i samo jedan novčić – on uvijek može biti dovoljan. Ako znate što točno želite postići s njime. **Jer vaša svijest nije vezana za vrijeme. Vrijeme je vezano za vašu svijest!** I ono vam samo pomaže da „doživite“ one ishode koje ste si zamislili.

- „Ali zašto meni nitko to već do sada nije rekao?!“

Pa zato jer vam nitko to do sada nije znao reći! Nitko oko vas, barem. Sada vam ovo govorim ja, a nove generacije djece će vam to ponavljati i ponavljati, sve dok ovo ne postane općepoznato znanje. I dok baš svi ne postanete Majstori stvaranja, ljubavi i svega ostaloga.

Vi sve ovo morate još naučiti, ali nova djeca ove sadašnjosti, srećom, to znanje već imaju! I ona su već zamislila novi, ljepši, pravedniji, divni svijet oko nas. Sada je još jedino ostalo na protoku vremena da spoji ovaj naš trenutak sa tim ishodom. Takav lijep kraj je već stvoren od strane svih ovih svjesnih bića – majstora ljubavi. Na nama je ostalo jedino da se ukrcamo u njihov tijek vremena, i da uživamo. Možemo ponešto i naučiti putem.

Vežite se, polijećemo! Ili, bolje rečeno: već smo sletjeli u novi svijet. Samo još moramo doletjeti do toga, kroz vrijeme.

Uživajte u letu! ☺

KOLUMNE

1. DIO

KAKO STVORITI NOVI SVIJET?

- Vodič kroz osobnu transformaciju

Je li nam već dovoljno teško?

Prije nekoliko godina, započela sam jedno moje predavanje o smislu života riječima: - „Je li nam već dovoljno teško?“. Nitko me nije razumio. Nikakva reakcija publike. Očito nam tada nije još bilo dovoljno teško. Mislim da je to bilo 2005. ili 2006. godine. Mjesto radnje je bilo i ostalo isto – grad Split.

Ako započnem sada ovu moju kolumnu istim tim riječima: - „Je li nam već dovoljno teško?“, mislim da bi ovaj put moglo biti više onih koji će me razumjeti. Dakle, JE LI NAM VEĆ DOVOLJNO TEŠKO? Jesmo li napokon stigli do točke u kojoj smo spremni postaviti si ona prava pitanja, jedina vrijedna odgovora, a koja će nas povesti NA JEDINO PRAVO PUTOVANJE zaista vrijedno truda – ono kojim stižemo do same točke stvaranja, iza zastora ovih već tako izlizanih kulisa 'stvarnosti oko nas'? Jesmo li već spremni? Je li nam već dovoljno teško? Je li nam dosadilo dovoljno pa da se odvažimo krenuti u ono nama zaista nepoznato i do sada nedoživljeno, u bitku koju su naizgled izgubili svi filozofi koji su do sada razbijali glavu pitanjima o smislu života, bitku, nebitku i ostalim tričarijama?

Pitam vas zaista ozbiljno. Svakoga pojedinačno. O zbroju svih vaših unutarnjih odgovora na ova pitanja ovisit će ishod ove naše zajedničke bitke sa smislom postojanja, i stvaranje novog i drugačijeg svijeta oko nas. Nemojte se zavarati: ovo nije politička kolumna. Mene ne zanima tko je na vlasti. Ja znam da će se u onom trenutku kada većina nas odluči iskreirati novu stvarnost pojaviti i posve novi političari, i to oni koji će

učiniti stvarnom našu novu unutarnju viziju. Sve stvaranje kreće iznutra prema vani. U ovom slučaju u našim mislima i u našim srcima, ako je u vama (i vama, i vama, i vama...) još ostalo dovoljno razuma i dovoljno ljubavi. Pretpostavit ću da je, iako to u ovom trenutku i nije baš vidljivo, recimo da je sve još uvijek dobro skriveno i da samo čeka svoj trenutak da zablista. Pa, taj trenutak je došao. On se dešava upravo sada. I nova stvarnost se kreira upravo sada. Ovdje. 2013. Split. Planeta Zemlja.

Slobodni ste da se pridružite u stvaranju novoga svijeta. Onoga koji će vrijediti i kojega će biti lijepo živjeti.

A zašto sam se baš ja uhvatila ovog zadatka, pisanja kolumne o stvaranju novoga svijeta? Valjda zato jer sam imala sam tu sreću da mi je život odgovorio na sva moja pitanja o smislu života, o prirodi svemira, prirodi ljudskih bića, ljubavi. Možda baš meni zato jer su mene ta pitanja dugo i jako mučila, od kada znam za sebe. Od kada sam dobila moje odgovore, prenosim ih dalje onima koje to zanima na sve načine kojih sam se do sada dosjetila: putem mojih knjiga, poezije, umjetničkih slika, animiranog filma, predavanjima...

Na vama je samo da se zavalite, čitate – i stvarate novi svijet. Jedini uvjet je taj da i sami budete spremni na promjene. Jer svaka promjena uvijek počinje od nas samih.

Stvaranje

Dakle, odlučiti smo. Odlučili smo da ćemo stvoriti svijet kakav želimo. Onaj koji će biti vrijedno živjeti i u kome ćemo se osjećati dobro. Takav u kome ćemo se osjećati zaštićeno i sigurno, i u kojem nećemo stalno imati osjećaj kao da se nalazimo na vjetrometini i na udaru koječega, od kredita do straha od nezaposlenosti, od bitki unutar obitelji do borbi za osnovnu egzistenciju.

Reći ćete odluka je laka, teška je realizacija. Ne bih se složila. Uostalom, uvidjet ćete da se u puno stvari koje ću spominjati u ovoj kolumni neću složiti s vama, a posebno se neću složiti sa nekim općeprihvaćenim idejama koje vladaju ovim društvom. I to je u redu. Jer jedino novi pogled na svijet može izroditi novi svijet. Jedino ljepše i pravednije, bolje misli mogu stvoriti okolinu koja će biti ljepša i pravednija, i uistinu bolja od ove u kojoj se trenutno nalazimo.

Možda vam se u nekom trenutku učini da je nemoguće promijeniti sve ovo oko nas na bolje, da je već sve toliko crno i da se izlaz toliko niti ne nazire da je već sve na korak od konačne propasti. Ne brinite i ne očajavajte. Vi nemate pojma. Vi uistinu nemate pojma ni o čemu: ne znate niti u čemu se nalazite, ne znate ni što je uistinu to što zovete stvarnošću, ne znate niti tko ste vi, niti kolika i kakva je vaša osobna moć i koje su njene granice. Sve ste to vi zaboravili. I zadužili ste mene, onda nekada dok ste se još sjećali tko ste, da vas baš u ovom trenutku podsjetim na to. Pa evo, ja to i radim.

Podsjećam vas na sve one istine koje će vam trebati da ih prepoznate kao svoje za ovaj zadatak koji je pred nama. Zadatak promjene stvarnosti oko nas. Ako vam se kada učini preteško, i kao da nam ponestaje vremena, ne brinite se: i samo vrijeme se, kao i ukupna stvarnost oko nas, na višim razinama spoznaje pokazuju kao iluzije, pa stoga i promjene koje nam predstoje neće biti tako teško ostvarive kako vam se možda čini. Teži dio posla će ostati, kao i uvijek, promijeniti unutrašnja razmišljanja ljudi, a ostale promjene se same od sebe dešavaju. Naše unutrašnje odluke će se uvijek zrcaliti u stvarnosti oko nas, stvarajući sve oko nas, i mijenjajući se kako se i mi mijenjamo.

Ovo je bitka. Ovo je zaista bitka. Bitka za povratak svjesnosti u ljudska bića. Za taj svjesni dio vas koji je u stanju pročitati ovaj tekst, i možda razmisliti o njemu. Nećete možda baš sve razumjeti iz prve, ali ostanite uz mene: sve će se razjasniti vremenom. Kao kada ste učili voziti auto, i na početku se sve činilo jako teško, gotovo nemoguće. Sve nove vještine, pa tako i vještina svjesnog stvaranja svijeta oko nas uče se pomalo. 'Odnija vrag prišu.' Zar nam doista gori pod nogama?

Korak po korak

Stvaranje novog života, kao i čitave nove stvarnosti oko nas morat ćemo ipak odraditi korak po korak: ne zato jer se sve ne bi moglo promijeniti u trenu (jer moglo bi!), već jednostavno zato jer mijenjanje bilo čega oko nas zahtijeva i promjenu u nama samima, a to, priznat ćete, već ne ide ni tako lako ni tako brzo. Unutarnje promjene najčešće nisu brze (ne zato jer iz nekog razloga takva unutarnja promjena ne bi mogla biti jako brza, čak munjevita, već zato jer svaka promjena u nama zahtijeva naš osobni i potpuni pristanak na tu promjenu nas samih, a to, kao što smo već ustvrdili, ne ide baš brzo, niti lagano). Otpori unutarnjim promjenama su golemi – svi mi negdje duboko u sebi mislimo da smo u pravu i potrebno je jako puno energije i dokaza i vremena da poneki djelić čovjeka jednostavno popusti u svojoj tvrdoglavosti i prepusti se višim istinama i nekim boljim iskustvima. Prisjetite se samo otpora s kojima ste bili suočeni ako ste ikada pokušali dokazati nekome nešto (posebno ako je bila riječ o članovima obitelji), ili im ukazati na neko njihovo ponašanje koje bi uistinu trebali promijeniti. Kakvi su bili rezultati tih vaših pokušaja?

Novi svijet se stvara iz novih paradigmi: iz novih načina razmišljanja i iz novih načina življenja. Ako promijenimo samo način na koji razmišljamo o životu, promijenit ćemo sve! Iz lažnih uvjerenja slijede pogrešno postavljene prioritete, i sve su stvari u životu dalje pogrešno postavljene. Ako uistinu ne razumijete što znači život i o čemu se tu zaista radi, vjerojatno

ćete provesti čitav život radeći nešto od jutra do mraka i izmišljajući nove načine da zaradite što više novca, pokušavajući na sve načine osigurati sigurnost sebi i svojoj obitelji. Sigurnost? Unutar čega? Zar vi zaista znate ŠTO je svijet oko vas? Za vas, lažno uvjerenje je ovdje to da, ukoliko želite preživjeti unutar ovoga svijeta koji je nesiguran, morate toliko raditi i zarađivati novac da si osigurate život. Jer svijet je nesigurno mjesto. Po vama. A novac koji težite zaraditi što više, taj novac će vam dati tako traženu sigurnost življenja. Zaista?

Jednom ću vam ispričati istinitu priču o tome kako sam se ja riješila svog stambenog kredita u švicarskim francima, kojega naravno nisam mogla otplaćivati kada su rate narasle, a cijene stanova toliko pale da se kredit više nije mogao isplatiti niti prodajom stana. A bila sam bez kune. Imam ja tih primjera iz svog života još – koliko god vam ih bude potrebno da zaljuljaju vašu pogrešnu predodžbu o ovome svijetu. Oni vam mogu pokazati koliko su snažne naše unutarnje odluke kada su udružene s pravim znanjem o prirodi ovoga svijeta. Znanje o istini o ovome svijetu može nam pomoći u baš svim situacijama, čak i u onim naizgled bezizlaznim. Jer svijet je ništa do kreacija našeg uma. I jedino vaša lažna uvjerenja o prirodi i funkcioniranju svijeta vas sprečavaju da koristite njegovu neograničenu snagu i moć stvaranja.

Mislite da već znate sve? Razmislite ponovno!

Spremnost na promjenu

Ukoliko se pak zaista odlučite na promjenu, ako se odlučite mijenjati tako da vaša nova razmišljanja budu sve više i više u skladu s pravom prirodom stvari, trebat će vam vremena za sebe i za zadatak koji je pred vama. Jer to je najteži posao na svijetu. I najvažniji. I najusamljeniji, pritom. U svojim mislima ste uvijek sami sa sobom. Ipak, nagrade koje proizlaze iz uspješno provedene osobne transformacije su goleme, kako za vas same, tako i za svijet oko vas. Nagrade koje osvojite na taj način obuhvaćaju uistinu sve, i omogućavaju vam da iz baš svih životnih situacija koje si možete zamisliti izađete kao pobjednik. Čim to odlučite biti.

Ostala sam vam dužna priču o tome kako se uspješno razriješio moj kredit u švicarskih francima, koji sam kao i dosta ljudi u Hrvatskoj podigla prije nekoliko godina, a koji je prijetio da će me izbaciti na ulicu i usput me ostaviti u dužničkom ropstvu prema banci još dugi niz godina. Kažem 'razriješio se', jer nisam ga razriješila ja, nego se razriješio sam od sebe. Na taj način će se razriješiti i sve situacije koje vas muče u vašem vlastitom životu, čim uspijete dosegnuti svoju unutarnju istinu – onu osnovnu, koja kaže da je sve moguće i u potpunosti vjeruje u to, jer zna da je to zaista tako.

Dakle, kako je bilo to s mojim kreditom: ja sam bila bez kune i bez posla, slijedećeg mjeseca mi je banka trebala staviti stan pod ovrhu jer nisam više mogla plaćati ratu za stan. Stan mi se i tako više nije sviđao. Što sam učinila? Što biste vi učinili?

Tada, ja sam ODLUČILA da mi treba točno 15 000 kuna a taj mjesec da bih imala dovoljno za svoje troškove. I ODLUČILA sam prodati taj stan, iako je cijena za koju se tada mogao prodati stan bila manja nego ukupna svota koju sam dugovala banci. To su bile dvije moje čvrste unutarnje odluke. Odluku da imam 15 000 kuna za taj mjesec nisam nikome ni spomenula, pošto nikakvog posla nisam imala na vidiku. Taj mjesec, nešto nakon tih mojih odluka, tata mi je iznenada darovao 15 000 kuna jer je dobio povrat od osiguranja koje si je uplaćivao godinama. Za stan mi je došao kupac u jedan petak i platio za stan oko 580 000 kuna. Banci je trebalo dati još nešto manje od 12 000 kuna da se zatvori ukupni dug. I tako sam ja do kraja tog mjeseca imala i za zatvaranje kredita kod banke a i za svoje osobne troškove tog mjeseca. Da još napomenem, ovrha stana mi je trebala biti u taj ponedjeljak (kupac se pojavio u petak i uplatio banci novac za stan).

Da ste se našli u sličnoj situaciji, imali biste izbora – potpasti pod utjecaj tuđih mišljenja i dopustiti im da i vas uvjere u svoje misli, koje bi redom bile ovakve: 'ovih dana se jednostavno ne može prodati stan tako brzo', 'novac ne pada s neba' i slične poslovične gluposti koje ljudi ponavljaju u svom neznanju o tome kolika je zaista njihova moć stvaranja i mijenjanja njihove stvarnosti i toga što je moguće, a što nemoguće (*by the way*: sve je moguće). Ah, da, a kada se u vašem životu počnu dešavati ovakve čudesne stvari, ponovno i ponovno, onda će vam ti drugi reći da vi jednostavno imate sreće. Iako sreća nema ništa s tim, već je to isključivo rezultat iznutra već osvojene istine o životu i o svijetu, koju i vi možete postići – ako se potrudite.

Vrijeme za sebe, u svijetu bez vremena

Rekli smo da će vam, ukoliko se odlučite mijenjati na način da će vaša razmišljanja postajati sve više i više u skladu s pravom mudrošću Svemira i života, trebati vremena za sebe i za taj zadatak.

Za taj nedostatak vremena za sebe ne trebate se uopće brinuti, jer na jednoj višoj razini vrijeme je i osmišljeno upravo zato da potpomogne tu vašu potragu za samim sobom i za vašom unutrašnjom mudrošću k možete osvojiti svoju beskonačnu mogućnost stvaranja – svih svojih iskustava, kao i svijeta oko vas. Čim se uistinu odlučite upustiti u jedan takav pothvat, već su vam u tom trenutku na raspolaganju raznorazni pomagači koji su se već namjestili u vašem životu s namjerom da vam pomognu i oslobode vas dijela vaših zemaljskih poslova – kako u poslovnom okruženju, tako i u obiteljskom ili prijateljskom. Tolika je snaga već i same namjere da se svojim duhom izdignete iznad ovoga svijeta i pogledate na život iz jedne više perspektive – one koja ima tu snagu da promijeni sve oko nas. Isključivo o snaži vaše predanosti ovisit će koliko ćete pomoći na svom putu dobiti – točno onoliko koliko vam treba da ostvarite ono što ste si zamislili. Ako ste si zamislili tek malo mudrosti i nešto unutrašnjih uvida (tek toliko da vam pomognu da progurate dan), za to malo neće vam ni trebati puno pomoći, pa je nećete ni dobiti – ali ako vaši ciljevi streme zaista visoko, već će vas netko osloboditi brige za

svakodnevnne životne stvari, tko god to bio. Sve ovisi jedino o snazi vaše osobne predanosti onom krajnjem cilju, spoznaji konačne istine života.

Također trebam napomenuti da se svatko mijenja svojom vlastitom brzinom, tako da ćete zbog predstojećeg zadatka jednostavno morati napraviti malu 'utvrdu' oko sebe, unutar koje ćete moći polako stvarati svoje novo biće, novoga sebe (sa novim mislima, koje će biti otvoreno za nove stvari i uvide), i u kojoj ćete pažljivo čuvati to svoje novo ja od svijeta kakav je trenutno oko vas, od njegovih utjecaja i misli, sve dok ne ojačate dovoljno. Kada se tek počnete mijenjati, okolina i općeprihvaćeni način razmišljanja može jako utjecati na vas i ometati vas u vašem razvoju, posebno u početku, dok ste još nesigurni u sebe, i dok i sami tek tražite odgovore. Tako da je na vama da bar na neko vrijeme, dok ne ojačate, nađete načina da se ogradite od svega što vam može štetiti i ometati vaš razvoj i da sami sebi ostavite dovoljno neometanog prostora za rast.

Dakle, ovo do sada bi bio uvod.

Za one koje ne zanimaju ove stvari, ovdje mogu slobodno prestati čitati, ovo, kao i sve ostale moje tekstove. Oni su namijenjeni samo onim hrabrih dušama kojima je ovakva igra oko nas već dosadila i koje žele stvoriti drugačiji i ljepši svijet oko nas.

I to žele napraviti svojim osobnim naporima, dubokim razmišljanjima o životu i – Ljubavlju.

Izlazak iz čahure i sušenje krila

Ukoliko ste još tu, sa mnom pri ovoj kolumni, to bi trebalo značiti da ste barem donekle spremni za vašu osobnu promjenu. Kažem donekle spremni, jer čovjek nikada i ne može biti zaista spreman za ono što još ne poznaje kao svoje novo biće, kao što ni gusjenica nikada svjesno ne odluči da je spremna postati leptirom. Ona jednostavno osjeti da je stiglo to neko njeno vrijeme za 'čahurenje' i za smirivanje, i spremna je poslušati tijek prirode koji je gura u transformaciju o kojoj ona ništa i ne sluti. Vjerojatno je čitav proces promjene izvan dometa trenutnog shvaćanja jedne gusjenice koja se sprema postati leptirom, ali, na našu sreću, ljudska promjena koja nam predstoji nije baš sasvim izvan dometa naše i vaše trenutne mogućnosti shvaćanja. Ove moje kolumne su i zamišljene kao putokaz i barem malena pomoć u shvaćanju procesa vaše osobne transformacije koja se trenutno počinje dešavati. Ona će u svojoj konačnici promijeniti i čitav svijet oko nas, a mi (ljudi, svi zajedno) smo u njoj ključni igrači. Dovoljan je samo određen broj vas koji ste spremni osjetiti zov onoga što dolazi i posvetiti se svim svojim bićem svojoj unutrašnjoj promjeni – i to što svjesnije, to bolje.

Na nekoliko stvari ćete trebati obratiti pažnju. Jedna od njih je upravo nužnost tog 'čahurenja', tj. privremenog okretanja sebi i svojem unutrašnjem procesu, i ograđivanje od svega što vam može naštetiti i usporiti taj vaš proces, bili to drugi ljudi ili svakodnevne okolnosti vašeg života. Sve treba otići u drugi plan, na neko vrijeme. Ljudima oko vas vratit ćete to

višestruko kada s njima podijelite darove koje ćete svojim unutrašnjim procesom osvojiti, tako da ne trebate osjećati nikakvu grižnju savjesti što ste ih privremeno zapostavili. Posebno žene to često sebi rade, stavljajući uvijek druge na prvo mjesto u svom životu, i tako ugrožavajući i usporavajući svoj osobni proces transformacije – a to je 'ne, ne, ne!' sebi raditi. Drugi 'ne, ne, ne!' bi bio sljedeći, a često to vidim: oni koji su još u procesu svoje osobne transformacije, žele odmah početi pomagati drugima, otvarati vidike ljudima koje se nalaze oko njih, i u toj bitci (jer riječ je o bitci uvjerenja) padnu i bespotrebno izgube energiju, koja je njima samima nužno potrebna za svoj rast, na pokušaje dokazivanja drugima da su u krivu i da se trebaju mijenjati. Ne trebam ni napomenuti da time na naprave ništa, jer onima koji nisu spremni time neće pomoći. Posebno to opet rade žene, i gube svoju energiju na uzaludne pokušaje promjene onih kojima jednostavno još nije vrijeme za neke istine. Do istine treba dorasti, zato kada započnete svoj rast, držite se svoga posla i ostavite druge na miru, ukoliko vam ti drugi baš ne dođu i sami vas zamole za pomoć. Tako da je u ovom pogledu moj savjet: ne brzajte. Dovršite prvo svoju osobnu promjenu prije nego i pokušate mijenjati druge. Svaka osobna transformacija je jako osjetljiv proces – kao kada se leptir izvlači iz svoje kukuljice. Na neko vrijeme će novi leptir, čak i kad je transformacija dovršena i on uspije izaći na svjetlost, biti sasvim ranjiv i osjetljiv, i zadnje što bi mu trebalo pasti na pamet u trenutku dok mu se još nisu ni osušila krila je da počne učiti druge kako se leti. Polako. Ima vremena. Iako se trenutno nalazimo usred svijeta u kome to tako baš i ne izgleda.

Kako stvoriti novi svijet?

Kako stvoriti novi svijet? Moj pristup je čistim i neposrednim stvaranjem, bez oslanjanja na postojeće strukture ili čak opiranja njima. Nikakva borba osim one unutarnje sa samim sobom i sa svojim ograničavajućim mislima jednostavno nije potrebna. Sve ostalo su samo borbe s mrtvacima, sa već isluženim i oslabljenim strukturama koje će se uskoro raspasti i same od sebe, bez našeg uplitanja. Novi svijet nećemo stvoriti nikakvom borbom sa starim svijetom ili sa bilo čime što je već stvoreno, već novi svijet moramo stvoriti nanovo i doslovno – iz ničega! Stvorit ćemo ga isključivo iz naših vlastitih novih misli, koje će potom kreirati i naš novi, ljepši život. Onako kako se jedino i može uistinu stvarati.

Koji je onda naš glavni problem s kojim se moramo suočiti da bismo stvorili novi svijet, ako to nisu sve ove već postojeće loše strukture svijeta oko nas? Naš glavni problem uopće nije svijet oko nas sam po sebi, niti stanje u kojem se on trenutno nalazi: naš glavni problem je taj što mi (gotovo svi) uopće ne sumnjamo u temelje na kojima smo izgradili taj naš svijet, ne preispitujemo sve one misli koje su nas u školi/ obitelji /crkvi /gdje_ već naučili da trebamo misliti, a na koje smo se mi putem toliko navikli da smo zaboravili da to nije naše stvarno, urođeno znanje s kojim smo došli na ovaj svijet, već nas je to netko drugi putem 'naučio'. Krivo, većinom. Nažalost. Iz toga slijede svi naši problemi sa ovim svijetom, jer mi uistinu niti ne znamo što je to svijet, ne znamo ni tko smo to mi, niti znamo koja je naša prava uloga ovdje. Kako bismo onda mi

takvi mogli i stvoriti pravilan svijet? Mi, takvi kakvi smo sad, ga i ne možemo stvoriti, i zato nam i jest zadaća da se prvo ponovno vratimo sami sebi, a onda da iz tog novoga sebe stvorimo i cijeli novi svijet.

Vrijeme je za prestanak vjerovanja ikakvim autoritetima, i za ponovno povezivanje s našom vlastitom unutrašnjom istinom. Da se napokon vratimo samima sebi i zaboravimo na sva ona lažna učenja koja smo nakupili putem. Na taj način, i naš novi svijet biti će utemeljen na našoj vlastitoj povezanosti sa istinom, a stari svijet će jednostavno prestati postojati. Ne brinite uopće za stari svijet – brinite samo za novi, jer energija otpora nečemu je također energija. Što više svoje energije trošimo da se odupiremo bilo čemu, to ćemo biti slabiji, jer – čim se opiremo to znači da nas je svijet oko nas već uspio uvući u svoju igru. Energija bilo kakvog otpora onome što je već stvoreno je već unaprijed izgubljena energija, ako vam je cilj stvaranje nečega novoga. Na vama je da svoju energiju ponovno osvojite sami za sebe i da ne dopustite da vas drugi ljudi, okolnosti, ili bilo što drugo, odvuče iz vašeg novopronađenog centra.

Srećom, u centru svoga vlastitog bića vi još uvijek znate istinu, i znate što biste sve trebali uraditi da dovedete ovaj naš svijet u bolje stanje od ovog trenutnog. Taj dio vas koji je vaš temelj, onaj bezvremeni, sveznajući, uvijek isti, centralni dio vas je još uvijek i te kako živ, i samo čeka na pravu priliku i poziv da se probudi.

Buđenje! ...kava je već na stolu...

Brisanje lažnih uvjerenja

Brisanje svih naših lažnih uvjerenja koja smo do sada sakupili putujući kroz život je naša jedina zadaća, ako želimo napokon stići do istine. Sve ostalo će se desiti samo od sebe: kao kada bismo neki prastari i prljavi novčić morali dobro obrisati i počistiti da bismo mogli stići do njegovog pravog lica i prepoznati o kojem je novčiću ovdje riječ. Jedino što mi trebamo obaviti je čišćenje samog novčića, a njegova prava priroda i vrijednost se već nalaze zapisane na njemu. Mi ne trebamo ništa dodatno izmišljati, niti išta dodavati tom našem novčiću. On sam, njegovo pravo lice i vrijednost koja je zapisana na njemu su već unaprijed stvoreni, i kao takvi su ostali sačuvani ispod svih slojeva nečistoće koje su se vremenom na njega nakupile. Na nama je samo da ga obrišemo i da uvidimo kakvo to blago zaista imamo u rukama.

Jasno vam je već do sada, vi sami ste jedan takav novčić kojem je zub vremena i okolnosti u kojima ste se nalazili uspio zakloniti vaše pravo lice. Vi ni sami ne znate kolika je vaša vrijednost, niti kako ono uistinu izgleda. Nitko vas to nije naučio, niti vas je odveo do zrcala da to uvidite sami. Cilj ovih mojih kolumni je da vam prvo pomognem da se obrišete i uklonite sve nečistoće kojima ste prekriveni, a zatim da vas dovedem do zrcala u kome ćete napokon moći uvidjeti tko ste vi zapravo. Obećavam vam da će vam se vaše pravo lice svidjeti, kao i da će vas vaša prava vrijednost iznenaditi, jer blago koje predstavljate je zaista vrijedno. Toliko vrijedno da,

za sada, mislim da to ne možete niti zamisliti. I nije nikakvo čudo da su se razne sebične strukture tokom vremena toliko trudile da vam zamažu oči i sakriju od vas samih istinu o tome koliko uistinu vrijedite. Jer već za vrijednost samo jednog od vas, za vrijednost jednog vašeg novčića, vi u ovom Svemiru možete kupiti – SVE. ('Kupiti' je malo nespretna riječ ovdje, jer ukazuje na nekakvu razmjenu i trgovanje, što ovdje nije slučaj. Tako da, kada je riječ o načinu korištenja vašeg novčića, više će odgovarati predodžba o nekakvoj akreditaciji kojom se mogu otvoriti sva vrata koja postoje, i dobiti sve što se iza njih nalazi.)

Nečistoće koje su se na vama nakupile vremenom su razna učenja u koja ste vi putem povjerovali a da ih niste sami provjerili, sve te lažne 'istine' o svijetu oko vas, sve te neistine o vašem mjestu u ovom svijetu i neznanje o razlozima zbog kojih smo uopće i krenuli u ovu avanturu zvanu Život. Sve se to treba pobrisati ako želite doći do sebe i do svoje prave prirode. Sve što mislite da znate se treba preispitati i provjeriti ako na kraju želite pogledati u svoje lice i iznenaditi se kada vidite kolika je ta vaša vrijednost, ona koja je zapisana u samim temeljima vašeg bića.

Jedino što će vam ovdje uistinu trebati je hrabrost – hrabrost da se usudite obračunati sa svim lažnim uvjerenjima koje imate i da ih pomalo izbrišete. Hrabrost da se usudite razmišljati drugačije od drugih – a ponekad i od svih oko vas.

Nadam se da ste za to spremni. Barem neki od vas.

Osobna odgovornost

Osobni razvoj je stvar osobne odgovornosti onoga koji takav pothvat odluči poduzeti. To znači da je baš sve na vama: na vama je da se iz svoje okoline odmaknete od svega onoga i svih onih koji će vaš razvoj i transformaciju ugrožavati ili će vas pokušavati ometati time što vam žele nametati svoja mišljenja ili o njima raspravljati s vama. Nemojte uopće gubiti vrijeme na njih, jer rasprava s onim tko ne zna ništa (a misli da zna) je čisto gubljenje vašeg vremena i energije. Dovoljno je teško doći do svoje unutarnje istine dok se nalazimo u ovakvome svijetu i bez dodatnih otežavajućih faktora. Ako se ne možete maknuti fizički iz svoje ograničavajuće okoline, uvijek se možete odmaknuti mentalno i svjesno si ne dopustiti da događanja oko vas utječu na vas. To je samo vaša odgovornost i vaša prilika za jačanje: trebate pravilno odrediti prioritete za svoj život i čvrsto ih se držati. Ne dopustiti nikome da vas svojom glupošću, neznanjem ili bahatošću odvрати s vašeg puta, pa makar i na tren. Sjetite se, u ovakvom svijetu oko vas kakav je danas, ljudi oko vas više ne znaju istinu, oni su u potpunosti zaboravili da je svijet kreacija našeg vlastitog uma, da smo krenuli u ovu avanturu zvanu Život upravo zato da bismo neposredno iskusili našu vlastitu neograničenu mogućnost stvaranja bilo koje Stvarnosti i da bismo u svojoj vlastitoj kreaciji pri tom uživali. Na svakom je pojedinačno da ponovno sam hrabro krene u osvajanje svojih istina o tome u čemu se nalazimo. Jer ono što vam ja ili bilo tko drugi kaže, to ne može biti vaša istina dok god i sami ne

razmislite o tome i to ne iskusite. Tek tada to postaje vaše pravo znanje, koje će uvijek ostati s vama. Ono će također uvijek morati biti potkrepljeno vašim vlastitim neposrednim iskustvima. Razne institucije su stoljećima varale narode i pojedince umanjujući njihovu osobnu važnost u čitavom procesu: uvijek je trebalo vjerovati nekom drugome, tko je navodno znao istinu bolje od nas samih. Da bi osigurali slijepo vjerovanje u ono što su prodavali kao istinu, institucije su trebale uvesti mehanizam straha u cijelu priču. Treba se bojati, jako, ukoliko se netko slučajno usudi krenuti sam u nepoznato i razmišljati svojom glavom. Treba se bojati razmišljanja tako jako da će svi oni koji se usude i samo posumnjati u njihove istine postati opći neprijatelji: neprijatelji poretka, neprijatelji institucije, neprijatelji naroda – jednostavno neprijatelji. I tako smo stigli do društva u kome se ljudi boje razmišljati. Bolje je pognuti glavu i još malo šutjeti, jer na taj način se nećemo nikome zamjeriti i možda ćemo biti sigurni... Sigurni od čega? Tko ima tu takvu i toliko vlast nad nama da smo mu povjerovali da naš vlastiti zdrav razum nije dovoljan da nas dovede do istine? Jedino naš strah, možda, ima tu moć – ako mu to mi sami dopustimo. Sve ostalo su samo strašila za ptice. Postavljena da osiguraju dobar urod onim institucijama koje i dalje žive od ljudi koji im vjeruju i od straha kojeg su im putem uspjeli nametnuti. Ja vas pozivam da se probudite u svoj novi život bez straha. Na vama samima je da u sebi prepoznate gdje se taj vaš strah nalazi i uz koja vaša razmišljanja i lažna uvjerenja u koja ste povjerovali je vezan te da ga iščupate iz sebe, kao korov koji vam ne da disati. Prodišite napokon punim plućima – slobodni, kakvi uistinu i jeste.

Nuspojave lijeka

Ako ste se ipak odlučili na osobnu promjenu i na kretanje u potragu za istinom, u ovom svijetu kojim trenutno vladaju laži i pogrešna uvjerenja, to je na neki način kao da ste odlučili da ćete uzeti lijek koji će vas ozdraviti. Svaki lijek ima i svoje nuspojave, pa je na meni da vas upozorim kakve sve nuspojave može imati ova vaša potraga. Sve što ću ovdje spomenuti vam se može i ne mora dogoditi, ali red je da vas upozorim o posljedicama koje vaša promjena može imati na vaš osobni svijet i na ljude oko vas. Ipak, ne dajte da vas to omete, jer prije ili kasnije život će vas i sam natjerati da obavite istu transformaciju na koju vas ja ovdje pozivam (jer to je i cilj sveukupne evolucije čovjeka), pa mislim da je ugodnije da to odradite svojevoljno, na način koji ćete smatrati lagodnim, dok vas drži za ruku netko tko je tu transformaciju već prošao.

Dakle, o nuspojavama. Čim svim srcem krenete u vašu potragu za istinom, odgovori na vaša iskrena pitanja vam počinju stizati, sa svih strana. Vaše ukupno biće se počinje mijenjati. Vaše vibracije postaju više, a stvari koje su vas prije zanimale pomalo gube svoju zanimljivost za vas. Na neki način odrastate i otpuštate svoje igračke. Svi vaši odnosi se počinju mijenjati, jer odnosi i jesu odraz naših trenutnih unutarnjih stanja i interesa. Bilo bi super kada bi se i oni oko vas odlučili mijenjati uz vas, ali teško da ćete imati isti kapacitet i volju za promjenom kao i oni. Svatko raste svojim osobnim ritmom i vi na to nećete moći puno utjecati – te vrste

odluka su strogo individualne. Pogotovo ne biste trebali pokušavati utjecati na druge oko vas dok ste još i sami u stanju svoje promjene. Svi koji još nisu prošli ovaj proces mogu vas jedino zakočiti ili usporiti vaš rast, i ne mogu vam biti od pomoći. Ponovno spominjem, ovdje je stvar samo vaše osobne odgovornosti da im ne dopustite da vas uspore ili utječu na vas. Morate si osloboditi prostor i vrijeme za sebe, mijenjajući nemilosrdno svoje životne prioritete. Sve što vas ne podržava mora otići iz vašeg života, barem privremeno.

Dakle, najteža posljedica vaše promjene može biti potpuno prekidanje veza sa onima koji su vas do tada okruživali. U blažem slučaju, transformacija vašeg bića unijet će turbulenciju u većinu vaših odnosa. Posljedice tih turbulencija i prilagođavanje novom stanju će biti u skladu s tim koliko se drugi oko vas budu željeli mijenjati i koliko će se željeti ogledati u novom svjetlu istine koja će se buditi u vama. Nekada će im pogled u njihovo vlastito biće i njihove mane koje ćemo im pokazivati svojim novim svjetlom biti pretežak, pa će se ljudi i sami odmaknuti od nas jer se neće moći dugo gledati u nama, takvi kakvi trenutno jesu.

Svaka promjena je teška.

Za onoga koji je poduzima, kao i za one oko njega. Ipak, na vama je da odredite gdje ste to vi u cijeloj ovoj priči i da sami odlučite koliko istine želite i hoćete primiti u svoje biće, bez obzira na posljedice koje to može izazvati.

Buđenje

Svaka promjena je teška, i svatko sam za sebe odlučuje želi li je ili ne. Ljudi se, makar i oni koji su u nekom trenutku bili međusobno najbliži, mijenjaju i razvijaju svatko u nekom svome ritmu, i tu nema puno pomoći. Odatle toliko razvoda danas. Odatle toliko svađa u obiteljima. Do prije nekoliko godina svi smo vibrirali, ne isto, ali dosta slično jedni drugima. Neki od nas su se od tada odlučili mijenjati u skladu s višom svrhom naših života, dok neki nisu tako daleko odmakli. Nekima ni topovi ne bi bili dovoljno da ih prenu uz sna, dok je drugima sasvim dovoljan ugodan poziv na kavu i na buđenje. Razlike među ljudima su postale sve veće i uočljivije, a razdor između njihovih međusobno neskladnih energija i vibracija prevelik je da bi oni mogli i dalje postojati jedni pored drugih. Došlo je do velikog raslojavanja, u kojem svatko postoji i titra na nekoj svojoj frekvenciji. Posebno oni koji svojom promjenom žele potpomoći promjeni svijeta oko nas na bolje, moraju oko sebe napraviti dosta mjesta za svoj veliki budući zamah, kako ih titranje većine ne bi zagušilo i osiromašilo njihovu novu snagu, koja se još mora razviti do svoje punine. Potrebno je stoga napraviti odmak od postojećeg svijeta, za sve koji zaista misle ozbiljno. Većini će ipak onaj poziv na kavu morati biti upućen više puta da bi im došao do svijesti, pa evo, ja moj poziv i ovim putem ponavljam, jer buđenje nas još čeka. Hop, hop! Na noge junačke...

„Tko se nije skrio, magarac je bio! Ja krećem...“ – tako nekako smo se igrali u djetinjstvu igre 'Skrivača'. Jedan bi

zatvorio oči i brojao do 100, a ostali bi se posakrivali kud koji negdje u blizini. Kada bi onaj koji je bio odabran za brojanje izbrojio do 100, rekao bi glasno: „*Tko se nije skrio, magarac je bio! Ja krećem...*“ i tako obavijestio sve ostale da igra počinje i da ih on kreće tražiti. Kako je baš taj jedan bio određen da traži ostale? A eto, zapalo ga je. Netko mora i to. Drugi put će brojati netko drugi. Ovaj put je red na meni da ja tražim vas. Srećom, izgleda da se većina vas zaista dobro sakrila (sama od sebe), pa nam neće biti dosadna ova igra skrivača i pronalaženja. Ipak, moramo postaviti neka pitanja. U ovoj igri života koju zajedno igramo, zašto bismo se skrivali? I zašto bi nas netko tražio? Čemu brojanje baš do 100 (odnosno do 2013. godine)?

Prvo odgovor na najlakše pitanje: u igri brojimo baš do 100 jer smo to eto, tako odlučili! Moglo je to biti i do 101, i do 102, i do 50 i do 5055. Svejedno. Naša igra, naša pravila. Ipak, dok se izbroji do 100 se nekako činilo taman dovoljno vremena da se svi uspiju sakriti od onoga koji će ih tražiti, a da sve skupa ipak ne traje predugo, pa da nam igra ne dosadi već i prije nego što smo je uistinu i počeli igrati. A zašto bi nas netko tražio? Pa takva je igra, i uz to vi ste se baš željeli sakrivati, pa vas netko jednostavno mora i potražiti da ne biste zauvijek ostali skriveni na svome mjestu za skrivanje: jedan iza auta, drugi iza kontejnera, treći negdje na stubištu neke okolne zgrade... ne sjećam se više koja su tada bila omiljena i najčešća mjesta za skrivanje. Pa ako ste se već sakrili (sami od sebe), red je da vas netko i potraži, to mi se čini kao pristojna stvar za napraviti u ovome svijetu. Pa ću to i napraviti. Netko mora i to.

Istina

Istina je da smo svi rođeni slobodni. Svi ćemo umrijeti slobodni. Svaki naš trenutak, svakog našeg dana je slobodan i upravljan samo našim vlastitim mislima i odlukama. Većinom odlučujemo uvijek više-manje isto: dignuti se u isto vrijeme, otići na isti posao, raditi što već tamo radimo, vratiti se kući, komunicirati većinom s istim ljudima... Iste naše odluke, svaki dan, koje donosimo isključivo svojom slobodnom voljom. Pri tome je većinom naša slobodna volja usmjerena samo time da obuzda naše strahove i 'ispuni naše dužnosti', a ne da ispuni nikakve uzvišene težnje naše duše koja bi nam iznutra htjela prišapnuti kako bismo bolje i korisnije mogli provesti vrijeme našeg života.

Rođeni smo slobodni, kao potpuno slobodna bića koja mogu ostvariti sve što god požele, ali negdje usput podlegli smo lažima i strahovima koje su na nas prenijeli drugi, za koje smo nekad pomislili da znaju više od nas o životu. A u biti su znali manje. Jer istina je sloboda. I sloboda je istina. Svi koji su vam ikada rekli drugačije, lagali su vas. Vi ste uvijek bili i bit ćete u potpunosti slobodna bića. Ograničena samo vašim vlastitim strahovima koji vam ne daju da krenete dalje, u nova stvaranja u kojima ćete biti sretniji. Koji sve strahovi vladaju vašim ponašanjem? To možete sigurno i sami u sebi prepoznati i nabrojati ih: strah za vlastitu egzistenciju, strah da nećete imati dovoljno onoga što vam treba, strah od bolesti, strah od smrti, samoće, nesreće, čega već. Strahovi su samo misaone

konstrukcije, ali ako im to dozvolite, oni će živjeti umjesto vas. Oni će se umjesto vas dizati ujutro iz kreveta, oni će umjesto vas ići na posao i oni će umjesto vas ljubiti vašu djecu. A strah je zarazan. Nemojte to raditi, ni samima sebi, niti svojoj djeci. Preuzmite odgovornost za svoje ponašanje i za sve svoje odluke, za baš sve trenutke svoga života – jer oni su samo vaši. Možete ih pokloniti svojom slobodnom voljom bilo kome i bilo čemu, jer vi ste slobodno biće. Kao slobodno biće, u potpunosti ste slobodni i dalje temeljiti odluke o svom životu na svojim strahovima (o kojima ste, nadam se, trenutak prije razmislili i razotkrili ih u sebi). Slobodni ste i dalje na njima temeljiti svoje životne odluke... da, ali – je li to ono što si uistinu želite? Prvi korak u savladavanju bilo kojeg straha je da ga uočite u sebi i prepoznate ga. Dok je on u vama skriven, nevidljiv je, i tada on vama vlada 'iz sjene'. Dok ste u vlasti svojim strahova, vi donosite neke svoje životne odluke na svoju štetu, a da ni ne znate zbog čega to radite. Općenito, radite u životu puno toga što bi vam trebalo osigurati da izbjegnute upravo to čega se bojite. Na taj način samo hranite svoje strahove, dajete im još više na važnosti i punite ih dodatno svojom energijom. Što se nečega više bojite, to ćete više svoje energije uložiti da biste to izbjegli. I ode tako vaša energija na pogrešne stvari u životu, istroši se na laži (jer strahovi su samo konstrukcije lažnih misli i uvjerenja) i vi nemate više snage za sve one stvari koje si uistinu želite! Istrošili ste se na pogrešne misli, nahranili ste još malo te svoje strahove i time ih još i povećali, sve dok ne narastu toliko da počnu prijetiti da će vas sasvim progutati. Netko od vas se boji za svoju egzistenciju, možda? Razmislite ponovno.

Povratak sebi

Želite li krenuti dalje od ovoga svijeta i od svega što ste mislili da znate, jednostavno ćete morati napraviti mjesta u svojim mislima za nove spoznaje. Ukoliko ste stalno uronjeni u svijet oko vas i u njegova događanja to vam neće biti moguće. Ako vam se u glavi stalno 'vrti isti film' i neprestano razmišljate o svom poslu, odnosima s drugim ljudima, obvezama, djeci, politici i ostalim svakodnevnim temama, negdje ćete prilikom gledanja tog svoga filma u vašoj glavi morati pronaći i pritisnuti onaj botun koji označava pauzu. Onaj botun koji pritisnete kada doma gledate neki film na vašem DVD projektoru, i koji pritisnete svaki put kada morate otići na WC. Tek tada, neke više spoznaje o životu i vama samima će vam polako moći postati poznate. Moći ćete polako primijetiti da kada ugastite sav taj metež i buku oko vas, nailazite na jedno mjesto u vama samima koje je samo vaše i na kome ćete moći osjetiti sami sebe u svojoj punini. Takva praksa će vjerojatno značiti promjenu u vašem životu, jer većinom teško, ako ikada, uzimamo vremena da budemo sami sa sobom. Neki jer im to nije nikada ni palo na pamet, neki jer se boje te svoje jednine i bivanja jedino samih sa sobom. Tko zna kakve nas sve crne misli mogu opsjesti ako se barem na tren odvojimo od svega i svih oko nas? Nekima već i sama kratka i privremena samoća izgleda poput bezdana koji ih može progutati. Istina je da jednostavno nismo navikli na te trenutke povlačenja, kao kultura ni kao pojedinci. U nekim drugim kulturama postoje razne prakse meditacije, povlačenja, u kojima ljudi pokušavaju

spoznati sebe i stići do nekih viših istina o životu, dok u našem društvu to baš i nije uobičajena praksa. Ovdje je potrebno takve trenutke jednostavno osvojiti sam za sebe, usred svakodnevnog meteža. Što češće se uspijete 'odvojiti' od zbivanja oko vas tokom dana i ne dopustiti im da vas uhvate u svoje ribarske mreže, to će vam ovo postajati lakše i moći ćete sve više osjećati same sebe i svoj centar. Naučit ćete na ovaj način prepoznavati onaj ključni i nepromjenjivi dio vašeg bića, koji je tu kada je sve oko vas lijepo, i koji je tu kada je sve oko vas ružno.

Ono jedino što se uistinu nikada ne mijenja, čak ni usred vanjskih zbivanja ovoga svijeta – vas same. Kako se budete sve bolje upoznavali sami sa sobom, uvidjet ćete da u vama nema ničega čega biste se trebali bojati.

Naučit ćete se ne bojati samih sebe. Spomenuli smo strahove i kako nas oni mogu držati zarobljenima, onoliko dugo koliko im mi to dopustimo. Razne religije su vas tokom vašeg života pokušale (samo vi znate koliko uspješno) prestrašiti toliko da se neke stvari vi jednostavno ne usudite raditi – jer toliki su ti strahovi od zla, pakla i razmišljanja svojom glavom koji su vam nametnuti. Strahovi se najlakše uvlače u ljude dok su još mali, a takvi strahovi tada 'iz sjene' vladaju ljudima i u njihovoj odrasloj dobi.

Predlažem vam zato da pogledate malo sami u sebe i provjerite da li se usudite razmišljati svojom glavom i rasuđivati svojim vlastitim zdravim razumom, ili se odmah u vama pojavljuje strah da ćete, ne znam, ako samostalno razmislite o smislu života završiti u paklu ili gdje već, i automatski se bojite

odmazde, koga već. U tom slučaju, koliko uistinu vjerujete sami sebi, a koliko vjerujete onima koji su vam se tokom vašega života lažno predstavili kao autoriteti veći od vas i koji su tvrdili da znaju bolje od vas samih tko ste vi i što je život?

Ova knjiga je namijenjena svim onim hrabrim dušama koje se ne boje postavljati pitanja i razmišljati svojom glavom. I za sve one koji se boje, ali su spremni suočiti se sa svojim strahovima – i odbaciti ih.

Otpori

Ukoliko krenete prema sebi i istini, čvrsto i odlučno, uočit ćete koliko otpora će se usmjeriti prema vama. Idući prema sebi, vi se nećete imati namjeru boriti protiv ničega osim protiv svojih osobnih unutarnjih blokada i strahova, ali vanjski svijet i ljudi oko vas će također reagirati na vašu unutarnju promjenu – svjesnim i čak još više nesvjesnim otporima usmjerenim u vašem pravcu. Jer vi pokušavate uništiti njihov svijet! Svaki svijet je građen u prvom redu od misli i uvjerenja, pa ako vi mislite drugačije, neprijatelj ste ovakvog poretka i svijeta kakav je danas na snazi. Međutim, mi smo već odlučili da nam je ovakvog poretka i ovakvog svijeta oko nas već dosta i da ga želimo mijenjati, i to upravo i radimo: mislimo, razmišljanjem i novim spoznajama o svijetu, onima koje će nas povezati sa višom svrhom naših života, a neće biti utemeljene na neznanju i lažima kao do sada. Stoga kao dio ovog procesa spoznavanja i povratka sebi nažalost očekujte i raznorazne vanjske otpore, jer oni će se nužno pojavljivati unutar vašeg svijeta, i to naizgled sami od sebe. To će tako biti sve dok god je okolina oko vas u svojim temeljima neusklađena s istinom. Sve te napade i otpore doživjet ćete putem ljudi koji vas okružuju, i to od strane svih onih koji u tom trenutku nisu direktno spojeni sa svojim višim aspektima (a to su gotovo svi). Vidjet ćete, već će i sama vaša prisutnost izazivati u ljudima raznorazne reakcije prema vama, od kojih će većina biti nesvjesno usmjerena. Svi njihova pogrešna uvjerenja započet će svoj izlazak na površinu ne bi li se obračunali s vama i oduzeli vam

bar malo snage i vaše energije koju ćete osvojiti kao nagradu svojim unutarnjim putovanjem u nepoznato, u sam centar kreacije. Na svjesni način, netko će poželjeti diskutirati ili se svađati s vama oko vaših razmišljanja – ne morate se odazvati takvoj svađi, za vas su one bespotrebne i ne mogu vam donijeti ništa vrijedno. Istini ne trebaju odvjetnici koji bi je branili, ona postoji i neovisno od njih i od nas svih zajedno. Nesvjesni način otpora koji ćete iskusiti je nešto teži, i izazivat će ljude oko vas da se prema vama drže neprijateljski i skaću vam za vrat bez ikakvog povoda, ili će ti povodi biti samo splet nekakvih sitnica koje će biti izrežirane tako da se bilo koja osoba oko vas koja nije u svojoj punoj svijesti (a takvi su, rekli smo, gotovo svi) okrene protiv vas zbog nekog potpuno beznačajnog povoda. Izgledat će vam na trenutke kao da je neka moćna i inteligentna sila, koja zna kako upravljati nesvjesnim ljudima i njihovim reakcijama, objavila rat protiv vas i napada vas neprestano, iako vi sami nikada i nikome niste objavili rat, osim lažima i strahovima koji vladaju ovim svijetom.

A što ako su upravo sve naše kolektivne ograničavajuće misli, sva naša uvjerenja utemeljena na lažima i svi naši kolektivni strahovi iskreirali to neko (donekle) inteligentno biće koje se sada bori za svoj opstanak, napadajući sve one koji misle drugačije i žele promjenu ovoga svijeta oko nas na bolje? Pa ništa, bar znamo protiv koga i čega se borimo. I nastaviti ćemo dalje, bez obzira na otpore. Jer laž je uvijek slabija od istine. A promjena se i tako mora desiti, na ovaj ili onaj način.

Prepreke na putu

Ukoliko ste kao ja, odnosno barem donekle slični meni, neće vam biti lako kada vas (na vaš osobni zahtjev za podukom i za višim znanjem o ovom svijetu), život započne učiti svoje lekcije.

Čak i uz ovo moje (ili bilo čije) vodstvo, te lekcije nećete moći izbjeći ili im se sakriti, ali moći ćete lakše kroz njih proći i moći ćete ostati svjesni procesa koji se trenutno bude dešavao u vašem životu. Meni je, recimo, čitav taj put traganja i razotkrivanja bio toliko težak i bila sam toliko u potpunosti nepodržana od bilo koga oko mene u tom procesu, da sam tada odlučila da tako više ne smije biti – da ću ubuduće (bar) ja biti ta koja će biti tu da 'drži za ruku' one koji se odluče na taj kvantni skok u nepoznato. Već i sama pomisao da je netko drugi prije nas uspješno prošao istim tim strašnim putem raspadanja svih privida oko njega (a to uključuje raspadanje uistinu svega u životu pravog tragaoca!), mislim da može ponuditi utjehu svim budućim odvažnim tragaocima za istinom. Svi oni 'tragaoci', koji kao traže istinu da im se pokaže, ali za nju nisu spremni dati ono što je potrebno (a to je sve što imaju), njima ne treba ovakvo moje držanje za ruku. Njihovi prividi nisu uistinu ugroženi: njima se ništa neće desiti.

Njima se ništa neće desiti – oni neće niti stići do istine.

Najbolji trik koji postoji

U filmu 'Carstvo Velikog Oza', koji smo nedavno gledali i u našim kinima, prijelomni trenutak u njihovoj borbi je onaj u kojem se On (naime rečeni Veliki Oz) prisjeti činjenice da je on sam najbolji mađioničar koji postoji i, ohrabren tim saznanjem, odluči da će napraviti SVOJ NAJBOLJI TRIK i tako spasiti čitav njihov svijet. Do tada je mislio da je sve što on može napraviti jednostavno premalo i preslabo da pobijedi sve zle sile s kojima je bio suočen u filmu.

Najveća istina koju u mojim kolumnama ili bilo gdje drugdje možete naći je ta da je na isti takav način i ovaj naš svijet samo naizgled postao (naime najboljim trikom koji postoji), pa na takav način može i završiti (našim ukupnim prisjećanjem da je njegova prava priroda upravo ta – priroda iluzije, i da smo mi svi ništa do – iluzionisti koji su zaboravili na to tko su). Ovakav svijet oko nas će se nakon našeg prisjećanja te temeljne istine raspliniti kako bi ustupio mjesto novome svijetu: onome kojega ćemo tek izgraditi, svojim vlastitim prisjećanjem i stvaranjem iz nutrine našeg vlastitog bića (jeste li primijetili da je Oz došao baš u zemlju koja se zove isto kao i on?).

Svaki iluzionist kao takav dobro poznaje prirodu iluzije kao nečega što nije zaista stvarno, nego je na neki način osmišljeno kao prevara osjetila i uma onih koji u toj iluziji sudjeluju.

Dakle, je li onaj koji je ovaj naš svijet stvorio najveći čarobnjak, ili tek iluzionist? Ili je to u biti jedno te isto? I

jesmo li mi svi ovdje čarobnjaci, samo iluzionisti ili tek publika?

Kako otvoriti svoj um dovoljno da uopće može razmatrati ovakve stvari? Kako ga otpustiti od svih naučenih stvari u dovoljnoj mjeri da može i pomisliti da je ovo što ja ovdje govorim možda istina? Kako postati ponovno kao dijete – koje samo otkriva nove stvari i na osnovu svojih iskustava zaključuje o svijetu i o sebi?

Pojasnit ću vam o kojoj razini otvorenosti uma govorim. Moja curica od 2 i po godine odlazi na spavanje. Pokušava skinuti svoje obraze svojim rukicama, zatim pokušava skinuti svoju glavu. Nakon nekog vremena zaključuje sama i govori mi: – 'Ne može! Zalijepljeno je.' Ja je pitam što bi joj ostalo da skine svoju glavu. Odgovara mi: – 'Ništa.' I njoj bi to bilo potpuno u redu, to da joj ne ostane ništa, i da uspije skinuti i svoje obraze i svoju glavu za spavanje, kao što skida i svoju dnevnu majicu. Pitam je gdje bi onda ona bila da joj ne ostane ništa. Kaže mi: – 'Gore! Na plafonu!'

Što reći? Gdje biste vi bili da uspijete skinuti svoju glavu prije spavanja, i da vam ne ostane ništa?

Onda, kada ona ne bi bila tako jako zalijepljena.

Na kraju ipak – Ljubav

Pa što nam je onda raditi ako ne možemo pronaći dovoljno dobre odgovore na naše pitanja o smislu našeg života, koliko god se trudili? Vjerovali ili ne, ali ljubav je ono jedino što će na kraju svakog pravog tragaoca uspjeti dovesti do istine i pomoći mu da osjeti sebe kao cjelinu i kao sve, i to ne samo zato jer se na kraju pokaže da je upravo ljubav jedina istina, već stoga jer kada bilo tko logikom pokušava dokučiti istinu i kada istroši baš sve linije razmišljanja, kada donesete sve zaključke, otkrije da sav život i svijet općenito uistinu nemaju baš niti jedan jedini smislen razlog za svoje postojanje!. Sva logika tu pada u vodu, jer misaonog rješenja na ovu pitalicu jednostavno – nema. Odnosno, rješenje je upravo to: da rješenja nema! Dok god misaonim putem tražimo razloge zbog kojih je svijet nastao, nećemo pronaći svoje odgovore na ona krajnja pitanja o životu i njegovom smislu, jer ih i ne možemo pronaći, jer tih logičkih odgovora – nema. Razlog za kojim tragamo jednostavno ne postoji! Ne, u kraljevstvu našega uma i u carstvu naše logike! ...ovdje mozak obično odustane od traganja, jer pitalica je za njega preteška. Dobra vijest je da tu ne mora biti kraj čitave potrage. Ne, ako uistinu želimo doznati istinu, bez obzira na sve. Ako se ne bojimo posljedica našeg prelaska iz carstva uma i logike u jedno sasvim drugo carstvo: naime u carstvo našega srca. Meni bi kao školovanoj matematičarki ovdje bilo jako drago da kao konačno rješenje mogu reći nešto drugo, da je rješenje ispalo malo kompliciranije, logičnije, da je bilo potrebno bar 10-tak lema i

teško dokazivih teorema da ga se dokaže i pokaže. Da je do njega bilo malo teže doći, pa da se ja tu sada mogu praviti pametna i reći kako se mojih prvih 25 godina života rješavanja raznih kompliciranih logičkih i matematičkih zadataka isplatilo i da to ne može baš svatko. Ali to ne bi bila istina. Jer do istine može doći uistinu svatko. Logika i sva razmišljanja, sve što se može naučiti iz svih teorija ovoga svijeta ne mogu nam pomoći u odgonetanju tajne života, smrti i svemira općenito. Ona krajnja istina je uvijek dostupna baš svima, u baš svakom trenutku života, i uopće ne treba biti logičan ili intelektualno nadmoćan da se do nje dođe. Jer logika nema baš ništa s tim (osim svog osobnog dokaza da ona zaista nema baš ništa s tim, a taj se zove, i vrlo je poznat u matematičkim krugovima, „2. Gödellov teorem o nepotpunosti“). Dakle, na kraju, ono što trebamo potražiti ako želimo pronaći što je stvorilo ovaj, ili bilo koji drugi svijet i sve u njemu, je upravo ono jedino što bi stvorilo čitave svjetove bez ikakvog razloga! Što bi stvorilo i toliko uporno održavalo baš sve, a bez ikakve računice i koristi, bez ikakvog skrivenog logičnog cilja i razloga? Nema razloga da svijet i mi sami postojimo, a ipak smo tu. Što je to što ne treba baš nikakvog razloga za svoje postojanje? Ako malo bolje razmislite, jedini odgovor je - Ljubav. Ljubav je ona jedina, početna sila koja ne treba nikakvog razloga za svoje postojanje, ona koja svoje postojanje ne uvjetuje baš ničim, nikakvih razlozima. Sve osim ljubavi su samo reakcije na tu prvu i temeljnu silu u svemiru, i sve osim ljubavi je uvjetovano. Sve osim ljubavi nije istinito. Sve ostalo osim ljubavi je čista iluzija, prevara naših osjetila i naših umova. I služi samo tome da nam na kraju ipak ukaže na tu jednu i jedinu istinu.

Napokon Istina

Svjesna sam da većina ljudi ima problema sa razmišljanjem na ovaj način. Znam da nije lako srušiti sve barijere svoga uma i izbrisati sve što su vas u životu i o životu „naučili“, sve u što ste usput povjerovali.

Jasno mi je da i istrenirani um, koji se veći dio života bavio razmišljanjem o životu ima problema sa prihvaćanjem nekih od ovih stvari – jer da bi bilo tko za sebe osvojio ove spoznaje prvo treba svojevrijedno izbrisati sve granice između sebe i okoline, sve ono što ga je činilo onom osobom za koju je mislio da je on sam. Nije to baš lako, pogotovo onima koji su svoj ego i osjećaj svoje vlastite važnosti napumpali znanjem i raznim vrstama postignuća, pa od tih svojih „postignuća“ i intelektualnog (ili čak duhovnog) ego-tripa ne žele odustati. Čini im se da su te stvari ono što ih uistinu određuje, pa se boje odustati od tog svog malog identiteta i time propuštaju priliku da spoznaju svoju pravu i zadivljujuću veličinu, onu koja je s druge strane svih osobnih postignuća.

Kako ja to znam? Pa tako jer sam taj postupak već prošla. Prošla sam već kroz sve to: kroz traženje, učenje svega mogućega, studiranje matematike i logike godinama i godinama, prošla sam i kroz potpuni očaj zbog očite nemogućnosti nalaženja rješenja. Iz čistog očaja dopustila sam da se rasplinu moje osobne granice i sve granice moga uma jer sam logičkim putem shvatila da me one samo drže zarobljenima i da mi neće dati ono jedino što sam tražila – istinu o svijetu koji nas okružuje. I tek tada mi se sve

pokazalo: u trenutku mog odustajanja i priznavanja moje osobne i potpune nemoći da shvatim i dokučim onu konačnu istinu. Sva sredstva koja sam imala na raspolaganju nisu bila dovoljna, sav moj razum, čitavo razmišljanje, sve znanje koje sam imala i stekla – ništa me nije približilo mome konačnom cilju. I odustala sam. Ne od istine, nego od života u kojem ne znam istinu. Ništa osim toga mi više nije bilo važno. Nijedan odnos u mom životu nije bio važan, nijedan cilj koji bih si mogla osmisliti i ostvariti nije bio važan, ništa nije bilo važno osim spoznavanja konačne istine o svijetu i o tome tko smo to mi uistinu i što je to svijet. Nisam htjela više postojati ako ne saznam što je to postojanje. Nisam htjela biti unutar ove stvarnosti ako ne mogu znati što je to stvarnost: činila mi se poput zatvora iz koga nema izlaza.

I tada mi se istina pokazala, kao što bi se pokazala i svakom pravom zaljubljeniku u nju, i nikome osim njega, ili nje. Maknula je zavjesu iluzije s mojih očiju, onu kojom smo svi mi, čitavo vrijeme, prekriveni i koja nam brani da vidimo stvari onakve kakve jesu – beskonačne, sasvim spojene u tom beskraju, sastavljene od svjetlosti i od ničega osim nje. Nema ničega osim svjetlosti, nigdje. Sve ostalo je iluzija u koju smo povjerovali i koju neprestano stvaramo sami za sebe svojim mislima, svojim umom. Pravimo se da je osjećamo svojim osjetilima. Nešto kao radimo unutar nje, nešto kao postizemo, nešto kao... to smo mi dok smo dio te iluzije i dok u nju vjerujemo: samo „nešto kao“, tek nešto malo više od sna. Hoćemo li se probuditi ili ćemo nastaviti spavati? Odluka je na nama. Je li nam već dovoljno teško, pa se želimo probuditi, ili želimo nastaviti spavati? Odluka je na nama, kao i uvijek.

KOLUMNE

2. DIO

TEORIJA IGRE: IGRA ŽIVOTA

- *Što je to život i tko smo mi, uistinu?*
- *Kako igrati igru zvanu „život“?*
- *Napokon slobodni*

Predgovor

Ako ste se ikada zapitali koja je svrha vašeg života, ovo je knjiga za vas i samo za vas. Napisala sam je iz jednog jedinog razloga – iz želje da podijelim s vama istinu o svijetu koji nas okružuje. Istinu koja mi se nakon naporene borbe za spoznaju o smislu mog vlastitog života, usred ovog relativnog svijeta pokazala kao neosobna i apsolutna.

Ovom knjigom želim pokazati – upravo vama – kako i vi, sve to, vrlo jednostavno možete postići. Ona je predviđena da vam pruži optimističan i lagodan pogled na život. Da vam pokaže optimizam koji je više od pukog očekivanja da će se uvijek dogoditi najbolja moguća situacija. Različit pojam od pokornog prepuštanja božjoj volji koja zna bolje od nas zbog čega se stvari dešavaju onako kako se dešavaju. Optimizam koji vam želim pokazati je upravo nasmiješeni optimizam samoga boga, koji zna da se sve dešava točno onako kako je potrebno i sigurnost da se to nikada neće promijeniti.

Zagrijavanje...

Krenimo od početka.

Ili bolje, krenimo od datuma 16.02.2001. godine. Svijet kompjuterskih igrica željno iščekuje izlazak nove igre, čija je grafika najavljena kao neusporedivo bolja od grafike u svim do sada viđenim igrama. Jedino što će nova igra imati isto kao i sve dosadašnje je, naravno, podijeljenost igre na nivoe po težinama, mogućnost snimanja svojstava heroja (da ih možemo opet koristiti onakve kakve smo ih 'nabildali', kada počnemo igru od početka) i jasno – postojanje kraja igre.

Razmislimo malo zašto su baš ta svojstva igre osnovna i zbog čega se upravo na njima temelji svaka zahtjevnija i bolje razrađena igra. Nivoi po težinama postoje da se “polako uigramo”, da budemo spremni s našim herojima svladavati sve teže i teže zadatke, da oni kroz lakše izazove polako jačaju i budu spremniji na sve veće izazove. Prisjetimo se igranja bilo koje takve igre. Tokom igranja se obično istakne nekoliko najjačih heroja, koji nam postaju najbitniji - to su oni heroji koji su po nekim osobinama iznad ostalih heroja. Njima ćemo tokom igre dodjeljivati najteže zadatke jer je najvjerojatnije i da će ih oni uspješno obaviti. Naravno, pritom ćemo im i pomagati više nego “običnim” herojima koje ćemo programirati da donose u bazu resurse nužne za napredovanje u igri.

Pri igranju je igrač onaj koji u biti “igra”, koji vodi igru, iako bi se, da sve to promatramo iz perspektive nekog od likova iz igre, moglo reći da su pojedini heroji ti koji svladavaju izazove. U isto vrijeme igrač, iz igre u igru, stječe iskustvo koje mu pomaže da sljedeći put sve puno bolje odigra. Njegov um je onaj koji pamti najbolja rješenja i primjenjuje ih u svim sljedećim igrama. Na ovaj način se postiže stalno napredovanje u igri – dolazanje do viših nivoa, s ciljem ostvarenja cilja igre, tj. dolaska do kraja igre.

Čudno kako je cilj igre upravo dolazak do kraja igre. Pod pretpostavkom da kraj postoji.

Krenimo sada ipak od početka. Obuhvatimo sve ljudske pokušaje da se objasni svijet koji nas okružuje – sve religije i sve znanosti, astrologiju, budizam, teoriju reinkarnacije, duhovnog razvoja duša, teoriju kozmičke pravde, Vedsku znanost, matematiku, modernu fiziku ... – u jedno.

U jednu igru.

Neka igre počnu

Svaka od religija podrazumijeva postojanje (najmanje jednog) višeg bića od čije strane je stvoren svijet kakav nas okružuje i od kojeg potiče tajna svrha našeg postojanja. To biće je odgovorno za sve što se događa oko nas, ono zna bolje od nas uzroke zbog kojih se stvari dešavaju. Ono je po svemu iznad nas i ako mu se molimo dovoljno često i vjerno, ono će uslišati naše molbe. To više biće u različitim religijama poprma različita imena, ali ovdje ćemo ga zvati samo *Bog*.

Astrologija govori da smo uvjetovani vremenom i mjestom našeg rođenja – da je njime propisan obrazac našeg ponašanja i razmišljanja. Kaže nam da postoji skup pravila po kojima se stvari u životu dešavaju, kao i da se određena pravila u određenim vremenskim razdobljima odnose na točno određen skup ljudi. Naravno, ponekad se neka pravila odnosi na sve ljude. Pravila koja za nas (čovječanstvo) trenutno vrijede se uvijek mogu pročitati iz položaja planeta našeg Sunčevog sustava i samog Sunca. Teorija reinkarnacije uči nas da se ista duša uvijek ponovo vraća u raznim oblicima, da stječe razna iskustva i, po zakonu kozmičke pravde, dobiva sudbinu koju je zaslužila svojim prošlim ponašanjem. Teorija o duhovnom razvoju duša smatra da se duše (neuništivi dio čovjeka) vraćaju u zemaljski život s ciljem da postignu više nivoa duhovnog razvoja, sve dok ne dosegnu dovoljno visok nivo – tada prelaze na druge razine postojanja jer su u ovom svijetu prošle sve što ih je moglo unaprijediti.

Budimo velikodušni

Pretpostavimo da je sve od toga točno – da je svaka od tih teorija dio istine. Prvo ćemo sasvim pojednostavniti stvari. Što tada dobivamo?

Bog je taj koji je sve ovo programirao za sebe. *Bog* je onaj koji igra igricu.

U položaju zvijezda i planeta je zapisan (nama vidljiv) program i definirano je kada se prelazi na novi nivo.

Mi smo, naravno, *heroji*.

Duhovni razvoj duša nije ništa drugo do snimanje svojstava heroja da ih se, nakon što su ubijeni, može ponovno koristiti tokom igre.

Tko igra igrice?

Ako želimo, možemo za zabavu čak postaviti i sljedeća pitanja:

Tko zaista igra igrice?

Igra li svatko od nas sam za sebe svoju igricu zvanu “život”, a netko se urnebesno zabavlja spojem rezultata svih naših igrica zajedno?

Ili smo možda upravljani, umjesto mišem, skupom pravila koja nas određuju? Ili nam pravila ostavljaju taman toliko prostora za neočekivane obrate, da bi bilo zanimljivo vidjeti što će na kraju ispasti? Ili svi zajedno igramo jednu igru zvanu “odredimo zajedno našu stvarnost”? Ili ...?

- Pod pretpostavkom da kraj postoji.

U tom slučaju, da li će igraču dosaditi prije kraja? Ili će mu možda nestati resursa? I da li povjerovati u kraj? A time i u cilj igre. Jer cilj igre je sadržan upravo u postojanju njenog kraja...:-)

Dakle zagrijali smo se...

“Pravi put otkrića nije sadržan u traženju novih vidika, već u gledanju iz novih očiju.”

(Marcel Proust)

...Ali što ako kraj ne postoji?

..Ali što se dešava ako kraj igre ne postoji?

A što ako... ni sama igra ne postoji? Indijska teorija Ayurveda, kolijevka transcendentalne meditacije, smatra da je stvarnost samo način gledanja na stvari – postoji onakva kakvu poznajemo jedino kao kreacija naših vlastitih osjetila. Dakle, jedino i isključivo način na koji su kreirana naša osjetila (vid, sluh, dodir, okus, miris) stvaraju “stvarnost” koja nas okružuje.

Ovu tvrdnju sigurno treba malo više pojasniti, pa ću pokušati...

Gledali ste film “Matrix”? Odlično! To će mi možda malo olakšati posao. Tamo je prikazan virtualni svijet u kojem ljudi “žive”, ali taj “svijet” zapravo ne postoji, nego je samo slika kreirana u mozgovima ljudi na način da program (“matrix”) šalje električne impulse direktno u mozgove ljudi. Pošto ti impulsi zamjenjuju one podatke koje inače do mozga šalju osjetila, taj virtualni svijet je jednako “stvaran” kao i normalni svijet kakav nas okružuje svaki dan, bar za one ljude čiji ga mozgovi “prepoznaju”. Na ovaj način se kreirao umjetni svijet, i to samo tako da se, umjesto uobičajenih podataka koje inače šalju osjetila, poslalo mozgu neke druge podatke.

A sada zaboravite da ste gledali “Matrix”, pošto vas sve ostalo iz filma može zavesti na krivi trag (ako pomislite: “Tamo stvarnost postoji, ali je drugačija od one koju mozgovi ljudi prepoznaju”, već ste na krivom putu u odnosu na put koji vam želim pokazati). Pokušavam objasniti samo to da je slika

svijeta (koji nas okružuje) kreirana isključivo na osnovu naših osjetila – da je potpuno određena njima i da bez nas (ljudi) kreiranih na ovaj način, naš svijet jednostavno ne postoji. Ili, bolje rečeno, postoji jednako stvarno kao i svi mogući svjetovi koji se stalno nalaze oko nas, a koje mi nemamo čime osjetiti.

Dalje, ako kažemo da svi mogući “svjetovi” postoje, tj. ako kažemo da sve postoji jednako snažno, tada ni sama definicija postojanja nema nikakvu težinu, pošto ne-postojanje ne postoji. Pokušat ću pojasniti tvrdnju da stvarnost ne postaje “ona prava” time što je mi možemo osjetiti. Kada bi ljudi imali neko osjetilo koje bi moglo prepoznati (“vidjeti”) petu, šestu, ... n-tu dimenziju prostora, takav n-dimenzionalni svijet bi nama bio jednako stvaran kao i ovaj naš svijet sada. Mogli bi se po njemu kretati i istraživati ga. Uočavati uzročno-posljedične veze.

Da li bi to značilo da je taj svijet “postao stvaran” onda kada smo ga mi uočili? Da li ga to što ga mi osjećamo čini “stvarnijim” od svih ostalih svjetova koji se mogu uočiti drugačijim osjetilima? Ili sve postoji jednako “stvarno”? Zaključak koji se nameće je da pojam “stvarnost” nema nikakvo značenje. Možemo govoriti o “našoj stvarnosti”, pošto mi svi kao ljudi živimo i funkcioniramo s jednakim slikama o “stvarnosti” u našim mozgovima, ali nema nikakvog smisla tvrditi da je naša stvarnost “ona prava”, jedina koja se dešava, upravo ona jedina koja nije izmišljena, već “postoji” neovisno o nama.

Pa dobro, što onda uopće postoji neovisno o nama?

Pripremite se da izgubite tlo pod nogama

Je li svijet oko nas “postao stvaran” tek u trenutku kada smo ga mi uočili, svojim osjetilima? Što onda uopće postoji, neovisno o nama samima?

Sve, odnosno, ništa. Odnosno postoji sve ono što možemo nečim osjetiti da postoji.

Broj mogućih stvarnosti je beskonačan. Postoji sve kao potencijalna stvarnost, odnosno ne postoji ništa kao “prava stvarnost” koja nije uvjetovana osjetilima koja će je osjetiti.

Postoji sve. Ne postoji ništa. Sam pojam postojanja nema smisla...

Znači da ja za sebe uopće ne mogu reći da postojim. Niti da ne postojim. Sve oko mene ne postoji. Niti je ikada postojalo. Niti ikada može postojati. Niti može ne postojati. Ako već samo na tren zanemarim sva svoja osjetila, “postojanje” je riječ bez ikakvog značenja!

Suočeni smo s paradoksom: igramo igru koja zaista ne postoji! Ovo je trenutak u kojem ćete, ako zaista shvatite ono što pokušavam objasniti, “izgubiti tlo pod nogama”. Uplašiti se svojih misli. U paničnom strahu se uhvatiti za najbliži predmet koji možete opipati i ponavljati “ovo je stol, ovo je stol”, ili što je već predmet za koji ste se uhvatili. Pokušat ćete se uvjeriti da se ništa nije promijenilo. Sve je ostalo isto. Smirit ćete se

svojim osjetilima. Pokušati se uvjeriti u suprotno: da je sve što ste upravo pročitali i promislili najobičnija glupost, i otići nešto pojesti.

Ako ste shvatili o čemu pričam, osjetili panični strah ili tek samo nelagodu (što bolje razumijete o čemu govorim više ćete se uplašiti), najeli se i vratili pred knjigu, obećavam vam da je ovo bila “najstrašnija” istina koju ćete ovdje naći. Može? Sve u redu?

Možemo dalje? OK!

Pronađena istina

Ako ste zaista proživjeli trenutak panike i stvarnog saznanja o svijetu koji nas okružuje, tj. zaista shvatili koliko je svijet kojeg poznajemo oko nas definiran samo našim osjetilima i apsolutno ničim osim njih, tada ste upravo proživjeli i onaj osnovni strah s kojim ste se, prije ili kasnije, i tako morali suočiti – prilikom vaše smrti. U smrti se dešava potpuno odumiranje vaših osjetila – oko vas se briše svijet onakav kakvog poznajete. Vaš svijet nestaje.

Ali mi znamo da ne može nestati ono čega nema. Zato umjesto straha od smrti trebamo biti spremni na izazov smrti (prije ili kasnije svatko će umrijeti). Taj izazov možemo uobličiti u sljedeće rečenice: “Hoću li ću biti sposoban mirno prihvatiti stanje u kome sve i postoji i ne postoji? Stanje u kome pojam vremena nema nikakvog značenja? Stvarnost u kojoj postoji jedino apsolutni, ispunjavajući, beskonačni mir, bez želja?”

Do sada smo shvatili da sva ljudska bića dijele istu stvarnost isključivo zbog činjenice da su nam osjetila kreirana svima na isti način – svakom čovjeku dodir kaže da je drvo čvrsto, a voda tekuća. Da je lopta okrugla i na dodir obla. Da je predvidljivo da se naš svijet neće raspasti kao takav, jer ćemo ga uvijek svi (dok god kao ljudi postojimo) gledati na isti način.

To su činjenice na koje znamo da se možemo osloniti i na osnovu njih stvarati dalje, bez da razmišljamo o njima i

preispitujemo ih: nećemo se ujutro probuditi i otkriti da naš svijet izgleda drugačije, iz jednostavnog razloga jer se ni mi sami nećemo promijeniti. Naša stvarnost je okvir u kojem djelujemo. Mašina za izvršavanje zadanog programa. Ništa više ni manje od toga.

Ali zašto svi ljudi dijele istu stvarnost? Zašto su svi ljudi dijelovi tako kompaktne cjeline kao što je zajednička stvarnost?

Pa upravo zato jer su dijelove iste cjeline. Tu cjelinu možemo jednostavno shvatiti kao univerzalnu inteligenciju koja teži svom razvoju - evoluciji. Da bi se ta čista inteligencija razvila, potrebno joj je da pruži svoje pipke – doživi različite sudbine – suoči se s brojnim različitim izazovima koji će iznjedrili kreativna rješenja i tako dovesti do njene daljnje evolucije. Da, ona pruža svoje pipke u različitim, ali ipak strogo definiranim pravcima – prividno se “dijeleći” na “egoistične svijesti” sa svojim “sudbinama”, tj. točno definiranim pravcima u kojima će istraživati nova rješenja. Pod “egoističnim svijestima” mislim na one dijelove svijesti koje se razvijaju odvojeno – svaki čovjek predstavlja jednu tu egoističnu svijest. Svatko je sebi centar od kojeg polazi. Ishodište jednog smjera razvoja.

A kad malo bolje razmislimo, to je u biti i jedini način na koji bi se ukupni razvoj mogao odvijati: kada ishodište pogleda na svijet ne bi bilo mijenjano sa svakim čovjekom, razvoj ne bi ni bio moguć – ne bi se mogle sagledati sve perspektive problema, niti sva rješenja. Ovo “odvajanje svijesti” je nužno, jer svatko od nas ima svoj mali mali zadatak – da pridonese razvoju ukupne svijesti, pod zadanim okolnostima.

Svi smo jedno, ali svatko od nas ima svoj zadatak.

Čim ovo shvatimo sve postaje jednostavno: da bismo doprinijeli cjelini, moramo poboljšati sebe. A to nam u biti i jest propisani cilj. Naš zadatak. Jer što je jači pojedinac, jača je i cjelina. Nitko osim nas samih nam ne može reći koji je naš put. U idealnom svijetu nitko ne to ne bi ni pokušao, ali društvo i uloge koje ljudi igraju u životu (djeteta, prijatelja, supružnika, roditelja...) često znaju zavesti na krivi put i navesti ljude da pokušaju “otvoriti oči” drugima. Nema pogrešnije, ali ni uobičajenije stvari na ovom svijetu! Zato je također potrebno shvatiti da je osnovni preduvjet za ispunjavanje vlastitog zadatka oboružati se dovoljnom dozom hrabrosti, odlučnosti i nepokolebljivosti.

I ne bojte se: ne postoje pogrešna rješenja. Postoje samo rješenja.

Kao što ne postoje pogrešni putovi kroz život. Postoje samo putovi - a sve odgovore možemo potražiti jedino u sebi. Možemo se pokušati uzdignuti iznad naše uske stvarnosti, pokušati prepoznati u sebi ono beskonačno i sveobuhvatno zbog čega smo i nastali.

Sigurno je da, dok ne sagledamo cjelinu i uzdignemo se iznad naših sudbina punih izazova s kojima smo svakodnevno suočeni - nećemo shvatiti smisao naših života. Možda ćemo ispuniti svoj cilj (razvoj), ali ga nećemo shvatiti (iako za to imamo mogućnost).

Bar ne danas. Bar ne u ovom životu.

Spojimo već jednom sve teorije...

Prevedeno na jezik religije (bilo koje), *Bog* je ta čista inteligencija, koja je naša “osnova”.

Postojanje Isusa Krista u katoličkoj religiji pokazuje nam mogućnost čovjeka da prepozna univerzalnu inteligenciju čiji je dio, bez ometanja od strane ograničenja zadanih od stvarnosti koju percipiramo oko sebe.

To isto vrijedi za postojanje Muhameda u islamskoj religiji.

Isto vrijedi i za sve ostale religije. Svaka od religija je i nastala tako da je, kada je u nekom prosvijetljenom čovjeku prepoznat “božji upliv” (koji se u biti stalno nalazi u svima nama), izmišljen naziv za novu religiju, zapisano je ono što je taj prosvijetljeni čovjek govorio i to je pretvoreno u zakone te religije. Paradoksalno, najveći ratovi na ovom planetu su se vodili oko toga čiji bog je upravo onaj pravi.

Prevedeno na jezik budizma, postojanje Buddhe nam također ukazuje na mogućnost čovjeka da prepozna tu univerzalnu inteligenciju u sebi.

Budizam i indijska učenja nam donose još zanimljivih tumačenja. Na primjer, reinkarnaciju i karmičke veze među ljudima. Reinkarnacija je, čim malo razmislimo, i najlogičniji zaključak, pošto ona “stoji” ako svaki najmanji dio inteligencije čovječanstva (1 “duša” čovjeka) postiže najbolje rezultate zbrajanjem svojih iskustava kroz više ljudskih života. Karmičke veze među ljudima vrijede ako je optimalan broj

nivoa, na koje se inteligencija u cilju svoje evolucije dijeli, veći od dva. (Tj. ako se inteligencija ne dijeli samo na manje dijelove od kojim svaki dio proživi jedan život i vrati svoj napredak cjelini, već se svaki njen dio dijeli opet na više dijelova, od kojih svaki taj najmanji dio proživi više ljudskih života.) Karmičke veze među ljudima postoje unutar onog dijela inteligencije (manjeg od cjeline, ali većeg od njenog najmanjeg dijela) koji se dijeli na više čovječjih “duša” i skuplja iskustvo kroz više ljudskih života.

Znači da ljudi koji su povezani kroz više života jednostavno pripadaju, osim cijelom sustavu (ukupnoj čistoj inteligenciji), također i svom podsustavu (jednom dijelu te inteligencije) unutar kojeg ostvaruju svoj cilj: razvoj svoje “duše”, tj. inteligencije u točno određenom smjeru, sve dok ta inteligencija ne postane svjesna same sebe.

Povezat ćemo i astrologiju sa našim razmišljanjima. Inteligencija se, već po svojoj definiciji, ne ponaša ne-inteligentno. Ona zna u kojem smjeru i kako treba istraživati i razvijati se. To znanje primjenjuje i na živote ljudi, a pravila po kojima se razvoj odvija su zapisana (vidljiva) u položaju zvijezda i planeta.

Astrologija se razvijala tokom povijesti, paralelno s ljudskim civilizacijama. Gotovo da i nije bilo civilizacije u kojoj ljudi nisu pokušali veze među događajima, koje su spoznali promatranjem svijeta koji ih okružuje, objediniti u skup pravila po kojima se stvari odvijaju. Sve vrste astrologije imaju uporište u tome da su sudbina (put kojim čovjek mora proći i izazovi s kojima se mora suočiti tokom života) i

karakter (koji definiira skup rješenja kojima će se čovjek koristiti tokom života) čovjeka određeni vremenom i mjestom njegovog rođenja.

Da li nas to uopće treba začuditi? Kakvi bi nas uopće to drugi parametri i mogli opisati ako živimo u prostor-vrijeme kontinuumu? Da li je u biti logično pretpostaviti da i mi (koji postojimo u njemu) imamo svoje koordinate koje nas određuju? A kada, ako ne na početku našeg života, bi se definiirao naš karakter i sudbina (zar se parametri ne inicijaliziraju na početku programa)? Da, ali zašto bi naši karakter i sudbina uopće trebali biti unaprijed određeni – zašto bismo uopće pretpostavili da je išta definiirano unaprijed? Zato, jer ako pretpostavimo da ništa nije definiirano unaprijed, tada ljudski život i nema smisla. Kraj priče. Ako ne postoji cilj koji svatko od nas treba dostići (svatko kroz ispunjavanje svoje vlastite sudbine), tada živimo iz puke slučajnosti i umrijet ćemo pukom slučajnošću. Tada smo nepotrebni. Osnovna prepreka ovakvom razmišljanju je upravo sama činjenica da živimo, jer priroda optimizira stvari: sve što je nepotrebno nužno propada, jer više nema svrhe to održavati. Ako ne koristimo ruku, ona će nakon nekog vremena sasvim zakržljati, jer je nepotrebna. Ako smo nepotrebni, tada se prirodi ne bi “isplatilo” da toliko životinja i biljaka umire da bi se mi obnavljali. Astrologija u biti tvrdi da su uvjeti pod kojima se izvršavaju ljudski životi kontrolirani; nema dva identična čovjeka, niti dva čovjeka s identičnim sudbinama - jer bi inače jedan od njih bio beskoristan. Ali na koji je pobogu način ostvarena (implementirana) ta veza položaja planeta sa ljudskim sudbinama? Tibetanska kultura je u svom objašnjenju

stvarnosti (filozofija zvana lamaizam) dala jedan vrlo logičan odgovor na ovo pitanje. Za njih “astrološki utjecaji” nisu ništa drugo do kozmičke zrake “obojene” ili izmijenjene zbog tijela (planete) koje ih reflektira prema Zemlji. U knjizi “Treće oko” tibetanskog pisca U. Lobsang Rampa lijepo je opisana analogija ovakve veze s postupkom dobivanja fotografije. Uz pomoć kamere i dnevnog svjetla moguće je načiniti fotografiju. Neki filtri, postavljeni ispred leće – ili ispred svjetla – omogućavaju da se postignu specijalni efekti na fotografiji. Kozmička zračenja utječu na isti način na ljude, djelujući na osobu ili kemijski ili elektrizirajući. Za mene je ovo objašnjenje vrlo razumno, pogotovo kada se prisjetimo da cijelim našim planetarnim sustavom neprekidno pušu sunčevi vjetrovi, to neprestano zračenje koje se proteže od Sunca do područja daleko izvan dometa svih planeta našeg sustava. Na ovaj način shvaćene, orbite i veličine planeta Sunčevog sustava tvore filigranski precizno definiran mehanizam za proizvodnju naših specijalnih efekta, odnosno naših “životnih okolnosti”. Sve je malo složenije od stavljanja jedne leće ispred kamere, ali princip je isti.

Međutim, ako u čitavu priču uvedemo fraktale – čak ni tu vezu između nas, zvijezda i čitavog Svemira nije potrebno dugo tražiti, jer fraktalne strukture se stvaraju na način da manji dijelovi slike upravo ponavljaju strukturu većeg dijela slike, a veći dio slike ponavlja strukturu cjeline... što nas vodi do pravila Zlatnog reza koje je ukomponirano u svaki djelić prirode oko nas i do nas samih. Pa napisano je da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku...

Vrijeme i postojanje

Već smo spominjali osjetila. Čovjek ima pet osjetila, to je svima poznato. Želim da malo razmislimo o tome. Ima li čovjek još koje osjetilo osim onih osnovnih (vid, sluh, njuh, okus, dodir)? Pogledajmo 'timer', naš unutrašnji sat.

Čini vam se da to nije osjetilo? Ali njime osjećamo stvarnost, jednako kao i vidom – ono nam pomaže da se ne izgubimo u zbrci koja nas okružuje, a od koje uzimamo točno onoliko informacija koliko smo ih sposobni obraditi i uklopiti u cjelinu! (Znamo li, ili *osjećamo*, da je kamen tvrd? *Postoji* li tvrdoća kamena neovisno o našoj percepciji “tvrdoće”? Znamo li, ili *osjećamo*, da su se jučerašnji događaji desili?) Ako je naša stvarnost (onakva kakvom je doživljavamo) samo odraz naših osjetila – zar i protok vremena nije dio te iste stvarnosti? Zar ne *osjećamo* što se desilo prije, što se dešava sada, a što će se desiti sutra? (Da li je intuicija samo mala nepravilnost u radu tog našeg osjetila, kad nam se učini da smo već *osjetili* neki budući događaj, iako on još nije “nastupio”?)

Još je Einstein dokazao da je vrijeme relativno – da vrijeme nije onakvo svojstvo svijeta kakvo smo mislili da jest (i kakvo nam se prirodno činilo). Ono ne teče ravnomjerno kao rijeka. Ne možemo ga prikazati brojevnim pravcem. Da li vrijeme uopće teče? Neovisno od naše percepcije protoka vremena? Pa naravno da ne teče.

Protok vremena je samo definicija redosljeda događaja. Kada bi taj redosljed bio drugačije definiran, bilo bi jednako logično prvo umrijeti, a na kraju se roditi. Ili prvo se roditi, pa umrijeti, pa krenuti u školu.

Razmislimo malo o tome zašto je uopće definiran protok vremena. Zašto je uopće bitno znati što se desilo prije, a što kasnije? Pa zato jer su događaji međusobno ovisni, povezani uzročno-posljedičnim vezama, dok je protok vremena način na koji ljudi uočavaju uzročno-posljedične veze među događajima! Protok vremena je samo iluzija kojom mi (ljudi) povezujemo događaje po njihovim međusobnim povezanostima!

U svijetu koji nas okružuje svakog trenutka našeg života vršimo neke izbore (na primjer, da li ćemo na ulici krenuti ili stati, da li ćemo popiti čašu vode ili ne, koji posao ćemo izabrati, i tako dalje) i time odabiremo točno određen skup uvjeta koji vodi do točno određene posljedice koja je povezana s tim uvjetima. Ali što se dešava ako svi mogući uvjeti i njihove posljedice paralelno postoje (odnosno ne postoje)? Ako je već sve definirano, ako svi uzroci vode do točno određenih posljedica, ako se ni za jedan događaj u biti ne može reći da li se desio ili ne (jer se ili dešava sve istovremeno ili se ne dešava ništa, čime sam pojam "dešavanja" gubi smisao), tada mi ne možemo utjecati ni na što, ne možemo "mijenjati stvarnost" kao što to volimo zamišljati. Bilo koja naša akcija ne stvara ništa novo, mi ni na koji način ne možemo unaprijediti ništa oko nas, ništa promijeniti. Svi mogući izbori i svi ishodi tih izbora već postoje (odnosno ne postoje) jednako

snažno, neovisno o tome koji izbor mi odaberemo. Da li to znači da naše postojanje nema smisla?

NE, to ne znači da naše postojanje nema smisla, već nas to vodi do nečega puno dubljeg i u nekom smislu suprotnog cijelom našem dosadašnjem životnom načinu razmišljanja!

Molim imajte otvoren um spreman na promjene, jer sada dolazi ono najvažnije:

Mi ne postojimo da bi mijenjali stvarnost, nego stvarnost postoji da bi mijenjala nas!
--

To je osnovna istina.

Tokom ljudske povijesti više se puta mijenjalo ishodište u pokušaju da se objasni stvarnost koja nas okružuje. Prvo je Zemlja bila centar Univerzumu, zatim je Sunce bilo centar Univerzumu, zatim smo shvatili da je i Sunce samo obična zvijezda u sasvim običnoj galaksiji kakvih ima nebrojeno mnogo u našem Univerzumu. Prvo je naša stvarnost bila 3-dimenzionalni prostor, zatim 4-dimenzionalni prostor-vrijeme kontinuum. I svaki novi pogled na svijet je donosio nešto temeljno novo – širio je naše obzore o svijesti gdje smo to mi u odnosu na stvarnost oko nas.

Ovdje vam nudim novi pogled na stvarnost. On vas tjera da pogledate dalje i dublje od stvarnosti i zahtijeva od vas da razmišljate i sami prepoznate istinu. Ja vam mogu pokazati put, ali vi morate njime proći. Ja vam mogu pomoći tako da vam postavim prava pitanja, ali vi ste onaj koji mora promisliti odgovore. Jer ste u pitanju samo vi i vaša svijest. Potrebno je

da ishodište prebacite u sebe, u najdublje kutke vaših misli. Indijska teorija Ayurveda kaže da se pravi Vi nalazi u prazninama između vaših misli. Onaj pravi, bezvremeni, neovisan o stvarnosti, Vi počinje tamo gdje sve vaše misli povezane sa svijetom koji vas okružuje prestaju.

Prisjetimo se na tren igranja naše igre s početka. Analogija s igrom bi ovdje rekla da smo mi onaj koji igra igricu: u našoj memoriji ostaju pohranjeni rezultati svih odigranih igara. Jedino što se zapravo mijenja igranjem je naš um koji pamti najbolja rješenja da bi ih ponovno primijenio i drugi put prilikom igranja stigao dalje. Ali mi smo također i heroji iz igre – pa kako onda pomiriti te dvije uloge? Jednostavno, kao ljudi nismo upravljani mišem nego direktno inteligencijom igrača – svatko od nas sadrži njegovu inteligenciju pomoću koje može samostalno rješavati probleme koji nailaze, ali inteligencija koja je “podijeljena” svima je jedna i jedinstvena, razvija se uvijek i jedino samo ona. Svaki napredak pojedinog heroja doprinosi napretku cjelokupne inteligencije.

Stigli smo daleko. U odnosu na naša razmišljanja s kojima smo započeli ovu knjigu, mislim da smo prevalili dobar dio puta. Čeka nas još samo jedan mali korak na našem putu do cilja, do potpune spoznaje. Zadnje što smo zaključili je bilo da čitava stvarnost postoji radi nas, radi našeg (duhovnog) razvoja i napretka. A također znamo da smo onaj pravi Mi upravo sveobuhvatna inteligencija koja svime upravlja. Znači? Pa tko bi drugi mogao znati kakva stvarnost će najviše pridonijeti našem razvoju?

Tko drugi stvara “stvarnost” oko nas, ako ne mi sami!

I to, pošto se kao ljudi razvijamo kao odijeljeni dijelovi svijesti (da bi je svatko od nas što više razvio u nekom posebnom smjeru), pa tko bi drugi mogao stvoriti vašu vlastitu stvarnost (životne izazove, probleme s kojima ćete se suočiti, susrete s ljudima koji će vam pomoći u vlastitom razvoju) ... do Vas samih. Kao posljedica prihvaćanja ovakvog pogleda na život, nužno se nameću još neki zaključci.

Na primjer zaključak da su kategorije kao “povoljne” i “nepovoljne” životne okolnosti, tuga i radost zbog bilo čega što se “dešava” u životu jednako besmislene. Jer sve ima samo jednu svrhu - vaš razvoj - i samim time ne može biti negativno. Ako uspijete pronaći mir i zadovoljstvo u sebi, blaženstvo (različit pojam od radosti), potpuno smirenje, koje ne može poremetiti ništa od onoga što se dešava oko vas, tada ste postigli svoj cilj, “prosvjetljenje” i tada možete početi pomagati drugima da ga i oni postignu. Jednom kada shvatite da su tuga, patnja, ushićenje, radost i želje samo smjernice koje vam pokazuju da li ste na pravom putu vašeg razvoja - u biti ništa drugo nego malo snažnije izraženi putokazi “lijevo i “desno” - vi postajete slobodni od njihovog utjecaja. Oni vam više nisu potrebni.

I time smo došli do kraja. I cilja. I nikakva stvarnost nam više nije potrebna. Jer - mi smo je pobijedili!

Život bez ciljeva

Čim spomenem život bez ciljeva, ljudi će se bez iznimke automatski pobuniti protiv takvog života. Svatko, bez iznimke, želi neki napredak i u tome vidi cilj svog života. Oduzeti čovjeku ciljeve koje može isplanirati i dostići u ovom životu znači ostaviti ga nezaštićenog na vjetrometini, usred okrutne i naizgled beznadne borbe sa smislom života.

Ja vam želim prvo oduzeti sve ciljeve, oduzeti vam sve štitove protiv besmisla. Jer pravi cilj života nije, kao što je napisao Camus, zamisliti Sizifa sretnim u svojoj besmislenoj životnoj borbi. Pravi cilj je uzdignuti se iznad te borbe i nasmiješiti se njenoj prozirnoj iluziji.

Život bez straha

Čim shvatite stvarnost u kojoj se nalazite onakvom kakva ona zaista jest, vi se više nećete bojati ničega. Vi se nikada i ničega više nećete moći bojati! Počinje vaš život bez straha. Sve čega ste se prije bojali, vidite sada samo kao poklone. Cijeli vaš život je ispunjen, prepunjen poklonima osmišljenim samo za vas.

Dobili ste milijun kuna na lotu? Jasno vam je da je to poklon. Dobili ste smrtonosnu bolest? Nije vam jasno da je to poklon. Ali i to je poklon – opet vam se nudi ono što trebate! Nameće vam se nužnost da izađete iz slijepe ulice u vašem razvoju u kojoj ste se zatekli: možete se ili boriti i pobijediti sami sebe ili možete umrijeti. Obje solucije su jednako “dobre”. Inteligencija ne živi, ona ne može ni umrijeti. Čim shvatite da ste vi (ono na što zaista mislite kada kažete “Ja”) upravo ta jedna jedina nedjeljiva sveobuhvatna inteligencija i ništa osim toga, vi se više ne možete bojati ni smrti ni života. Zapravo vam je smiješno koliko se buke diže nizašto. Prije ste mislili da imate nesreću ako vas pogodi nešto “loše”, ako nije išlo sve onako kako ste htjeli i zamislili. I činilo vam se frustrirajućim što uvijek, ali baš !%#! uvijek, mora nešto iskrnuti što će vam pokvariti planove (zato je i izmišljen šaljivi Murphyjev zakon – “Sve što može krenuti naopako, krenut će!”, i brojne njegove izvedenice). Niste mogli ostvariti svoju apsolutnu i nepromjenljivu sreću, a željeli ste biti sretni!

Na sreću, dok god ste sasvim zadubljeni u svoj život i sudbinu, dok god ste odijeljeni od svega oko vas i vidite svijet iz svoje male ljuštore (skrivena u pojmovima “vaš ego”, “vaša osoba”, “vaše tijelo”) – postoji inteligencija pametnija od vas, koja zna bolje od vas što vam treba za vaš razvoj. Uvijek ste bili tjerani i uvijek ćete biti tjerani da postignete više ciljeve nego što ste ih sami sebi zadali. Ciljeve? Hej, zašto bi inteligenciju bilo briga za nekakve ciljeve koje možemo postići? Već smo rekli da smo se odrekli svih ciljeva u životu!? Ali naravno: nije stvar u ciljevima, nego u rješavanju problema kojima je posut put do bilo kojeg cilja. Svaki cilj, sam po sebi, je apsolutno nebitan! Bitan je jedino naš razvoj koji se odvija na putu do cilja.

Pokušat ću ovako: recimo da ste izgubljeni u pustinji. Imate privid vode u daljini – vidite fatamorganu. Ako ne znate da vam se samo čini da je tamo voda, ta voda koja ne postoji predstavljat će vaš cilj. Ona je iluzija, ali vas svejedno pokreće. Ona je nešto zamišljeno što vas tjera naprijed. I vaše samo uvjerenje da možete doći do svog cilja dat će vam snage da krenete i suočite se s problemima na tom putu... Svi vaši ciljevi i sve vaše želje su iluzije stvorene da vas motiviraju da krenete naprijed i rješavate određene probleme. Razmislite malo: kako drugačije biste vi ljude motivirali na postignuća? Sve, sve, sve oko vas je dio vašeg zadatka. Da biste ga pravilno riješili, morate ga prvo dobro pročitati i shvatiti. Ništa nije suvišno. I ništa vam ne nedostaje: imate na raspolaganju upravo sve što vam je potrebno! Nemati ciljeva znači riješiti svoj zadatak. Riješiti svoj zadatak znači živjeti bez straha: od nedaća, nesreća, smrti.

Živjeti lagodno

Možemo li nekako praktično iskoristiti činjenicu da smo shvatili da se sve, ali baš sve, oko nas dešava s razlogom? Pa naravno da možemo.

Kada postanemo svjesni svih uzroka lako je predvidjeti njihovu posljedicu, vrlo je jednostavno shvatiti što se od nas traži, a zatim nešto dodati cijeloj jednadžbi i stići točno tamo gdje želimo stići. Sva pomoć koja nam je pri tom potrebna je oko nas. Svi tragovi koji vam pokazuju put upravo blješte u vašem životu.

Desilo vam se nešto zbog čega biste se prije iznervirali? Naljutili? Rastužili? Ne očajavajte! Nasmiješite se i mirno razmislite o čemu je zaista riječ? ŠTO je to što upravo tada trebate vidjeti i naučiti, povezati u cjelinu i nadograditi u sebe? Znam da nije uvijek lako isključiti nagonske reakcije i sebe kao osobu i mirno promatrati sve što vam se dešava, ali to je jedini način da zaista shvatite o čemu se zapravo radi, inače ostajete samo nesvjesni list na olujnom vjetru, nesposoban da shvati pravac svoga kretanja: taman mu se učinilo da si je odredio smjer, a onda se vjetar opet promijenio....

Vaš ego, identitet vas kao osobe odvojene od svega ostalog je vaše dijete, vaša umjetna tvorevina. Vi sami ste također i njegov kreator i roditelj. Smislili ste svoje vrline, mane, životne okolnosti i krenuli u avanturu koju još niste bili probali. Još jedan životni vijek još jednog ljudskog bića. Još jedan heroj u igri sa svojim vlastitim zadatkom.

Ako, poput većine ljudi, mislite da je život težak jednostavno prestanite živjeti teško. Počnite svoj lagani, lagodni život. Živjeti lagano znači živjeti svjesno. Možete biti sigurni da ćete uvijek imati sve što vam treba – i sreću i nesreću, i zdravlje i bolest, i rođenje i smrt.

Pazite: ja ovdje ne govorim da će se ostvariti sve vaše želje jer ste vi tako odlučili, već da će se desiti ono što vam treba da vam se desi! Što budete bliži samima sebi, izvoru i počelu svega, to će se vaše želje sve više i više ispunjavati. Zašto? Pa samo zato jer ćete biti sve svjesniji toga što vam zaista treba, a vaše želje će sve bolje i bolje odražavati vaše stvarne potrebe.

Želje ljudi dalekih od istine su poput varki kojima se moraju služiti protiv samih sebe, s ciljem da se natjeraju spoznati neke bitne lekcije (nažalost to uvijek ide kroz neke nesreće, tuge, patnje, bolesti). Takve želje su potaknute: ne da se ostvare, već da se - ne ostvare. One su poput davanja gorkog lijeka na žlicu, koje roditelj pokušava dati djetetu: “Ajde popapaj, jednu žlicu za mamu, to ti je jako fino... jednu za tatu...”. Naravno, kada dijete popije lijek shvati da on uopće nije fin, nego je gorak i odvratn, ali taj lijek će ga ipak izliječiti.

“Ja sam biće koje ima želje, dakle sam biće nedostatka; ja sam biće koje se vara, dakle sam biće koje ne posjeduje apsolutnu istinu.”

(Rene Descartes)

Dok god imate želja, one vam trebaju. Postojanje vaših želja već, samo po sebi, znači da se još niste sjedinili sami sa sobom – još ima puta koji morate preći, ali na tom putu vi ste potpuno zaštićeni. Vi ste taj koji čuva sam sebe u svojoj avanturi.

Prestanite se bojati - samo na trenutak. U tom jednom vječnom trenutku bez straha vas čeka sve što ikada možete zamisliti: vaš konačni susret sa samim sobom.

Ne trebate vjerovati da će vam ovaj ili onaj bog donijeti ono što vam je potrebno. Budite apsolutno sigurni da ćete to donijeti vi sami sebi. Nema nigdje ničega osim vas.

NEMA – NIGDJE – NIČEGA – OSIM – VAS!

Ljubav kao put do istine

Da li ste ikada voljeli nekoga toliko da je bilo trenutaka kada ste bili sigurni da je cilj svega što vas okružuje upravo vaše potpuno sjedinjenje s tom osobom? Da je upravo to kraj i cilj igre u kojoj se nalazite? Da će nakon toga sva stvarnost oko vas nestati jer će postati nepotrebna?

Ako jeste, sigurna sam da ste mislili da će se vaše sjedinjenje ostvariti tako da ćete se ludo zaljubiti jedno u drugo, vjenčati se, imati djecu, odgojiti ih, umrijeti i biti pokopani zajedno. Jesam li u pravu? Ali pogledajmo malo bolje... Kod takvog “sjedinjenja” vaša stvarnost baš i nije nestala, možda se čak i pojačala – dolazak djece i vaša vezanost za njih je učinila vašu stvarnost još važnijom nego prije. Nikakav cilj nije dostignut. Sve oko vas nije postalo nepotrebno. Da li to znači da vas je vaša intuicija varala, samo s ciljem produžetka ljudske vrste? Ne. Intuicija rijetko vara. Ljubav je put do prave istine.

Ako osjetite pravu ljubav i zagrebete duboko, duboko u nju, bez potiskivanja intuicije koja vam govori da je vaše sjedinjenje s osobom koju volite upravo cilj svega što vas okružuje – možete shvatiti sve. Na kraju tog puta čeka istina – saznanje da vi već jeste jedno s osobom koju volite. Kao dodatak, automatski spoznajete da ste također jedno sa svime što vidite oko vas, kao i sa svime što ne vidite. A u trenutku kada ste to shvatili, kada ste se zaista sjedinili s osobom koju toliko volite, stvarnost oko vas postaje nepotrebna. Vi ste je pobijedili. Cilj igre zvane “život” je ostvaren. Nakon vašeg

sjedinjenja “stvarnost” je nestala, postala je samo iluzija, jer vam više nije potrebna za vaš razvoj. Spoznali ste istinu.

Ljubav ne postoji radi “očuvanja vrste”. Svaka ljubav je put do istine. Svejedno je volite li neku drugu osobu (ljubavnika, dijete, roditelje, braću, sestre, prijatelje,...), životinje, neku prirodnu ljepotu (more, planine, šumu,...) ili predmet (možda vašu kuću, auto ili kompjuter) – dok god volite dovoljno snažno i bezuvjetno, onom ljubavi koja ništa ne traži, već samo daje.

Ne postoje razne vrste ljubavi. Postoji samo ljubav.

Darivajući svoju ljubav činite ono najviše što možete za same sebe. Svaka ljubav koju pružite može vas dovesti bliže konačnoj istini, konačnom sjedinjenju sa svime oko vas. Vašem ostvarenju. Vašem buđenju. Ljubav se ne može dati. Ljubav se ne može uzeti. Jedina prava ljubav koju ikada možete imati je ona koju vi osjećate za druge. Ako vam fali ljubavi u životu, pokušajte je osjetiti prema svijetu koji vas okružuje – to je jedini način da svoj život ispunite ljubavlju.

Možda se na prvi pogled čini komplicirano i paradoksalno tvrditi da jedino dajući ljubav možemo primiti ljubav. Ali nije, sasvim je jednostavno čim shvatimo da se ljubav zapravo ne može dati; da vam nitko nikada ne može dati svoju ljubav, niti vam može uzeti ljubav koju vi osjećate – sve je sasvim trivijalno. Ljubav koju osjećate prema drugima u biti vi pružate jedino samima sebi.

Vi ste apsolutno jedini koji sebi možete dati ljubav!

Na kraju ispada da je ljubav u svojoj biti sebičan osjećaj – on može pomoći samo vašem razvoju i ničijem drugom. Samo vi je zaista možete osjetiti. Jedino nesebično u ljubavi je činjenica da morate prekoračiti sebičnost da bi je sebi donijeli.

Ljubav gura svijet u smjeru cilja: konačnog potpunog osviještenja. Dajte joj šansu i ona će vas odnijeti daleko... daleko od vas samih. Natjerat će vas da shvatite da je svaka granica oko vas proizvoljna, svaka linija kojom ste se ogradili nepostojeća. Ništa osim vašeg vlastitog straha vas ne sprječava da pomaknete svoje granice – one postoje samo dok vama treba da postoje!

Priroda kao put do istine

Jedan od načina koji vam može pomoći da zaista shvatite vašu bit je da osjetite povezanost sa prirodom koja vas okružuje. Sigurno postoji neki dio prirode koji volite: more, planine, rijeke, šume, livade, životinje, biljke, školjke, kamenje, sunce, kišu, snijeg, zvijezde, ...

Pokušajte čuti o čemu vam oni govore. Ali zaista - čuti. Pretvarajte se da ste nekim čudom naučili jezik onog dijela prirode u kojem najviše uživate. To može biti more, planina, rijeka, kiša ili bilo što drugo. Samo slušajte. Priroda vam ima puno toga za reći. Dopustite joj. Pretpostavite da govorite istim jezikom i samo slušajte. Kroz šum valova, kapi kiše, vjetar u krošnjama – ako dovoljno pažljivo slušate – čut ćete svoje misli. Svoje najdublje misli, potisnute brigama za svoj život i planovima za budućnost.

Ako vas zanima što će vam se dogoditi, pitajte bilo koji dio prirode. Jer vi već znate odgovor – dogodit će se upravo ono što vama treba da vam se dogodi. Dopustite prirodi oko vas da priča s prirodom u vama i čut ćete odgovore na sva vaša pitanja. Ako tragate za znanjem, od prirode možete naučiti sve.

Ja najviše volim more. Od njega možete naučiti sve što se uopće može saznati. Ono vam može pomoći da osjetite u sebi njegovu neograničenu snagu, njegovu postojanost, nepromjenjivost, vječnost. More je sama kolijevka života, ono je dom koji pomaže svim bićima da žive - od njega se možete

naučiti dobrohotnosti prema svim živim bićima. Može vas naučiti i ravnodušnosti, jer samo more ništa ne može poremetiti u njegovom beskrajnom miru. Sve promjene i sudbine su samo površinske i nebitne, sve pretvorbe su samo raskoš pojava oblika.

More vas uči zaigranosti. Bezbrižnoj radosti postojanja. Beskonačnom smijehu i beskonačnom bijesu. Sjedinjenju. Zato, sljedeći put kada vas val poprska, nemojte se ljutiti - on vas samo poziva na igru.

Igru koja nikada ne prestaje.

Neizvjesnost budućnosti

Većinu ljudi, većinom vremena, muči budućnost, neizvjesnost što će se desiti, strepnje da li će se njihovi planovi ostvariti, brige o zdravlju njihovih najdražih, brige o poslu, brige o sudbini našeg planeta, brige... Ako spadate u tu većinu, možda čak i mislite da su takva razmišljanja pozitivna jer vas ona usmjeravaju da djelujete u pravom smjeru i da time pomažete ostvarenju vaših planova. Naravno, griješite, jer budućnost ne postoji – nikada neće ni postojati. Postoji uvijek samo jedan sadašnji trenutak: ako propustite njega – propustili ste sve što ste imali. Taj trenutak neće sutra biti vredniji nego danas. Ne isplati ga se odgađati godinama, jer sve godine koje ste uložili u neki budući trenutak su samo izgubljene godine. Sve što vam sada treba vi imate sada – sve što će vam u budućnosti trebati imat ćete onda kada ona postane vaša sadašnjost. Sve što imate i što ćete imati, u svakom trenutku, je upravo ono što vam je potrebno! Ako imate problema, znači da vam oni trebaju – pokušajte u njima pronaći svoju lekciju i naučiti je.

Dat ću vam jedan praktičan savjet kako da prestanete razmišljati o budućnosti: svaki put kada vas obuzmu grčevita razmišljanja o budućnosti, kada se mučite da donesete pravu odluku, onda kada biste sve dali da možete saznati što će vam se dogoditi – iskreno vam predlažem da jednostavno bacite vama najbližu čašu na pod! Ona će se vjerojatno bučno razbiti u puno komadića i pokazati vam da je jedino što postoji sadašnji trenutak i da je on jedini o kojem morate razmišljati.

Ako čak netko tada bude uz vas da vam pomogne sakupiti komadiće, on je tu s razlogom.

Pronađite sami svoje tragove na vašem putu do istine. Razbijajte sami svoje čaše. Razbijajte sami svoje iluzije...

Pokloni

Zamislite sljedeću situaciju: netko vam je donio bocu šampanjca. Dok ste je nosili u kuhinju, pala vam je iz ruku na pod i razbila se. Šampanjac je natopio veliki dio prostorije, ostavivši mokre mrlje oštrog mirisa i lokvice pune sitnih komada stakla po vašem novom tepihu. Izgubili ste bar pola sata da samo površno sve osušite i pokupite najveće komade stakla: znate da će vam se sitni komadići još danima zabadati u stopala dok budete tuda prolazili. O mirisu kuće da i ne govorimo...

Ovo je naizgled obična pričica iz života, nebitni detalj svakodnevnog življenja. Mogla se desiti bilo kome. Vjerojatno se već i desila. Kad malo razmislite, za taj šampanjac zaista ne možete reći da je bio poklon vašem životu, premda je netko namjeravao da on to postane, jer izgubili ste vremena, živaca i novca da sve dovedete u stanje u kome je bilo prije nego što je taj šampanjac ušetao u vaš život.

Kao i svaka pričica iz života i ova ima svoju poruku:
- U životu nije poklon sve što izgleda kao poklon.

Što, zar trebamo zaključiti da od sada trebamo sa strahom primati poklone? Ili...? Ili ćemo stići do prave poruke:
- Ako nešto ne izgleda kao poklon, to ne znači da ono zaista i nije poklon!

Za čokoladu u prozirnom papiru koju vam nudi prijatelj znate da je dar za vas: uzmete je, kažete "Hvala!" i pojedete je bez

razmišljanja. Za čokoladu omotanu toalet-papirom, spremljenu u trošnu kartonsku kutiju na kojoj piše “LOMLJIVO” i koja vam dođe poštom poslana od nepoznatog pošiljaoca, baš i niste previše sigurni što biste s njom, čak i ako papir odmotate do kraja i vidite da je to najfinija i najskuplja čokolada na svijetu... Svaki djelić vašeg života je poklon. Vaš cijeli život je neprekidan niz poklona, poklona, poklona... koji se poklanjaju upravo vama. Ljudi kojima sam ja nešto poklanjala znaju da su moji pokloni najčešće zapakirani s toliko gusto oblijepljenog selotejpa, papira i vrpce (u mom bijednom pokušaju da na nešto počnu sličiti), da su za njihovo odmatanje potrebni ili dobri zubi ili dobra motorna pila. Pa, nešto slično se dešava i s pravim, životnim poklonima. Nažalost, životni pokloni koji ne izgledaju kao pokloni su upravo oni najvredniji i najbitniji. I, na još veću žalost, to su oni koji najčešće ostaju neraspakirani: tako su dobro i čvrsto umotani da ih se jedino uz puno uloženog truda, strpljenja i vremena može odmotati. Zamislite se samo malo: što vam trenutno u vašem životu najmanje izgleda kao poklon? Što vas najviše muči? Upravo to je vaš najvredniji poklon koji ste dobili – onaj za koji se trebate zaista potruditi da ga otvorite. Sve ostalo su samo obične, jeftine, čokolade: njihov okus vam neće donijeti ništa novo.

Da biste hrabro otvorili sve poklone poslane na vaše ime, morate imati povjerenja u život i same sebe, koji vam šalju vrijedne darove zamotane u toalet-papir, spakirane u trošnu kartonsku kutiju na kojoj piše “LOMLJIVO”, bez adrese pošiljaoca. I zato, ako nemate dobre zube, predlažem vam da nabavite motornu pilu...

„Odlučite vašu stvarnost”

Znam da vam rečenica ”Odlučite vašu stvarnost” djeluje nezgrapno: kao da nema pravog značenja. Riječi ”odlučiti” i ”stvarnost” kao da nisu predviđene da se vezuju jedna uz drugu. Stvarnost je ono što se dešava oko nas, odluke su ono što se dešava u nama, nigdje nego u našim mislima. Možda će vam se učiniti da ste shvatili tvrdnju ”Odlučite vašu stvarnost” ako je sami sebi objasnite kao: ”Ono što odlučim danas, promijenit će moju budućnost, jer će moje djelovanje biti usmjereno tako da me ono vodi u buduću stvarnost koju sam odlučio da ću stvoriti za sebe.” To je također istina, ali nije ono što želim reći.

...uuuuuh, ovo je trenutak u kojem zaista želim da vas ne moram stalno tjerati da rušite svoje modele po kojima mislite da se dešava sve oko vas...

Ono najbitnije što ću vam u ovom poglavlju pokušati objasniti jest: - Trenutak vaše odluke o nečemu je upravo trenutak u kome stvarnost ”postaje” stvarnošću. Van vaše odluke o nečemu ne leži nikakva ”prava” stvarnost!

Na primjer, recimo da se u zadnje vrijeme osjećate nekako loše. Imate različite simptome koji mogu dolaziti od različitih bolesti, ali mogu biti i samo posljedica vašeg umora. Mislite da biste morali otići kod doktora da on provjeri što se stvarno dešava s vašim tijelom. Bojite se da biste možda mogli imati i rak, jer se to već dešavalo s članovima vaše uže/šire obitelji. Muči vas neizvjesnost. Bitno je da shvatite: u tom trenutku

neizvjesnosti – vi (još) niste bolesni. Vaše trenutno tjelesno stanje je samo mogućnost koju ste dali sami sebi da se razbolite. Zašto biste to napravili? Ne znam. Možda vam je trenutno dosadilo živjeti. Možda vam se učinilo prenaporno. Ili prelagano. Možda mislite da bi nekom drugom život bio bolji da vas nema. Ima puno razloga zbog kojih biste mogli sebi poželjeti da ne postojite ili da ste jednostavno bolesni, pa da se ljudi bave vama i poklanjaju vam više pažnje. Možda vam se jednostavno ne ide na posao.

Uopće nije bitno kakav dublji razlog leži iza vašeg poklona samima sebi (mogućnosti da obolite od bilo koje bolesti koju želite) bitno je da isključivo vaša odluka o tome da li ste bolesni odlučuje o vašoj stvarnosti! Samo vi odlučujete o tome, bilo svjesno ili nesvjesno! A što ako je sva neizvjesnost već prošla, a vi ste već dijagnosticirano bolesni? Jedini način da ozdravite je da prvo shvatite razloge zbog kojih ste si željeli bolest, a zatim da ih sami sebi argumentirano pobijete i odlučite da je za vas zaista bolje da niste bolesni. Da biste to postigli, morate u svojim mislima stići do dubljeg nivoa vaše svijesti, jer ste vi s tog nivoa i donijeli sebi bolest. A ako se bolest ne povlači, što god vi pokušavali? Znači da još uvijek mislite da je tako bolje za vas. Sve što vam se dešava je ono što je najbolje za vas. Ako ste se zapleli u krug loših životnih okolnosti, uvijek istih misli, istih događaja, a ne znate kako da iz njega izidete – vama treba izlaz iz te situacije. I taj izlaz si vi sami nudite: "Ne možeš više tako? Pa nemoj! Evo, možeš ovako!". Naravno, taj nesvjesni izlaz koji si nudite je upravo onaj najradikalniji, koji će sasvim sigurno dovesti do željene promjene: vaša bolest. Zato budite brži od svoje podsvijesti u

rješavanju situacija koje vam ne odgovaraju: svjesno si pružite odmor i promjenu, jer ćete si inače to priuštiti na puno skuplji način. Ne slažete se? Obratite se sebi, ne meni. Ne sviđa vam se odgovornost koju vam dajem? Žao mi je. Znam da vam to vjerojatno zvuči nemoguće. Da to ne možete prihvatiti. Razumijem da ste navikli da u životu postoji "normalan" i uobičajen tijek stvari, da život teče i bez nekakvih naših "odluka" koje ja spominjem.

Isto kao što biljka raste bez svojih odluka o tome kada će procvjetati, kada prolistati, a kada uvenuti – isto tako najčešće protječe i ljudski život. Čovjek obično teče svojom sudbinom bez vlastitih odluka o bitnim stvarima (bolestima, smrtima, nesreći, sreći, ...). Sigurno je: sve će se nastaviti prirodno odvijati i bez vašeg upliva. ALI! Ali vi u sebi imate snagu koja vam omogućava da se upletete! Da promijenite sve što želite! Da prestanete teći i krenete uzvodno! Jedino što morate učiniti je postati svjesni te snage i potruditi se naučiti pokoju životnu lekciju unaprijed, na lakši način. U suprotnom ste osuđeni da vas nosi struja vašeg života. Samo tada se nemojte buniti na svoju sudbinu.

Molim vas, budite svjesni toga da uvijek dok o nečemu brinete, strepите, dok pokušavate shvatiti što je stvarno, a što nije (da li sam bolestan ili nisam, da li ću uskoro umrijeti ili neću) – PAZITE! vi upravo u tom trenutku imate mogućnost da odaberete svoju sudbinu! Da odlučite svoj put! Da poništite sve odluke koje ste ikada prije donijeli!

Paradoksalno, ali kvantna fizika nam ovim objašnjenjem maše ispred nosa, a mi ga ignoriramo! Još se nismo odlučili podvući

crtu i izvesti konačni zaključak. Eksperimentalno je neopozivo utvrđeno da se valna funkcija u fizici ponaša strogo deterministički (određeno) dok ne počnemo promatrati ishod nekog događaja, ali čim prebacimo fokus naše pažnje na neki fenomen koji se dešava na podatomskom nivou - determinizam (određenost) tog događaja nestaje! Odjednom se njegovi ishodi više ne mogu predvidjeti, jer se podatomske čestice više ne podvrgavaju onim zakonima koje su strogo slijedile dok ih mi nismo počeli promatrati! Znanstvena fantastika? Ne! Pazite: to je činjenica stvarnog materijalnog svijeta u kojem živimo, za koju do sada još nije zaključeno što je uzrokuje! Što je to što strogo određeni rezultat može pretvoriti u potpuno nepredvidljivi ishod? Što je jedino različito između događaja koje ne promatramo i onih koje promatramo? Mi smo se upleli!

Kvantna fizika nam govori da ishod niti jednog podatomskog događaja kojeg promatramo nije unaprijed siguran. Svaka mogućnost se može desiti. Koliko god da postoji točno određen skup pravila po kojem se dešavaju događaji tih najsitnijih podatomskih čestica, toliko oni prestaju vrijediti kada mi fokusiramo našu pažnju na njih.

Da li se događaji uopće ne dešavaju dok ih mi ne gledamo (kao što neki spekuliraju) ili smo upravo MI taj faktor koji je jači od svih zakona? Onaj faktor koji se može po volji umiješati u bilo koji događaj i, na način kojeg još ne poznajemo, definirati njegov ishod?

Mi smo se upleli. Doduše, još uvijek nesvjesni svoje snage i mehanizama koji leže iza našeg djelovanja na te ishode. Sve je već definirano OSIM ako mi ne odlučimo drugačije.

Znam da se nije lako suočiti s ovim zaključkom i konačno ga izvesti. ALI! Ali kako ga možemo ne izvesti?! Sve potrebno znanje već imamo. Jedino što nam još treba je malo hrabrosti.

Želite da se razvedri nad vašim gradom? Što čekate?

U ovom životu

Ma, sve je već jasno. Potrebne formule su izvedene, niti povezane.

Kao struktura koja odgovara cjelokupnoj Univerzalnoj svijesti se uzima Cliffordova algebra $Cl(8)$, na kojoj se temelji fizikalni model Univerzuma. Primjenom te strukture se stiže do Kvantne Svijesti i Područja Mnogih Svjetova. Kada još uzmemo u obzir da fizikalni model izveden iz kvantne fizike koji se opisuje kao D4-D5-E6-E7-E8 strukturom potpuno odgovara modelu postojanja opisanom u drevnim Vedskim spisima, kao i to da sasvim odražava strukturu kojom se prenose genetske informacije u živim bićima, a također odgovara i drevnom kineskom načinu proricanja pomoću I Ching-a (64 heksagrama I Ching-a se mogu izvesti iz Cliffordove algebre $Cl(0,8)$), kada se baš sva ostavština starih civilizacija samo spaja, spaja, poklapa sa svim najnovijim dostignućima i saznanjima matematike, fizike, biologije... kada sve to uzmemo u obzir – tada smo na pravom putu da

nam se mozak raspadne i da odlučimo da mi jednostavno nismo dovoljno inteligentni da sve shvatimo. Ili, u najboljem slučaju, da zaključimo da mi za to nemamo vremena, a ni volje – pa mi imamo život za proživjeti!

I bit ćemo u pravu!

Pa dobro, kako onda ipak možemo sve to razumjeti? U ovom životu. A da nam glave ne eksplodiraju!

Istina se čini tako daleko, a nismo baš svi matematičari, kvantni fizičari, filozofi sposobni uživati u igri s apstraktnim pojmovima. Nama se čini nemogućim sve to razumjeti i naučiti.

A istina?

Istina je da ni sve znanje, sve shvaćene formule, sve povezane teorije, sve činjenice uopće ne mogu dodirnuti istinu. Čak i kada naučite sve, razum vas neće dovesti do istine. Pokazat će vam put kojim da krenete, gdje da tražite – to da, ali vas neće držati za ruku kada se odvažite krenuti putem koji vam je naznačio. Sam razum je onaj posljednji lanac koji vas drži okovanima – zadnja zatvorska kugla koju morate odbaciti.

Istina je iza samog razuma, i ona vam se smije, smije, gleda vas razdragano i stalno pleše oko vas kao dijete koje ste izveli da se igra.

Ili ono vas.

Čuda?

Jednom kada shvatite istinu i doživite prosvjetljenje, tj. pretvorite se iz čovjeka direktno u ono što ste do tada nazivali *Bogom* - također ste otvorili put “čudima”. Postoje razne sposobnosti kojima bi ljudi mogli ovladati, a koje bi se danas službeno nazvale “čuda”. Pojedini ljudi od rođenja imaju neke od tih sposobnosti, a svi ljudi bi ih na pravi način mogli uvježbati (tehnikama meditacije ili na bilo koji drugi način duboke koncentracije). Neke od tih sposobnosti su telekineza (pokretanje drugih objekata), telepatija (prijenos misli, u više ili manje izraženom obliku), hipnoza, “zaustavljanje”, “ubrzavanje” ili “usporavanje” vremena, liječenje bolesnika... Ukratko – moguće je promijeniti bilo što od onoga što vidimo oko nas. Vratit ću se na film “Matrix” još na trenutak. Na scenu u kojoj, unutar “matrice”, dijete mislima savija žlicu i kaže “Znate da se žlica ne može saviti mislima. Ali zapamtite – žlica ne postoji!”. Da, žlica ne postoji neovisno o onom pravom Vi u vama. Vi kao osoba je ne možete savinuti svojim mislima, ali Vi kao vaša prava priroda koja je jedno sa svime oko vas – pa naravno da možete! Pravi Vi ste ta žlica, jednako kao što ste Vi i vaše tijelo.

Da, moguće je sve promijeniti, ali čemu? Ako svijet oko nas služi jedino učenju, onda se protiv njega možemo boriti samo saznanjem i ničim drugim.

Nikakva čuda nemaju svoju svrhu!

Kako pričati sa samim sobom?

Pod “pričanjem sa samim sobom” ovdje ne mislim na glasno izgovaranje vaših misli dok perete suđe. Mislim na ono što se u religijama naziva molitva (Bogu), odnosno na svjesni pokušaj razumijevanja razloga zbog kojih vam se u životu sve dešava tako kako se dešava.

Dakle, kako stupiti u kontakt s tom čistom inteligencijom, višom i pametnijom od nas kao osobe?

To pitanje je jednako besmisleno kao i pitanje “Kako možemo postati svjesni da ona postoji?”. Pa samo pogledamo oko sebe. Apsolutno sve je inteligentno osmišljeno. To što mi trenutno nismo u stanju pomicati godišnja doba ne znači da proces njihove promjene nije inteligentno uređen, da nije bila potrebna kreativnost da se to osmisli!

Čim primijetite toliku inteligenciju od koje zastaje dah u svemu oko vas i u vama, postaje vam nejasno: kako ste mogli ne biti svjesni da ona postoji? Ili bar – kako ste mogli ne razmišljati o tome i uzimati sve “zdravo za gotovo”.

Znači, kako stupiti u kontakt sa onim dijelom vas koji zna sve odgovore? Pa vi ste već u neprekidnom kontaktu s njim! Svi odgovori na sva vaša, izrečena i neizrečena pitanja, vam se stalno serviraju!

Hm, ne čini vam se baš?

Ovom svijetu nikakva čuda, koja bi se dešavala protiv prirodnih zakona, nisu potrebna! Jer se sve – baš sve što vam treba – jednostavno može uklopiti u njih. Sve je osmišljeno upravo na tom principu. Dešavanja u vašem životu možete zvati sudbinom ili slučajnošću, ali svi događaji imaju samo jedan cilj: da odgovore na vaša pitanja, da vam pokažu odgovore.

Kako pričati sam sa sobom, sa onim dijelom vas koji je odgovoran za vaš život? Jednostavno: gledajte i slušajte oko sebe! Kroz riječi drugih i događaje u vašem životu i na cijelom planetu možete otkriti odgovore na svoja pitanja. Jer: drugi ne postoje! Iza sve pojavne stvarnosti je taj dio vas koji upravlja svime! Sva dijeljenja u različite ljude, pojave, životinje... su samo prividna. Svemu, svemu – svemu! je cilj isti: razviti još i još tu čistu inteligenciju. Vi kao uska svijest, prividno “zaključana” u vaše tijelo, ste alat za kopanje u još jednom smjeru razvoja. Isto kao i ja. Svi mi samo kopamo u raznim smjerovima. I pokušavamo iskopati definicije i rješenja svojih zadataka. Moj zadatak je ispao da, što bolje mogu, najavim kraj ovakve stvarnosti kakvu poznajemo.

Želim vam da i vi pronađete svoj zadatak.

Talenti → Zadatak → Sreća

Možda vam mogu pružiti malu pomoć u razumijevanju koji je točno vaš zadatak. Uvjerila sam se da je često ljudima do postignuća njihove osobne sreće ostalo uložiti još vrlo malo napora – samo još jedan korak kojeg nikako da naprave. Zašto?

Zato jer zapleteni u razmišljanja tipa "Kako da dobijem ono što želim?" ljudi već u osnovi griješe. Čitavi temelji na kojima je zasnovano takvo razmišljanje su krivi.

U svakodnevnom životu, ako želite svoju kuću, dignut ćete kredit, pomoću njega odmah kupiti željenu kuću i dalje polako otplaćivati kredit. Prije rođenja ste vi, kao i ja, već podigli svoje kredite i pomoću njih si unaprijed "kupili" sve što ste željeli. Mogli ste se zadužiti za puno toga: za mnoge talente, inteligenciju, dobar izgled... Jasno je da potrošiti veći kredit nužno znači i njegovo veće i napornije vraćanje. Svatko odabere onaj kredit koji odgovara njegovim apetitima, željama i sposobnostima da ga uspješno otplati. Tako da se svako pitanje "kako da u životu dobijem ono što želim?" mora preformulirati u "kako da vratim ono što sam već dobio?"

Kakve je veza između vašeg kredita, vaših talenata i vašeg zadatka? Pa ostvarivanje vašeg zadatka je upravo vraćanje vašeg kredita, kojeg ste podigli da biste na raspolaganju u životu imali sve te talente i sposobnosti koje posjedujete. Vaš zadatak je to teži što više imate sposobnosti.

Vi želite biti sposobni, snažni, talentirani, lijepi... vi to već jeste. I to sad morate opravdati!

Sve talente koje ste si naručili već ste dobili i morate ih otplatiti, u ratama koje dolaze na naplatu čitavog vašeg života. Od vas se očekuju kreacije i jedinstven upliv u događaje ovog svijeta, koje mu samo vi možete dati. “Kazna” za neplaćanje vaših kredita će biti vaše unutarnje nezadovoljstvo.

Svaki od nas heroja je zadužen za zadatak kojeg je, na rubu svojih mogućnosti, sposoban obaviti, a uspješno ostvarenje zadatka donijet će mu veliku nagradu: nepomućenu i beskrajnu osobnu SREĆU.

Napokon pobjeda

Ako ste kao većina ljudi, shvaćate život kao borbu. Čitav život se borite, svim snagama, da u svojoj borbi pobijedite. Ponekad su bitke teže, ponekad postaju lakše samo da bi se ponovno zahuktale. A ipak, konačna pobjeda kao da vam stalno izmiče pod prstima... a njezin privid se opet pojavljuje negdje u daljini. Priznajte sami sebi, što biste dali da konačno otkrijete kako pobijediti u vašoj životnoj borbi?

Dakle, kako napokon zaista pobijediti? Život u nekom smislu i jest borba, samo malo drugačija od one kakvom je mnogi zamišljaju. A rješenje je, naravno, kao i svako rješenje, sasvim trivijalno: Vi ste već pobijedili, u onom trenutku kada se prestanete boriti! Svaka vaša borba nije ništa drugo nego borba sa samim sobom! Nijedan ishod te bitke za vas nije povoljan.

Vi ste uvijek i pobjednik i gubitnik. Sve vaše dobivene bitke su jednake svim vašim izgubljenim bitkama.

Konačna, i jedina stvarna, pobjeda je ona do koje stižete kada se uzdignete iznad same borbe, kada iskoračite iz nje i shvatite da ste se cijelo vrijeme borili sa samim sobom. Sve oko vas, za što mislite da niste vi, je samo privid kreiran da vas nečemu nauči. Morate biti zahvalni svojim neprijateljima, jednako kao i svojim prijateljima, što su dio vašeg života, jer njihove uloge su jednako bitne. Svi vas oni, mada nesvjesno, uče onome za što su zaduženi da vas nauče. Kao i vi njih.

Mudrost

Stići do mudrosti znači objaviti borbu sa svime što postoji i svime što ne postoji, borbu sa samim sobom – i u njoj pobijediti. Ta borba nije laka, ali vi ste je sposobni i objaviti i dovršiti, jer se u svakom vašem pitanju već krije i njegov odgovor. Čim ste u stanju pitati se o smislu života, vi ste u stanju sebi pružiti odgovor.

Svako pitanje je samo dobro zapakirani omot njegovog rješenja.

Oslobađanje

Kao ljudska vrsta upravo smo na kraju jedne duge faze razvoja i na pragu smo nove faze. Predstojeći nužni korak čitave naše civilizacije do sljedećeg, višeg, nivoa bi mogao biti prilično težak – sličan porođajnim mukama čovječanstva. Jer toliko se držimo noktima, zubima i mislima za stari poredak koji će nužno uskoro propasti!

Da biste bolje shvatili o čemu govorim, pogledajmo malo uobičajene živote ljudi današnjice:

- Svakim radnim danom na redu je rano ustajanje i odlazak na posao (u školu, na fakultet,...). Radi se naporno oko 8 sati, uz nešto odmora za jelo. Zatim se odlazi kući, umoran, sjeda se pred televiziju, nešto se pojede, obrati se malo pažnje djeci ako ona postoje. Nakon toga je čovjek većinom toliko umoran da je iznimno dobro ako uspije još pronaći snage i za nekakvu fizičku rekreaciju ili izlazak. Ako su sve dnevne obaveze obavljene, ovakav dan se smatra jednim uspješnim danim.

- Vikendi su uglavnom rezervirani za psiho-fizički oporavak od prethodnog tjedna i pripreme za sljedeći radni tjedan. Ako je oporavak bar djelomično ili u cijelosti uspio, ovakav vikend se smatra jednim uspješnim vikendom.

- Da bi se razbila monotonija i naporan ritam rada i svakodnevnog života, izmišljeni su godišnji odmori. Godišnji odmor je to uspješniji što je čovjek bolje zaboravio što ga čeka kada se vrati u svakodnevicu.

Da li ste se možda prepoznali u ovakvom opisu života? Ako jeste, ne brinite, niste sami: spadate u ogromnu većinu stanovništva ove naše planete.

I u jednom trenutku unutarnjeg nezadovoljstva, zapitat ćete se:

- “Kako je krenulo ovako naopako? Kako me je sustav u kome se nalazim ovako progutao? Kada to počinje moj stvarni život, u kome ću biti u stanju napraviti nešto – bilo što – od trajne vrijednosti? Nešto što neće moći propasti, što neće umrijeti kada ja umrem, što neće umrijeti ni kada umre zadnji čovjek na ovoj planeti?”

... I, upravo tu i tada, u tom trenutku saznanja o prolaznosti svijeta oko vas i ništavnosti svih vrijednosti kojima teži današnje društvo, počinje vaš (mukotrpn) put prema vama samima: put na čijem kraju stižete do samoga Boga, do – nikoga do vas samih.

Napredak znanosti nam je omogućio sve veću proizvodnju najrazličitijih sredstava za olakšavanje svakodnevnog života, koji su se pokazali kobnima za klimu i atmosferu Zemlje. Moderan razvoj tehnologije doveo nas je na korak od propasti: da li zaista?

Ja ne mislim da nas je tehnologija dovela do ruba naše propasti: dovela nas je do našeg završnog ispita, baš kao što se i trebalo desiti. Skoro smo stigli pred konačni obračun: sve smo već pojeli i popili i sada moramo pokazati da to možemo i platiti! Priznajmo: da ne postoje ispiti – nitko od nas ne bi učio do svojih krajnjih granica! Svaki ispit je nužno potreban da nas

prisili obaviti onaj najveći, završni napor. Završni ispit koji nam predstoji kao ljudskoj vrsti je vrlo težak – djeluje poput zida kojeg se ne može ni zaobići niti preskočiti. Suočeni s neminovnim krajem cijelog nama poznatog materijalnog svijeta i nas samih, mi smo prisiljeni položiti “naš ispit zrelosti” ili propasti.

Pravilan način borbe protiv tog beskonačnog zida nije ničim iz materijalnog, pojavnog, svijeta oko nas: mi ćemo postići cilj u trenutku kada uspijemo taj golemi i naizgled nesavladivi zid rasplnuti u samo nepostojanje, kada shvatimo da on niti ne postoji. Nije lako, ali utješno je što je to zadnji ispit predviđen za ljudsku vrstu prije njene diplome. Ako ga prođemo, postat ćemo – diplomirani inženjeri Života na Zemlji i dobiti dobre poslove. Zato se skoncentrirajmo i skupimo još malo snage.

Sada nam je jasno: ovakav svjetski poredak zasnovan na materijalnim vrijednostima ima svoju bitnu svrhu, koliko god se činilo da on vodi ljudsku vrstu u propast. On je pomno kreirani balon od sapunice spreman da se raspukne svakog trenutka i ostavi nas same... same... same.

Same u beskraju i vječnosti.

Načini učenja i načini buđenja

Do sada smo shvatili da čitava naša stvarnost ima samo jednu svrhu: naše učenje i razvoj kroz “stvari koje nam se dešavaju u životu”.

Što mislite: da li postoji samo taj jedan mehanizam po kojem se odvija učenje u našem životu ili ima još koji? Svatko ima svoju sudbinu koja je napisana filigranski točno za njega, tako da bude primoran suočiti se s onim lekcijama koje još nije savladao. I je li to sve? Ili postoje dva načina učenja, dva načina funkcioniranja koja se periodički izmjenjuju tokom našeg života? Jedan način je definiran kao “učenje pod određenim pravilima” i također služi za povezivanje svih nas u uzročno-posljedičnu cjelinu, dok je drugi način oslobođen svih pravila.

Možda pogađate, mislim na budno stanje i stanje dok spavamo. Snovi su naša “virtualna mašina” koju koristimo za učenje, u kojoj nam tijelo ne treba – njega tada pustimo da se odmara i kupi snagu za sljedeće stanje budnosti. U snovima ne vrijede pravila kao u budnom stanju jer tamo nismo ograničeni zakonima definiranim za fizički svijet. U snu imamo neograničenu kreativnu slobodu suočavanja s različitim situacijama i osobama koje si prikazujemo. U snu također možemo, ako smo dovoljno osviješteni, direktno komunicirati s čitavom svojom nadsviješću, bez ikakvih zapreka. Što ste svjesniji sebe, to će vam vaši snovi biti jasniji. Na kraju ćete shvatiti da svaki djelić, svakog vašeg sna (jednako kao i vašeg

života) ima svoju poruku kojom vam ukazuje na neku vezu među dijelovima čitavog sustava. Počet ćete pričati sami sa sobom (*čime?*) događajima u vašem životu, drugim ljudima i vašim snovima. Taj rječnik će vam postati jednako jasan kao i rječnik vašeg materinjeg jezika. Bit ćete sposobni shvatiti bit svakog događaja i sna jednako brzo i točno kao riječi ljudi oko vas s kojima pričate o vremenu.

A načini buđenja?

Sjetite se nekog ružnog sna. Dok ste ga sanjali, osjećali ste kao da vam se dešava nešto ružno i bojali ste se. Sve se činilo tako stvarno: vaš strah, panika i užasni događaji oko vas. Činilo vam se da nema izlaza iz tako strašne situacije, a izlaz je bio tako jednostavan: bilo je dovoljno shvatiti da sanjate – probuditi se. Za stanje dok spavamo svi znamo kako se probuditi iz sna. Ali što je s našim budnim stanjem, u kojem pokrećemo svoja tijela i uklopljeni smo u fizički svijet oko nas? Kako se probuditi iz njega, shvatiti da je i to samo san i konačno odahnuti?

Sjetite se nekog teškog perioda u vašem životu. Dok ste ga prolazili, znali ste da vam se dešava nešto ružno i bojali ste se. Sve je bilo i previše stvarno: vaš strah, panika, užasni događaji oko vas. Činilo vam se da nema izlaza iz tako strašne situacije. A izlaz ...?

Izlaz iz svih životnih teškoća je tako jednostavan: dovoljno je probuditi se – postati svjestan prave prirode svega. Sav materijalni svijet i vi sami kao tijelo i osoba s vlastitim egom su samo vaš način učenja kroz igru. Probudite se, probudite se!

A dalje? Mislim, stvarno...

Kako smo si mogli dopustiti da ovako dugo ostanemo vezani za našu 4-dimenzionalnu stvarnost? Koliko nam je ovo godina i iskustava trebalo da povežemo končiče i shvatimo u čemu se nalazimo? Ne znam za vas osobno, ali meni je trenutno jako neugodno zbog činjenice da se već ovako dugo vrtimo u krug. Kao napredujemo, u smislu da krcamo ovo prostor-vrijeme novom tehnikom, novim računalima, novim medicinskim dostignućima – a u biti mi sami smo ostali identični onim pećinskim ljudima okupljenima oko vatre. “Pokorili” smo svijet oko nas (bravo mi), ali nikako da napokon shvatimo da smo mi ti koje trebamo mijenjati, a ne ono što je oko nas! Ne možemo promijeniti ništa osim same sebe! Ne možemo – promijeniti – ništa – osim – same – sebe! PA POČNIMO SE VEĆ JEDNOM MIJENJATI! Ne mislite li i vi da je krajnje vrijeme da počnemo malo zapravo Stvarati? Da počnemo kreirati i neke n -dimenzionalne prostore, uz ($n > 4$)? Da počnemo malo ”postojati” i djelovati i tamo? Da kreiramo, ne jedan, nego bar dva uređaja na tim 5 ili 6-dimenzionalnim kontinuumima? Kako vi zamišljate naš daljnji razvoj (nas kao čiste inteligencije) ako mi kao čovječanstvo ne želimo prijeći ni onu osnovnu stepenicu – shvatiti da “živimo” samo da bismo nešto naučili? Cijela ova stvarnost je naša igračka, ali u odnosu na naše mogućnosti ta igračka nije neki super-ultra kompjuter, već najobičnija šuškalica kojom se igramo u vrtiću!

Nemojmo stvarati samo unutar ove stvarnosti, stvarajmo nove stvarnosti!!

Konačni obračun

Svaki kraj je početak nečeg novog.

Sadašnji materijalistički ustroj ljudske civilizacije se zamalo pa sasvim istrošio: jasno je da on ne može više dugo nositi svijet. Svako daljnje insistiranje na postojećoj praksi življenja nas vodi direktno u propast: ili do uništenja zbog nepovratnih klimatskih promjena, ili u novi rat izazvan daljnjim razvojem atomskog i svih ostalih vrsta naoružanja i oslobođenih energija. Bez drastičnog preokreta u ljudskoj civilizaciji, dogodit će nam se točno ono što su nam kao upozorenje prikazali mnogi ljudi tokom povijesti. Danas više uopće ne treba biti mistični prorok da se vidi kakva nam se budućnost sprema ako ne reagiramo na vrijeme: sve je već očito, svakome tko se ne boji pogledati u sutra. Možda vam se još ne čini tako hitno suočiti se s posljedicama, ali to je samo zato jer ste zatvoreni unutar male kutijice vašeg života, vaših osobnih želja i postignuća. Još uvijek ste zaštićeni unutar vama poznatog svijeta, vodite svoje male bitke i postizete svoje male pobjede.

Žao mi je što vas moram ovako vući za rukav, ali... hej, pred nama je konačni obračun i ja nemam izbora! Naš cilj je da uklonimo onaj prolazni dio sebe, da samima sebi oduzmemo sve ono što nas drži okovima: svu našu sebičnost, osobne ciljeve, strah, nadu, patnju, bol, tugu, radost, sve osobne osjećaje, sve osjetilne veze koje nas drže zauvijek prikovanima za ovaj materijalni svijet. Naša pobjeda je postignuta kada je

„zvijer“ u nama ubijena: kada u nama ne ostane ništa osim onog vječnog i svemoćnog dijela nas, kada ne ostane ničega – OSIM NAS SAMIH!

Na globalnoj razini, koja utječe na sve ljudske živote, dešava se isto kao i na lokalnoj razini koja utječe na život pojedinog čovjeka. Problemi s kojima se susrećete u svom osobnom životu imaju istu svrhu kao i problemi koji se stvaraju na svjetskoj razini: igraju ulogu strogog učitelja koji nudi divne darove saznanja. Na isti način na koji se može izbjeći sva osobna patnja čovjeka, može se izbjeći i sva globalna patnja. Ista prečica vodi do izlaza iz osobnog pakla, kao i iz pakla u kojem se nalazi čitava civilizacija: razmišljanje, ljubav i konačno prepoznavanje u sebi temelja čitavog Svemira – pronalaženje unutar sebe svega što postoji i svega što ikada može postojati!

Ako vam se ikada učini da niste bitni, da globalna situacija na Zemlji uopće ne ovisi o vama: ne zavaravajte se i ne okrećite kukavički leđa svojoj sudbini! Budite sigurni da ne postoji ništa važnije od vas! Vi sami ste jedan od kotačića koji okreće sudbinu čitave naše planete, jer ako vi trebate probleme za svoj rast – i ako postoji dovoljan broj takvih kao vi (koji su na jednakoj razini svjesnosti kao i vi), probleme ćemo imati na globalnom nivou – i te kakve!

Želite zaštititi tuljane? Želite spasiti kišne šume? Želite da vaša djeca ne dožive svjetski rat tokom svog života? Da se ne bore s poremećenom klimom koju smo im ostavili u naslijeđe? Ono najviše što možete učiniti ako sve to želite jest – vjerovali ili ne – zaviriti u sebe samoga, dovesti SEBE na najvišu razinu

svjesnosti, na mjesto koje ste do sada čuvali rezervirano za Boga kojem ste se molili. Sve ostale vaše aktivnosti moraju biti sporedne, jer one i jesu sporedne i u konačnici ne mogu uroditi ničim bitnim i trajnim.

Čim se dovoljan broj ljudi potruđi obrisati granicu između čovjeka i Boga, prirodno i bez napora ona će prestati postojati i za druge: tada će čitavo čovječanstvo prijeći na novi nivo svjesnosti i ostvarenja.

Ne bojte se ako vam se učini preteško, jer svako vaše nastojanje da shvatite istinu će biti nagrađeno. Vaša kozmička majka jedino želi da se sretno vratite kući, a zatim da krenete dalje u nova, vlastita, stvaranja.

I tako zauvijek.

I to je sve

Shvatili smo da je smisao naših života naš osobni razvoj, koji se odvija kroz suočavanje s problemima (izazovima) kroz život. Otkrili smo da je čitava vidljiva stvarnost samo okvir unutar kojeg se odvija taj razvoj, pod kontroliranim uvjetima. Da je protok vremena način gledanja na veze među događajima. Da je ukupna energija potrebna za kreiranje jedne “stvarnosti” jednaka nuli. Da ipak možemo osjetiti i druge moguće “stvarnosti” osim ove koju direktno vidimo, i to apstraktnim razmišljanjem.

Povezali smo u jedno sve religije i osnovne filozofske teorije koje pokušavaju objasniti svijet. Vidjeli smo da se one ne isključuju međusobno, već se nadopunjavaju.

Ako se uhvatite i drugih filozofskih teorija koje ovdje ne spominjem, a koje raspravljaju o bitku, nebitku, duhu, smrtnosti, besmrtnosti, spoznaji, smislu, besmislu... moći ćete ih lako uklopiti u ovu našu teoriju. Počevši od Sokrata i Platona, preko novovjekovne metafizike – svi filozofi su vam pokušavali reći isto. Sve priznate religijske vođe su vam također pokušavali reći isto, svatko na svoj jedinstveni način. Čak i teorije koje naizgled nemaju veze jedna s drugom, sve filozofije, religije, duhovni pokreti, sve.

Sve je isto. Jedno.

Dovoljno je da zaista osjetite osnovnu misao bilo koje teorije i shvatit ćete ih sve.

...Ali što je to što, ipak, sve filozofske tekstove ostavlja praznima, ma koliko se oni uspješno približili samoj istini? Upravo činjenica da nijedna filozofija ne smije ostati sama sebi svrha ako želi ispuniti svoju ulogu. Sve umne riječi objašnjenja ostaju suštinski prazne ako ne nude utjehu i otklanjanje od patnje. Ma koliko se mislima uzdigli iznad ovoga svijeta, potrebno je smoći snage, vratiti se nazad i ponuditi utjehu onima koji je trebaju.

Ipak, na samom kraju vam nudim, ne nadu, nego sigurnost da vas iza posljednje prepreke čeka odmor, sreća, ljubav i upravo neobuzdana, beskrajna radost postojanja.

Svatko vam može pokazati jedino svoju stazu do cilja – onu kojom je on već prošao. Ja vam ovdje nudim svoju. Nudim vam istinu koju morate promisliti da biste je na kraju i osjetili.

Staze duhovnog razvoja, koje vam se obično pokazuju, već na početku isključuju razum, ali da biste stigli iza razuma morate proći kroz cijelo njegovo kraljevstvo, a zatim ga hrabro ostaviti za sobom.

Sretno! ☺

Kraj

I tako je ispalo da kraj ipak postoji. Prosvjetljenje je definitivni kraj stvarnosti. Kada naučite sve, mašina za učenje vam više nije potrebna. Stvarnost, smrt, život, patnja, strahovi, želje, nade... su tada obavile svoju svrhu – naučili su vas. Vama one više nisu potrebne. Ako volite dovoljno nesebično, razmišljate dovoljno duboko i slušate sami sebe dovoljno pažljivo – i vama je istina nadohvat ruke. Oslobodite se. Vi ste ptica u kavezu stvarnosti. Nemojte priželjkivati fizičku smrt kao oslobođenje – ona vam neće donijeti željeno olakšanje i slobodu, već samo novu i novu patnju, novi i novi život, nove strahove, želje, nadanja... Oslobodite se. Naučite letjeti. Poletite u susret sebi samima!

A sada dosta filozofskih rasprava i teorija. Traju od postanka svijeta. Pokušajmo se približiti svojoj pravoj prirodi. Razmišljajmo o beskonačnom... A tamo, iza posljednje misli, željno nas očekuje mjesto neobuzdane životne radosti u kojoj sve postaje savršena, jedna, radosna muzika. I ako samo malo bolje poslušate, vi je možete čuti – ona je posvuda oko vas i u vama. Vi sami ste čitav taj beskonačni, predivno usklađeni orkestar sastavljen od svih zvukova i melodija objedinjenih u jednu veličanstvenu simfoniju. Sva njena raskoš vam je stalno nadohvat ruke! Stopite sva svoja osjetila u jedno i zadivljeno čujte-vidite-dodirnite-omirišite-okusite čitav vatromet postojanja! Zaplešite, napokon sjedinjeni, sretno i slobodno u ritmu svoje vlastite melodije!

Pogovor

Znam. Stare misli su udobne. Udobne su poput starih papuča. One ne mogu našuljati. One vam ne mogu nauditi.

Ali ipak... usudite se odbaciti svoju zaljuljanu udobnost. Sve vaše oronule misli. One vas ne nose dalje: one vas zadržavaju unutar vaša četiri zida. Drže vas udobno zarobljenima unutar vaše četiri dimenzije. Vi ste zarobljenik svoje vlastite sigurnosti.

Znam. Ali ipak. ☺

KOLUMNE

3. DIO

PORUKE ZA ŽIVOT

- Pitanja i odgovori na teme iz života

Kako pronaći partnera?

Koliko god se trudila, nikako ne mogu pronaći partnera s kojim ću ostvariti kvalitetnu ljubavnu vezu. Ne znam u čemu je problem. Ulažem puno u sebe kao osobu, u svoj izgled, u frizuru, odijevanje, izlazim često s prijateljicama, ali nekako – ništa. Već sam pomalo očajna. Što mi je raditi? (Ivana)

Draga Ivana,

Živimo u svijetu dualnosti, u kojem postojanje dana ne bi bilo moguće bez postojanja noći. Ovo nije nikakva utjeha, ovo je činjenica svijeta u kome živimo. Sve se definira upravo kroz postojanje svoje suprotnosti. Bogatstvo nasuprot siromaštva, postojanje veze nasuprot nepostojanju veze, spoznaja o smislu života nasuprot iluzijama o životu. Postoji puno teorija i pojašnjenja kako se može stići do dobrog partnera s kojim ćete moći ostvariti kvalitetnu vezu. Neka od njih dat će vam savjete: trebate voljeti sebe, poštovati sebe i svoje granice, znati da ste vrijedni poštovanja i ljubavi, paziti na sebe i svoj izgled, njegovati se – i što sve ne. Ja međutim imam drugačiji trik za podijeliti, primijenjen pravilno donijet će vam vrlo brzo rezultate. I to ne samo na ovom području života: može se primijeniti na sve životne situacije. Dakle, što vam je raditi, ako svi vaši pokušaji ne donose rezultate?

Poželjeli ste si kvalitetnu ljubavnu vezu? OK. Jedino što baš morate napraviti da je dobijete je: pristati na suprotnu situaciju, tj. u potpunosti pristati na situaciju da takvu vezu u

životu – nemate. Cjelokupan proces ostvarivanja može biti jako brz, gotovo trenutno ukoliko uspijete u sebi u potpunosti prihvatiti mogućnost da takvu vezu apsolutno nemate, ni sada ni ikada, u svom životu.

Rekla sam već da je riječ o triku – i to unutrašnjem triku koji funkcionira u životu, u svim situacijama. S jedne strane želite život u kojem imate partnera, a s druge strane, da biste takav život ostvarili, jedino što morate napraviti je u potpunosti pristati na život bez partnera – da biste tog partnera dobili. Uf, zvuči malo komplicirano na prvi pogled, ali uistinu nije. Vratimo se sada na početak odgovora: živimo u svijetu dualnosti, u kojem postojanje dana ne bi bilo moguće bez postojanja noći. Mi sami smo stvaraoci našega života – UISTINU stvaraoci! Da morate stvoriti dan, stvorili biste i noć (jer dan i ne postoji osim kao suprotnost noći)! Da morate stvoriti svjetlost, stvorili biste i mrak (jer svjetlost i ne postoji osim kao suprotnost mraku)! Jednako tako, ako želite stvoriti svoj život u kojem imate ispunjavajuću ljubavnu vezu, morate prvo stvoriti mogućnost života u kome takva veza apsolutno ne postoji (uopće, ikada)! A samu mogućnost života u kojem takva ljubavna veza ne postoji stvarate jednostavno tako da apsolutno pristanete na tu mogućnost (zamislite je i osjetite kao apsolutno prihvatljivu opciju života za vas)!! Ključno pitanje ovdje je: - Možete li zamisliti svoj život u kome uopće ne postoji kvalitetna ljubavna veza, i u potpunosti prihvatiti i tu životnu opciju (i tako u biti stvoriti mogućnost postojanja kvalitetne ljubavne veze u vašem životu)?

Sjetite se: bez noći, dan i ne postoji.

Što je to normalni brak?

Moja susjeda živi u braku koji njezinoj okolini, uključujući i njezinu odraslu djecu, izgleda kao odnos pun svađa, netrpeljivosti i međusobnog ponižavanja. Kad sam pokušala razgovarati s njom o tome uvidjela sam da ona uopće nije svjesna da ima problem već misli da brakovi tako izgledaju. Što je to u ljudima da misle da su takvi odnosi normalni? Je li to odgoj, društvene norme ili neki poremećaj u ponašanju? (Antoneta)

Draga Antoneta,

Rođeni smo kao slobodna bića, zar ne? Rođeni smo kao bića koja su sasvim slobodna da u svom životu kreiraju što god požele. I brak, i ne-brak, i odnose pune ljubavi, ali i odnose pune svađa i međusobne netrpeljivosti. Sloboda podrazumijeva upravo to: slobodu da odaberemo što točno mi želimo iskusiti u svom životu. Mi, u svom životu, a ne mi - u nečijem tuđem životu. U skladu s tim jednostavnim pravilom: da smo svi mi bića koja imaju slobodu izbora svog životnog puta i definiranja svojih pravila življenja, svi mi sami za sebe stvaramo svoju sliku 'normalnog' – 'normalnog' braka, 'normalnog' odnosa, 'normalnog' života – netko s više, netko s manje uspjeha. Recimo ovdje da pod uspjehom smatramo veću ili manju količinu osobne sreće koju određeni životni izbor proizvodi.

Naravno da naša slika braka i odnosa ne mora odgovarati slici koju o tome ima neka druga osoba, pa svi smo različiti i

imamo različita iskustva, očekivanja i potrebe, po tome se i razlikujemo jedni od drugih. I naravno da možemo međusobno razgovarati o različitim izborima i ponašanjima u odnosima koji bi mogli dovesti do nečijeg većeg osjećaja sreće i ispunjenosti u životu (zašto ne, iako je uvijek upitno da li i kako pokušavati 'otvarati oči' drugima ako oni ne uviđaju potrebu za našim savjetima). Mislim da je dobar put za osobnu ispunjenost u životu što prije odustati od razmišljanja da postoje ikakvi propisani 'normalni' odnosi. Neki brakovi izgledaju tako kako vaša susjeda smatra normalnim, neki ne, ovisno o ljudima koji u njima sudjeluju. Ovisno o stupnju osviještenosti osobe, sama osoba će znati prepoznati da li joj neki odnos narušava njen osobni integritet ili ne, i ako treba popraviti će taj odnos ili će izaći iz njega. Ukoliko je netko navikao na 'loše' odnose (u kojima vladaju obrasci ponašanja koji se međusobno stalno bore za energiju umjesto da je zajednički dodaju odnosu) i ako osoba nema baš razvijenu svijest o vlastitoj vrijednosti i vlastitim granicama do kojih dopušta da se s njom ponaša na određeni način, problem je malo složeniji jer ona neće ni biti svjesna da joj se u odnosu čini nešto loše (na primjer da je se ponižava, kao u primjeru koji vi spominjete u pismu), ali upravo tome i služe takvi odnosi – mogućem osvještavanju osoba koje se u tom odnosu nalaze, možda učenju o vlastitim granicama, integritetu, možda čak i učenju bezuvjetne ljubavi, tko zna? Uglavnom gledateljima sa strane odnosi između nekih drugih osoba neće uvijek biti vidljivi točno onakvi kakvi uistinu jesu, pa je možda bolje pozabaviti se svojim odnosima nego slikama tuđih odnosa o čijoj prirodi i poukama za sudionike tog odnosa možemo i tako samo nagađati.

Smijem li tražiti više?

Kao i mnogi oko mene, nisam zadovoljan svojim životom. Za razliku od mnogih drugih, imam stalan posao (već samo zbog toga bih se u ovo vrijeme trebao osjećati sretan, kažu) i obitelj, a ipak imam osjećaj da ne živim život kakvog želim i da mi nešto nedostaje. Da li je uopće nezahvalno da se čovjek koji po mjerilima društva 'ima sve' osjeća ovako nezadovoljno i da li je na neki način čak i bahato tražiti za sebe više od preživljavanja u ovakvo vrijeme? Puno hvala na odgovoru. (Josip)

Dragi Josipe,

Po meni jedinu i najveću odgovornost čovjek u svom životu ima prema sebi – da živi svoju vlastitu istinu o tome tko je on u tom trenutku, što želi raditi, kako živjeti, na što će pristati, a na što neće. Nažalost, društvo u cjelini nam nameće brojne obaveze u životu u zamjenu za sliku lažne sigurnosti: u ime te 'sigurnosti' (koja to uistinu nije) – financijske, emocionalne i svake druge vrste – pristajemo na poslove koji nas uistinu ne zadovoljavaju niti nas oduševljavaju, pristajemo na međuljudske odnose svih vrsta (partnerskih, prijateljskih, rodbinskih) koji nas ne zadovoljavaju i malo po malo nas iscrpljuju – i još to sve smatramo normalnim. Naravno da će nam na kraju ponestati životne energije i da nećemo biti zadovoljni svojim životom.

Ne treba uopće razmišljati o tome da li je bahato u ovakvo današnje vrijeme tražiti sreću za sebe i željeti više, jer većina

ljudi će bahatim smatrati već i samu želju da, na primjer, radimo posao koji nas oduševljava! Kakav apsurd, jer takvim načinom razmišljanja ograničavamo sami sebe već u startu i ne dopuštamo si da ikada postignemo svoj puni potencijal u životu. Odatle nezadovoljstvo. Mi smo kao ljudi stvoreni da budemo kreatori – stvaratelji svog vlastitog života. Dobra stvar u tome je što u svakom trenu možemo promijeniti ono što nam se ne sviđa u našem životu i stvoriti nešto drugo, kao kad slikar nije zadovoljan nekim dijelom svoje slike, pa ga pobriše ili premaže novom bojom.

Ne kažem da biste trebali promijeniti posao ili bilo što drugo: kažem da je sve u vašem životu vaš odabir. Ako vam se ne sviđa to što ste si odabrali, odaberite ponovno (to isto, ili ovaj put nešto drugačije). Biti svjesni kreator vlastitog života u svakom trenutku je zaista veliko veselje i velika odgovornost, ali prije svega zahtijeva puno hrabrosti, pogotovo u današnjem trenutku, u kojem većina ljudi živi u strahu i samo 'drži svoje pozicije', tj. preživljava. Možda je to i glavni izazov ovog trenutka: živjeti slobodno i autentično, usred ovog društva utemeljenog na strahu.

Josipe, može se 😊

Strah od budućnosti

Moja sestra zbog svog novog dečka s kojim je zajedno godinu dana želi ostaviti siguran posao u banci i preseliti se u Italiju jer on tamo živi i radi kao pizza-majstor. Znam da se vole, ali bojim se za njezinu budućnost. Mislim da možda radi grešku koju će kasnije biti teško ispravljati. (Marica)

Draga Marice,

Da ja vas upitam da li greške u životu uopće postoje, što biste mi rekli? Greške u odnosu na što? Ne postoji pravilnik po kojem će netko (osim nas samih) ocjenjivati naš život. Samim tim nema ništa što bi se trebalo kasnije ispravljati. Svatko od nas je kreator svog života na zaista jedinstven i neponovljiv način. Ne postoje dva ista života, jer ne postoje ni dva ista čovjeka. Kada biste vi, makar u najboljoj namjeri, pokušali za svoju sestru odabrati život kakav mislite da bi ona trebala imati (jer bi joj tako bilo najbolje po vašoj procjeni) vjerojatno biste jako pogriješili, jer nitko ne može znati što je bolje za nekog drugoga – osim tog drugoga. Očito je da je vaša sestra dosta različita od vas, jer razmišlja o životnim odabirima koji su za vas teško prihvatljivi. I to je u redu. Vjerojatno će se stoga i vaši životi dosta razlikovati jedan od drugoga, što je također u redu. Nema nikakvih 'grešaka' koje spominjete, samo novih iskustava. Ukoliko njihov odnos i ne uspije, vaša sestra će tada biti bogatija za jedno neprocjenjivo životno iskustvo. U čemu je tu (vaš) problem? Ah, da, vi se bojite toga što će ona možda ostaviti 'siguran posao u banci'! ☺

Je li išta u životu sigurno? Većinom smo svi odgajani tako da težimo imati sigurne poslove, zbog kojih ćemo biti spremni žrtvovati puno toga u našem životu: pogledajte samo, u vašem slučaju vi ste skloni sugerirati svojoj vlastitoj sestri da odabere siguran posao ispred prilike za ljubav. Vjerojatno i niste sigurni koliko njoj taj posao u banci uopće odgovara, niti razmišljate o tome, već je to po vašem mišljenju dobar posao već samo zato jer je 'siguran' (plaća dolazi svaki mjesec)? A što ako banka propadne, a pizza-majstor se obogati? Što ako oni nisu uistinu jedno za drugo?... A što ako jesu?... Što ako?..

Ne možemo nikada znati sve odgovore unaprijed, stoga je bolje opustiti se i ne dopuštati strahovima od nepoznate budućnosti da zagospodare našim mislima. Strahovi mogu dovesti do toga da čovjek jako jako dugo bude okovan lancima bez da se i pokušava osloboditi, jer se boji slobode i boji se novih iskustava.

Strah je općenito negativna emocija, ona ograničava. Stoga predlažem da umjesto straha primijenite povjerenje u svoju sestru – ako već ne povjerenje u trajnost njenog odnosa sa dečkom, a onda povjerenje u potpunu sposobnost vaše sestre da se na najbolji mogući način izборi sa svakim mogućim ishodom životnog puta kojeg će ona sama za sebe izabrati.

I, možda, učite se od nje hrabrosti i otvorenosti prema životu i svim različitim prilikama koje nam on nudi.

Financijski problemi

Imam kredit na banci i sve teže otplaćujem svoje račune te mi stalno nedostaje nekoliko tisuća kuna mjesečno da budem na pozitivnoj nuli. Stalno se zadužujem ali više nemam gdje. Očajna sam i dosta mi je takvog života gdje sam u stalnoj noćnoj mori kako dočekati narednu plaću. (Ivona)

Draga Ivona, glavni problem u ovom pismu je taj što se vi osjećate očajno. To što vam je dosta da vodite takav život kakav ste opisali je sasvim u redu, to i nije problem, nego je dio rješenja. Kada je čovjeku nečega dosta, onda će poduzeti neke korake da stanje i promijeni. Čovjek ne može promijeniti sve u čitavome svijetu, ali može promijeniti sebe. Vi sve teže otplaćujete svoje račune, imate kredit koji vam visi nad glavom. Koja je najgora stvar koja vam se može desiti? Možda ćete izgubiti stan u koji ste već dosta uložili? Ili nešto drugo, auto možda? Možete li zamisliti scenarij u kojem vam se desi ta vaša najgora moguća opcija, a da ste vi mirni i da se osjećate zaštićeni? Da ste dobro, bez obzira o tome što će vam život donijeti? Ne možete? Pokušajte! I pokušajte ponovno, jer unutrašnji mir i osjećaj blagostanja koji nije izazvan nikakvim trenutnim životnim okolnostima, koji vam ništa i nitko više neće moći pomutiti, meni se čine kao cilj vrijedan truda. Po meni, to je prvi i najbolji korak u rješavanju vašeg problema: iskoristite trenutnu situaciju (jer to je samo trenutna situacija) da u svojim mislima dođete do unutrašnjeg mira koji ćete moći osjećati i zadržati bez obzira na sve, čak i u ovim okolnostima,

jer samo iz unutrašnjeg mira i radosti uvijek izrone i neke nove ideje koje nam sa sobom donesu i povećanu zaradu. Dok ste u grču i strahu, rezultat može biti samo još više grča i još više straha, a onda nam i sam život počinje nalikovati na noćnu moru. Ali dobra stvar kod noćnih mora je ta što se iz njih lakše probuditi nego iz lijepih snova. Probudite se u novi život u kome ćete se osjećati dobro, bez obzira na kredite i sve ostalo, jer BAŠ SVE vanjske okolnosti imaju na naš život samo onoliko utjecaja koliko im mi sami to dopustimo! Što vam se ono najgore može desiti? Opustite se, pravite se da se to čega se toliko bojite već desilo i bavite se u životu svim onim što volite raditi, pomažite drugima na načine na koje samo vi to znate i možete, i sigurna sam da će vas život već nagraditi dodatnim iznosom novca. Pripazite samo da ne upadnete u ograničavajući način razmišljanja, koji nažalost prevladava svuda oko nas, u kome se čovjeku čini da ništa nije moguće učiniti da se promijeni trenutna situacija u životu, pogotovo financijska. Sve je moguće, i svaki dan je novi početak. Svako jutro krećemo ponovno u život, i jedino je naš izbor kako ćemo taj dan iskoristiti – od toga koji posao ćemo raditi u životu, do toga što ćemo ručati. Prošla su vremena kada je čovjek radio i bio siguran radeći na jednom radnom mjestu čitav svoj život – ovo su vremena promjena i neprekidnih i uvijek novih životnih izbora. Razmislite dugoročno o svim svojim (sigurna sam brojnim) talentima kojima možete doprinijeti ovome svijetu i onda polako krenite u svoj novi ispunjavajući život, u kome će vam primanja stizati iz više različitih pravaca, a ne samo od osnovne plaće. To će, sigurna sam, dodatno poboljšati vaš osjećaj povjerenja u vlastite sposobnosti i dovesti do većeg zadovoljstva vašim životom.

Novac i životni ciljevi

Imam problema s novcem. Radim od jutra do sutra, većina dana mi ode na posao, rintam samo da bih zaradio plaću, ali i od nje ne mogu pristojno živjeti. Sve više radim za sve manje novca, dokle tako? (Ivo)

Dragi Ivo!

Matematičari rijetko kada znaju s novcem, stoga je i ovo pitanje upućeno na malo, pa neću reći pogrešnu, ali drugačiju adresu od uobičajene, pa će i odgovor biti takav. Sjećam se da je oko skriptarnice na mom matematičkom odjelu fakulteta uvijek bilo gužve, jer je jednom matematičaru vrlo lako i prirodno baviti se pojmovima koji se definiraju i logički izvode jedni iz drugih u nekom n -dimenzionalnom zamišljenom prostoru, ali izračunati cijenu nekakvih kopiranja u nekakvoj skriptarnici... ajme! Na tom mjestu unutar realnog svijeta je mozak svakog matematičara već odavno izgubio interes za bilo kakvo funkcioniranje! Možete se nakon ovoga zapitati kako uopće funkcionira u realnom svijetu netko tko tako razmišlja? Pa... začuđujuće lako. Ja recimo nikada ne razmišljam o novcu, i nikada ne znam odakle ću platiti bilo koji od mojih brojnih projekata. To se odnosi i na sve projekt koje sam do sada u životu napravila. A napravila sam ih dosta. Novac se odnekud sam pojavio. Zaista. Što nas možda vodi do poante o pitanju novca općenito. Iz mog iskustva, ne treba razmišljati o novcu, nego samo o ciljevima koje njime želimo ostvariti. Pri tome vrijedi pravilo da ako je cilj koji želimo ostvariti na neki način nesebičan i teži služiti nekakvom

općem dobru i boljitku, novac potreban za realizaciju toga će sigurno stići, iz nekog izvora. Jednom će stići iz jednog izvora, drugi put iz drugog, možda će se sve odužiti i više nego što ste planirali, ali cilj će na kraju sasvim sigurno biti ostvaren. Razmislite o svojim pravim ciljevima i o svojim pravim potrebama, umjesto o strahovanju o prihodima i o neprekidnom mukotrpnom radu isključivo da biste zaradili novac. Možda vam novac za većinu onoga što uistinu trebate i nije tako potreban, osim onog osnovnog za preživljavanje. Možda se prava svrha vašeg života negdje usput izgubila, pa vas je viši dio vašeg bića prisiljen stalno tjerati u neimaštinu da bi vas prisilio da sjednete i razmislite malo bolje o svom životu i o načinu na koji koristite ove dane svog života koji su vam dani na raspolaganje. Možda je taj jedan dio vas duboko nezadovoljan vašim vječnim rintanjem od jutra do sutra, bez ikakve dublje svrhe i bez ikakvih nesebičnih i plemenitih motiva kojima biste pomogli donijeti nešto novo i lijepo na ovaj svijet, nešto što biste samo vi, kao uistinu neponovljiva jedinka, mogli dati svijetu oko vas? Ne razmišljajte o novcu, ali razmišljajte o svojim najdubljim i najplemenitijim ciljevima koje biste željeli ostvariti. Dalje će novac sam doći, ne neki način. I za kraj, ako vam je sve ovo što sve pročitali jednostavno previše, i čini vam se nerealno, znajte da postoji tri vrste matematičara – oni koji znaju računati i oni koji to ne znaju!

Ova treća vrsta matematičara, kojoj i ja definitivno pripadam, će vam sasvim sigurno uvijek reći da je novac nešto što su ipak definirali samo ljudi, i da o njemu ne treba previše brinuti jer će on stići uvijek kada nam zaista zatreba, i usput će vas

pozvati na piće. Prilikom odlaska na piće ćete putem naići na 50 kn, kojima ćete moći platiti račun. Matematičar se tome neće nimalo začuditi, jer on ipak zna da je život puno više od svih malih ljudskih računica... a pogotovo više od brojanja nekakvih kuna ispred nekakve skriptarnice ovoga našega 'realnog' svijeta!

Kako se riješiti straha?

Imamo jedan veliki problem u kući, vezan za školsku nastavu moje kćeri. Sve joj ide u školi, osim matematike. Otpor i strah od tog predmeta dosegao je takve razmjere da njoj stvara konstantan stres, muka joj je već i od samog spominjanja škole. Vidim da se i puno drugih njenih školskih kolega također muče i imaju loše ocjene iz tog predmeta. Ne znam kako da pristupim tom problemu, pogotovo što strah od matematike koji vidim kod moje kćerke nosim i ja, još od svojih školskih dana. (mama Jasenka)

Draga Jasenka!

Strahovi su, nažalost, zarazni! Oni se mogu vući, sve dok ih sasvim ne osvijestimo i iskorijenimo, čak i iz generacije u generaciju i tako praviti probleme ne samo našoj djeci, nego čak i unucima. Osobno mislim da nikada nije problem u samoj matematici, već u lošem pristupu nastavi matematike od strane učitelja i profesora, i možda u nastavnom programu koji od nekog prosječnog učenika ipak traži previše! To govorim kao diplomirana inženjerka matematike, sa iskustvom rada u

nastavi matematike u dosta škola, što osnovnih, što srednjih. Ne moraju sva djeca biti jednako vješta u baratanju brojevima, niti bi to mogla biti, ali ne postoji niti jedan valjani razlog zašto sva djeca ne bi voljela matematiku! Niti jedan! Nažalost, znam da velikom broju djece i mladih nastava matematike predstavlja veliki problem i muku, umjesto onoga što bi u njima trebala izazivati: veselje, radost i znatiželju! Kada sam radila u jednoj osnovnoj školi na zamjeni i držala nastavu, nakon možda pola sata rada i mog pričanja, primijetila sam da djeca nešto šapuću između sebe – nešto im nije bilo jasno! Upitala sam ih što se dešava, jer imali su stvarno začuđena lica. Jedna djevojčica me je onda, sva u čudu, polu-pitala, polu-izjavila: - „Pa vi stvarno volite matematiku!?!“ To je ono što im nikako nije uspijevalo biti jasno! Kako netko može voljeti matematiku? Taj tako omraženi predmet!

A sam koncept težine matematike je sam po sebi – varka. Sve dok čovjek ima dovoljno samopouzdanja i neku osnovnu količinu zdravog razuma, uvijek će moći naučiti još više matematike (naravno, ukoliko je do tada već svladao sve prethodno gradivo)! U tom smislu, učenje i rješavanje zadataka iz matematike je jako slično učenju života i rješavanju životnih zadataka! Vjerojatno sam se zato ja kao matematičarka i prihvatila pisanja ove kolumne – rješavanje životnih problema je uistinu jako slično rješavanju matematičkih problema! Isto kao i sa životnim problemima, tako je i u matematici: ako ne dopustite da vas stres i naizgled nepremostive teškoće preplave i jednostavno vas paraliziraju od straha, tada će vas malo truda i logičkog razmišljanja na

kraju ipak dovesti do rješenja. Ako se uspijete opustiti, možda se čak i zabavite putem!

Može li se u nastavu matematike vratiti ono čega je u njoj trebalo biti od početka – čiste igre i zabave, svakome po njegovoj mjeri i težini? Netko je sposoban igrati šah protiv trojice protivnika odjednom, dok će netko uživati stalno ponovno igrajući 'čovječe ne ljuti se'. Netko će si zakomplicirati život do krajnjih granica i stvoriti si razne situacije koje će zatim morati rješavati, dok će netko drugi uživati u svom stalnom i sigurnom životu u kojem će se malo toga mijenjati tokom vremena. Možda je pravi put zaista naći načina da se počnemo zabavljati, bez straha: rješavanjem problema u matematici, ali i rješavanjem svojih životnih problema? Možda možemo preslikati zabavu igranja matematike na zabavu igranja života? Tako bismo svi skupa bili manje pod stresom, a više bismo osjećali uzbuđenje, znatiželju i radost otkrivanja novih životnih rješenja za naše stare probleme.

Jer sam koncept težine života je također, sam po sebi – varka.

Umoran sam od neuspjeha

Osjećam se kao da mi ništa što pokušam ostvariti u životu ne uspijeva, jednostavno uz sav moj trud stvari se ne uspijevaju pokrenuti s mrtve točke. Nisam postigao nikakav trajni uspjeh iako sam talentiran i radio sam jako puno, a jedino što sam ikad pokušavao u životu napraviti su stvari koje su pozitivne i kreativne. Jedini efekt koji uvijek postignem je da potrošim jako puno svoje energije, a jedini rezultat svega je još veći minus na mom računu. Imam sve manje energije i volje za daljnje pokušavanje da napravim nešto u svom životu, kada živimo u ovakvom društvu. Ponekad žalim što sam se ovdje rodio, i mislim da su samo okolnosti i ljudi oko mene krivi što moji projekti i zamisli nisu urodili plodom. (Luka)

Dragi Luka!

Istina je da zbog svoga neznanja, nerazumijevanja ili iz bilo kojeg drugog razloga drugi ljudi mogu otežati naš životni put (kao i da nam ga mogu olakšati), ali njihov otežavajući utjecaj na nas će uvijek moći trajati samo neko određeno vrijeme, i onda će jednostavno prestati! U konačnici, svi osim nas samih ipak igraju – sporedne uloge u našem životu, a njihov utjecaj na naš život je ograničen i nije (ukoliko im mi to ne dopustimo) presudan za tijek našeg života! Također je istina i da vanjske okolnosti u nekom trenutku našeg života mogu biti ograničavajuće i stvarati nam naizgled nepremostive poteškoće, ali nikakvo vanjsko ograničenje ne traje zauvijek! Ako nam sva naša nastojanja da nešto napravimo ne donose

plodove, dobro je uvijek se prisjetiti da se svi vanjski faktori u životu stalno mijenjaju i da će ono što je jučer bilo neizvedivo možda biti izvedivo danas. Okrivljavanjem drugih ljudi i vanjskih okolnosti za svoje prošle neuspjehe nastavljamo se zatvarati za neke nove mogućnosti, koje će biti možda i puno povoljnije za nas, a koje nas čekaju sutra. Zbog toga je uvijek dobro za nas same da odustanemo od okrivljavanja drugih i od prebacivanja odgovornosti, i da umjesto toga ostanemo prisutni i fokusirani u sadašnjosti, budni za nove informacije i nove životne opcije (čak i za one o kojima prije nismo niti razmišljali). Okolnosti će se uskoro promijeniti (jer okolnosti se neprestano mijenjaju), a ono što trenutno ne možete postići možda ćete uspjeti, ukoliko ne odustanete, kada stigne vaše povoljnije životno razdoblje. Čvrsto sam uvjeren da nam je u svakom trenutku našeg života na raspolaganju baš sve što nam je potrebno za naš daljnji napredak. Pogledajte bolje u svaki kutak svog trenutnog života: možda je negdje skrivena neka bitna informacija koja sa sobom nosi mogućnost novog posla, i s njim povezanih novih izazova? Razmislite malo o daljnjem tijeku kojeg biste voljeli vidjeti u svom životu: odredite si nove ciljeve i prioritete, a zatim se otvorite mogućnostima, pričajte s ljudima o tome što želite vidjeti u svom životu, istražujte i aktivirajte se u traženju. Ukoliko ste trenutno uistinu iscrpljeni od pokušavanja, odmorite se malo, samo pripazite da se taj vaš odmor i sakupljanje snage za nove životne pobjede ne pretvori u 'odmor' u kome će vas nadvladati letargija i neaktivnost, a koje se naposljetku mogu pretvoriti u potpunu lijenost i nezainteresiranost za svako daljnje pokušavanje da si ostvarite ono što ste si oduvijek željeli u životu.

Želim promijeniti svoj život

Želim promijeniti svoj život tako da budem zadovoljniji, ali ne znam kako. Čini mi se da je sve u mom životu već određeno i da su mi mogućnosti za promjenu jako ograničene (posao ne mogu mijenjati, obitelj također). Možete li mi pomoći? (Mario)

Dragi Mario,

Predlažem vam upravo najveću promjenu od svih: onu koja mijenja sam vaš pogled na život. Netko je rekao da se pravi put otkrića ne nalazi u promjeni onoga u što gledamo, već u gledanju iz novih očiju. Većina ljudi proživi svoj život na način da se nikada uistinu ne zapita o tome što je zaista život i koja je naša uloga u njemu. Možda se boje odgovora, ili jednostavno smatraju da već znaju sve što trebaju znati na tu temu – ili je razlog tome neki drugi, tko bi ga znao? Uglavnom, većina oko nas nema blagog pojma što je život. I živi ga iz pukog uvjerenja da je sve već zacrtano: naš životni put, kao i mogućnosti koje će nam se na njemu ponuditi, pa je potpuno uobičajeno odrasti, školovati se za neko zanimanje, raditi, eventualno zasnovati obitelj, živjeti neko vrijeme i onda umrijeti. Nije li? E pa, nije. Ili bar ne bi trebalo biti. Mi kao ljudi smo sasvim dovoljni i imamo sve mogućnosti koje su nam potrebne da spoznamo potpunu istinu o životu (i o smrti), samo što to nekako nije fokus našeg interesa. Nekako nam se ne da razmišljati o tome, pa radije provodimo dane na poslu ili ispred televizije, i gubimo vrijeme u ispraznim razgovorima sa jednako kao i mi nesvjesnim drugima. Nije čudo da težimo za površnim zadovoljstvima, kada nam se čini da je život i tako

definiran kao 'tko što ulovi od sreće i zadovoljstva'. A sam život je puno više. Kao prvo, naše rođenje i naša smrt predstavljaju samo oznake početka i kraja nas kao fizičkih bića – stanovnika ovoga svijeta. Mi smo uistinu vječni, postojali smo oduvijek i postojat ćemo zauvijek, i stoga ne možemo zapravo ni umrijeti, niti se možemo zaista roditi. Istina je da se nikada nismo zaista odvojili od svjetlosti od koje je sve ovo oko nas 'nacrtano', niti bismo to ikada mogli, jer smo uistinu samo dio nje. Sve promjene oko nas su samo iluzorne, nestvarne poput odraza na vodi. Nacrtali smo si sami razne likove u našem animiranom filmu zvanom život, pa se bavimo njihovim avanturama i dogodovštinama, ali nekako smo se zaboravili tome svemu smijati! Povjerovali smo u svoju iluziju o životu, zapleli se u nju i zaboravili smo istinu o našoj svemoći. Dopustili smo nekim 'vanjskim' okolnostima da nas zarobe, a usput se nismo znali sjetiti da ne postoji ništa što bi se moglo nazvati uistinu izvanjskim u ovom svijetu – baš sve se nalazi u nutrini našeg vlastitog bića, i na sve možemo utjecati svojim mislima i svojim unutarnjim stanjima. Poželjeli ste si promjenu? Postavite sami sebe na ono mjesto koje vam prirodno pripada: vi se pravi stvaratelj ne samo vašega života, već i baš svega oko vas – i tada će sve postati moguće.

Ja sam još kao jako mala, negdje u vrtiću, kada sam shvatila da mi baš nitko oko mene ne zna uistinu reći što je to život, odlučila da ću onda ja shvatiti istinu o životu i zatim je reći svima. Pa evo, tu vam je – istina o životu, svemiru i vama samima. A što ćete vi dalje s njom, dragi moji, to je na vama.

Kao i uvijek.

Živite li i danas život koji vas ne zadovoljava?

Sviđa mi se kako pišete o slobodi koja nam je dana da živimo i stvaramo svoj život onako kako si to sami želimo. U teoriji se slažem s tim, jedino što svakoga dana ponovno nailazim na ograničenja koja mi nameće sam život, pa ne uspijevam pretvoriti tu lijepu teoriju u praksu. Može komentar na tu temu? (Marijana)

Draga Marijana,

Mislim da je ključno ovdje primijetiti da ste sami spomenuli riječi „svakoga dana ponovno“. Svakoga dana ponovno se javljaju ograničenja koja nam nameće život, i stoga bi se naše svjesno stvaranje vlastitog života kakvog si sami želimo također trebalo dešavati – svakoga dana ponovno. Naporno? Ponekad, da. Ograničenja u svijetu kakav je trenutno (već)stvoren su dosta uporna, jer smo prilično dugo vjerovali u njih (i nažalost još uvijek većinom vjerujemo), i to svi zajedno. Takva naša dugotrajna vjera u ograničenja učinila ih je prilično tvrdokornima i stoga ih nije tako lako odjednom izbaciti iz svog života i pobijediti ih. Ispričat ću vam jednu priču iz života. Jedna moja poznanica je okorjeli pušač, navikla je pušiti cigarete, iako naravno zna da joj one štete i to radi bez razmišljanja – gotovo automatski pali ih jednu za drugom.

Jedno jutro, prije nego je zapalila prvu cigaretu, upitala sam je:
- „Da li i danas pušiš?“

Nije me uopće razumjela. Rekla je:

- „Molim?“
- „Da li i danas pušiš?“ , ponovila sam.

Počela je shvaćati. Polako je rekla:

- „Da...“, s tako velikom pauzom i izrazom nevjerice na licu, shvaćajući da upravo donosi tu odluku.
- „OK onda,“, odgovorila sam, „samo budi svjesna da je to odluka koju donosiš svakoga dana ponovno“.

Zamislila se malo i rekla mi:

- „Pitaj me to češće! Kada bi me to netko pitao svakoga dana, a ja se podsjetila da je to uvijek ponovno moja odluka, možda bih i prestala pušiti!“

Ne znam je li na kraju prestala pušiti. Ne živimo u istome gradu i nisam je stigla podsjećati da sama odlučuje o svim svojim životnim izborima. Znam samo da je u jednom trenutku shvatila ono što sam joj i htjela reći: da je potpuni stvaratelj svog vlastitog života, i da u svakom trenutku može sve u njemu izgraditi ponovno, na način na koji to njoj odgovara. Ako to poželi.

Dakle, moje (svakodnevno) pitanje upućeno vama bi ovdje bilo:

- „Da li i danas živite život koji vas uistinu ne zadovoljava?“
- „Da...“
- „O.K. onda. Poštujem vaš izbor, kao i uvijek.“

Moram još ovdje spomenuti da nažalost, gdje god se okrenemo, ljudi većinom pričaju negativno: o problemima, o svojim i tuđim nemogućnostima da si ostvare ono što žele, i usput se pozivaju na razne razloge za takvo stanje, ali rijetko ćemo (ako igdje) naći potvrdu na kojoj bismo gradili osjećaj vlastite svemoći – a taj osjećaj svemoći i samopouzdanja bi nam kao pojedincima u ovom svijetu trebao biti naše prirodno stanje!

Sasvim u skladu s tim da si apsolutno možemo ostvariti sve što si poželimo, određena životna ograničenja također imaju svoje mjesto – ona nas „tjeraju“ da rastemo polako. Ne možemo preuzeti na sebe neke stvari dok za njih ne postanemo spremni, ali možemo težiti i truditi se da ih ostvarimo, znajući da će nagrade doći. Život kakav si točno želimo rijetko se može u potpunosti ostvariti „preko noći“, a čak i za bilo kakav „uspjeh preko noći“ potrebne su godine rada i truda.

Čudotvorni lijek za sve probleme

Postoji li neki čudotvorni lijek koji može nekim čudom izliječiti sve što ne valja u mom životu? Smijem se sama sebi zbog ovakvog pitanja... ali možda ipak? (Vesna)

Draga Vesna,

sve što ne valja u vašem životu rezultat je pogrešnog razmišljanja, iz kojeg su onda proizašle i pogrešne odluke, a zatim iz njih i loše (po vas) situacije u vašem životu. Pojasnit ću ovo na jednom primjeru. Prije dosta godina, moj vid se počeo naglo kvariti. Kako sam tada puno čitala i većinom sve gledala na blizinu, moj vid na daljinu postajao je sve lošiji: to je bio odgovor moga oka na situaciju u koju sam ga stavljala. Oko se pomalo prilagodilo gledanju na blizu i postepeno je sve više zanemarivalo svoju mogućnost gledanja na daljinu, jer se gledanje na daljinu od njega očito nije tražilo.

Tako i mi postupamo s našim umom – razmišljamo na pogrešne načine, ograničavamo sami sebe i svoje mogućnosti, a zbog takvog razmišljanja počnemo i birati one stvari u životu koje su loše po nas i koje nas u konačnici čine nesretnima. Razmišljanje u širinu, gledanje na stvari iz više perspektive, razmišljanje koje bi bilo utemeljeno na pravom znanju o svijetu i o našem mjestu u njemu nije nešto što baš često tražimo od svoga uma, i time malo po malo dovodimo sami sebe i svoj život u bolesno stanje, u kome donosimo odluke na temelju vlastitih strahova i vjere u vlastita (lažna) ograničenja.

Kako se riješila situacija s mojim vidom? Upravo čudotvornim lijekom, kakav vi tražite za svoj život! Prvo sam otišla u okuliste po naočale s dioptrijom. To je bilo rješenje na neko vrijeme, a onda mi se s vremenom dioptrija opet stala povećavati, a ja sam sve slabije vidjela na daljinu. I to je tako bilo – sve do jednoga dana! Do jednog jedinog trenutka u kome su svi moji problemi s vidom netragom nestali i nikada se više nisu vratili!

Što se desilo? Otišla sam ponovno kod okulistice, koja me posjela na stolac i u svako oko mi kapnula po jednu kap tekućine za širenje zjenica, odnosno kapi za opuštanje mišića oka. Onda je opet pogledala, malo je zastala, smela se i rekla mi: - „Ja ne znam kako da vam ovo sada kažem, ali vi uopće nemate dioptriju!“ Pokazalo se da sam samo imala grč mišića oka, takozvani 'grč akomodacije' – oči su mi se bile toliko navikle na gledanje na blizinu da su mi se mišići oka zgrčili u tom položaju i nisu se više mogli sami opustiti u dovoljnoj mjeri da se prilagode gledanju na daljinu! Tekućina za širenje zjenica je opustila te mišiće u mom oku, i time je riješila sve moje probleme s vidom, na čudesan način.

Može li se, kao i oko, i um toliko prilagoditi plitkom načinu (ne)razmišljanja da se zgrči do te mjere da mu ikakvo dublje razmišljanje postaje sve napornije i napornije, mutnije, i u konačnici nemoguće? Ako može, postoje li kapljice za otvaranje uma? Nekakve ljekovite misli koje će uspjeti opustiti umove u dovoljnoj mjeri da se oni probude iz svog uobičajenog stanja zgrčenosti i otvore se za dublje perspektive i nove načine gledanja na stvari? Ja mislim da takav lijek

postoji. Grč akomodacije uma može se pobijediti razmišljanjem na pravi način. Jedna (ili pak jedna po jedna) prava misao o istini i stvarnosti oko nas može biti dovoljna!

A, sada... Ja ne znam kako da vam ovo kažem, ali – vi uopće nemate dioptriju uma! Jedino što ste tokom vremena navikli svoj mozak da razmišlja o previše kratkovidnim stvarima, i tako ste si stvorili život koji vas ne zadovoljava.

Stvorite ga sada ponovno, na način koji će vam odgovarati.

Kako znati što je dobro za mene?

Bila sam upisala srednju školu koju ne volim, usput su i naišli drugi problemi, jedna profesorica me uzela na zub, pa mi je svaki sat prije toga bilo muka, znala sam i povraćati. Ujutro mi se nije dalo dizati kada je bio taj sat. Novi grad, novo društvo. Nije mi bilo lako. Bila bih sretnija da sam bila upisala zanat. Pišem ovo jer mislim da sam zbog toga zapela u tom dijelu života i sada mi se više ne ide dalje radi straha od novih pogrešaka u životu. Želim stati tu gdje jesam. I ne znam zašto se ja moram truditi da bi se svidjela većini, dok neki samo stoje kao kip i svatko ih preferira, sve im ide od ruke. U čemu je kvaka? (Nela)

Draga Nela,

Nije vam bilo lako. Žao mi je što vam je nedostajalo podrške u vrijeme kada vam je trebala. Ali ako zaista želite stati tu gdje jeste u životu, mora da je na tom mjestu jako ugodno i lijepo, zar ne? Ako nije, možda bi ipak bilo pametnije nastaviti dalje, putem kojim će vas sasvim sigurno dovesti do neke bolje životne situacije i nekog ugodnijeg osjećaja. Ovo do sada ste uspjeli 'odraditi', iako ste nažalost na teži način došli do one bitne lekcije u životu koja kaže: uvijek radite u životu ono što volite! Uvijek radite ono što volite, bez obzira na sve koji će vas pokušati uvjeriti u suprotno (iz ovih ili onih razloga)! Svi ostali izbori osim onoga što volite će vas dobro namučiti (u što ste se uvjerali i sami). Nela, ako znate što volite i spremni ste krenuti u tom smjeru, ne trebate se bojati, jer sasvim sigurno

nećete napraviti ponovno pogrešku koju spominjete (vaš odabir nečega što niste voljeli u životu).

Pitate u čemu je kvaka sa prihvaćanjem od strane većine? Mislim da je kvaka u tome da se nitko i ne mora truditi da bi se svidio većini! U ovim, a možda i u svim, vremenima većine su gotovo uvijek u krivu, a jedina osobina većine je to da je slična krdu kod životinja – biti u većini je lijepo, toplo i ugodno, jer lako se osjećati sigurno i zaštićeno unutar velikog i moćnog krda!

To što okolina ne uviđa koliko imate kvaliteta, to je uistinu problem okoline, a ne vaš. Vaš jedini problem je u tome što još uvijek mislite da se morate truditi da se svidite većini. Nemojte to raditi. Budite svoji. Slavite (makar sami sa sobom) svoju posebnost i svoje nepripadanje bilo kakvom 'krdu', jer veliko je životno postignuće uspjeti biti drugačiji, a usput ne nailaziti na odobravanje i na sviđanje okoline. Krenite dalje svojim putem, ne pridajte toliko važnosti ljudima koji to ne zaslužuju (kao što toliko vaše pažnje nije zasluživala ni ta profesorica o kojoj pišete) i pokušajte ne brinuti: sve će doći na svoje mjesto, uvijek dođe. Okružiti će vas u nekom slijedećem trenutku u životu ljudi koji će imati više toga sličnoga s vama i samim time će vas bolje vidjeti i razumjeti. Do tada uživajte (koliko god možete) u svojoj različitosti, i nemojte sa zavišću gledati druge: neki od tih kipova koje spominjete, a kojima sve ide od ruke možda su samo malo prije vas shvatili da se ne trebaju truditi da bi bili prihvaćeni od strane okoline, i samim time je to za njih i za njihov život

postalo istina. Stara je poslovice da vas ono čemu okrenete leđa počne slijediti.

Pokušajte primijeniti istu tu taktiku na svoj život, prestanite se prilagođavati stalnim zahtjevima okoline i pokušavati ih zadovoljiti, budite sasvim i predivno svoji, onakvi kakvi jeste: tko zna, možda se dogodi čarolija i krdo se okrene i, sasvim polako, počne slijediti vas?

Želim raditi posao koji ću voljeti

Završio sam fakultet, nisam još uspio naći posao. Stalno dobivam savjete od roditelja i poznanika da prihvatim bilo koji posao, ali ja želim naći posao u svojoj struci i stvarno radim na tome. Jesu li oni u pravu ili ja koji ne želim prihvatiti bilo što od posla samo radi novca? Imam osjećaj da bih se teško vratio na svoj pravi put u karijeri ako sada izgubim vrijeme na loše poslove. (Vedran)

Dragi Vedrane!

Ja imam curicu koja je sada navršila 15 mjeseci. Ona točno zna što želi, a što ne želi u svom životu. Zna koje papuče ujutro želi obući (nema šanse da joj se uspiju obući neke druge), zna točno što želi pojesti za doručak (i nema nikakve šanse da bi pojela išta osim onoga što ona sama želi, koliko god joj ja nudila još neke druge stvari), i tako od jutra do večeri. Sa tek navršenih 15 mjeseci. Ne znam gdje se ta naša sposobnost da točno znamo što želimo u svom životu tokom vremena kod većine ljudi izgubi? Možda se uništi lošim odgojem ili prevelikim društvenim uvjetovanjem, usađivanjem strahova ili čime već ne? Kako god bilo, poanta moje priče je da ako znaš točno što želiš u svom životu, ma nema te sile koja te može natjerati da napraviš suprotno! Makar ti tek prohodao, a tvoja moć je objektivno najmanja što može biti! Nitko te ne može natjerati čak niti da obučeš papuče koje ne želiš ili da pojedješ doručak koji si odlučio ne pojesti, a kamoli da prihvatiš i svaki dan obavljaš posao koji ne želiš, pogotovo kada si već odrastao čovjek! Mislim, bilo bi zaista lijepo imati

uvijek podršku okoline, roditelja i poznanika u svim našim izborima, ali bojim se da to nije uvijek tako. Ako želiš ostati sasvim svoj i gurati po svome, biti jedini i odgovorni kreator svog života, mislim da ćeš se morati zadovoljiti time da ćeš ponekad imati podršku od nekoga oko tebe, u ponekoj od tvojih odluka (koliko god to malo zvučalo). Iz mog osobnog iskustva, znam da bih se jako pokajala da sam ikada poslušala ičiji savjet umjesto da poslušam sebe i svoje unutrašnje želje.

Ono što je meni pomoglo kada sam bila u tvojoj situaciji je da preokreneš čitavu perspektivu traženja posla: ti ne tražiš bilo koji posao u struci, već tražiš točno ono što može najbolje zadovoljiti TVOJE zahtjeve u vezi tvoje buduće karijere! Umjesto da čekaš da te izaberu, počni ti birati: stavi se u perspektivu onoga koji ima mogućnost izbora! Informiraj se što bolje, izaberi sam svoje favorite (točno ona radna mjesta na kojima bi volio raditi) i počni raditi na tome da dođeš točno na ta mjesta – ona koja bi tebe najbolje zadovoljila! Pusti sve druge oko sebe i njihove gubitničke mentalne sklopove!! Strahove ostavi onima koji ne znaju istinu, a to je da što si ti sigurniji u sebe i u svoju (poslovnu) vrijednost, kao i u svoju mogućnost da TI budeš taj koji će odabirati (poslove), poslovi će ti sve više dolaziti jer ćeš ih jednostavno privlačiti svojim samopouzdanjem i svojom strašću za radom!

Dobri poslodavci vole ljude koji će doprinijeti vrijednosti poduzeća i većina poduzeća koja dobro rade uvijek može naći mjesta za još jednog dobrog i vrijednog radnika, jer će im on uvijek donijeti više koristi nego troška! Možda jedino ne u prvih par mjeseci rada, pa zato kada odabereš svoje favorite,

mislím da u tržišnoj situaciji kakva je sada nije loša ideja ponuditi čak i svoj volonterski rad po dogovoru prvih par mjeseci, u zamjenu za učenje konkretnog posla tog radnog mjesta. Time ćeš pokazati da voliš i želiš raditi i imat ćeš priliku za dokazati se, ali i vidjeti kako se stvarno radi u tvojoj struci. Sretno!

Ravnopravnost žena i muškaraca

Nikako ne uspijevam postići zadovoljavajući zajednički život s mojim nevjenčanim suprugom. Problem je uvijek isti, vezano za raspodjelu odnosno ne-raspodjelu kućanskih poslova između nas dvoje. Njegovo je mišljenje da je žena ta koja mora spremati po kući, kuhati, prati posuđe i ostalo. On samo tu i tamo želi nešto pomoći, a onda se zbog toga još i hvali da je bolji od ostalih jer oni svojim partnericama ne pomažu ništa po kući! Jesmo li zaista osuđene na ulogu vječnih čistačica kuće samo zato jer smo ženskog spola? Stvarno više ne znam kako da pristupim ovom problemu. (Čistačica)

Draga 'Čistačice',

Problem je zaista dubok jer se naslanja na same temelje našeg patrijarhalnog društva: u (sada već dosta davnoj) prošlosti je uloga žene bila ta da je ona u kući i da je njena osnovna zadaća pospremati i raditi sve kućanske poslove, dok muškarac zarađuje za njihov zajednički život. To tako više nije, ali inertnost muškog roda kada su u pitanju kućanski poslovi je većinom ostala, što i nije za čuditi se previše: ako ćemo za pravo, rijetko koji roditelj je i osposobljavao svoga sina za rad i pomaganje po kući – najčešće su kćerke te koje se podučava kućanskim poslovima, tako da nam je (velikoj većini) ovaj problem naprosto 'usađen' lošim i neravnopravnim odgojem.

Potpisali ste se kao 'Čistačica'. Možda zvuči duhovito, ali nemojte to raditi, jer time samo priznajete da ste pristali na

takvu podjelu uloga. Vi ste na to pristali, jer na baš sve što čini naš život smo u nekom trenutku sami pristali. Što bi se reklo: sami ste si krivi. Očito zamjenjujete svoje vrijeme koje provodite čisteći i pospremajući za dvoje za mir u vašem odnosu, iako s takvim aranžmanom niste zadovoljni. Po mom mišljenju, pred vama je (a bojim se i pred većinom žena, bar u ovom našem vrlo dalmatinskom kraju) teška zadaća preodgoja vašeg muškarca u odnosu prema svakodnevnim poslovima koji se moraju obavljati u kućanstvu. Nažalost, oni koji su taj odgoj i poduku trebali obaviti, njihove majke ili pak očevi, nisu ih tome naučili (u većini slučajeva).

Koje je alternativno rješenje? Jedno od rješenja je ono koje odabire sve više osviještenih mladih žena: jednostavno žive same, a muškarci su 'tamo negdje' – za njih će se i dalje brinuti njihove mamice ako su žive, ili neke druge manje osviještene žene koje će pristati na uloge vječnih čistačica, iako je i takvih srećom sve manje. Nemojte misliti da ćete svom muškarcu nešto uskratiti ako ga osposobljavate za ravnopravnost, jer i on od toga može samo profitirati. Na taj način i on može postati još cjelovitije biće, neovisno od ikakvih 'njegovateljica' koje će ga svojim kućanskim uslugama željeti zadržati uz sebe. Ovo je vrijeme snažnih žena i snažnih muškaraca, koji se (polako, ali sigurno) spremaju za svoje neovisne uloge, i nažalost, tu nema lakih rješenja. Možda će čak jedan vremenski period za većinu žena biti bolan i veze nam u globalu uopće neće funkcionirati, sve dok se ne prebriše loše naslijeđe starog društvenog poretka i ne uskladi se naš novi svijet sa našom novom paradigmom potpune ravnopravnosti i cjelovitosti: kako žena, tako i muškaraca. Sretno!

Roditelji me krive za sve

Imam veliki problem s mojim roditeljima. Kada ovako započnem pisati, reklo bi se da sam još u mojim školskim danima, ali nažalost stvarnost je ta da sam u već u svojim srednjim godinama (i preko 30). Ne radim, izgubio sam posao i bio sam prisiljen vratiti se u stari obiteljski dom, kod roditelja, kao i dosta mojih kolega. Pokazalo se da se moji roditelji prema meni još uvijek, i to čim sam im u dohvatu, u njihovoj blizini, ponašaju kao da sam dijete i nezreo, i kao da je sve u životu moja krivica: kriv sam im i zbog toga što sam izgubio posao (iako je i cijela firma propala), kriv sam jer nemam do sada već svoj stan (a sreća da i nisam uzeo kredit kada sam to mogla, jer ga i tako ne bi ni mogao otplaćivati), kriv sam jer ne mogu naći novi posao, a ništa im ne znači što šaljem hrpe molbi za posao. Koji je njihov problem pa da ne vide kakvo je opće stanje, i kako im mogu objasniti da nisam ja baš za sve kriv? (Goran)

Dragi Gorane,

Kao prvo, teško se može ikome išta objasniti. Roditeljima čak možda najteže, jer oni u pravilu rijetko uspiju doživjeti svoju djecu kao odrasle i zrele ljude. Češći je slučaj nažalost da roditelji djecu uopće ne vide kao osobe, pa ih stoga ne mogu ni poštivati kao zasebna i odrasla, zrela bića. To se posebno odnosi na onu vrstu roditelja koji će uporno tražiti i zahtijevati vaše poštovanje, i žaliti se da ih ne poštujete dovoljno – to je sasvim pouzdan znak da oni ne znaju poštovati vas i da to tek trebaju naučiti, ali to možda i neće uspjeti tokom svoga života.

Prema tome, nikakvo objašnjavanje možda neće uroditi plodom. Možete pokušati, ali možete i odustati od pokušavanja – to je stvar samo vaše osobne procjene i vaše mogućnosti prihvaćanja vaših trenutno loših i teško promjenljivih stvari u vašem životu. Možete i raditi usput na prihvaćanju toga da vas vaši roditelji možda nikada neće prihvatiti kao zasebno biće vrijedno poštovanja, što vi zasigurno jeste. Usput, kada je već takva situacija kakva jest i ne možete je promijeniti, iskoristite to vrijeme da zaliječite svoje rane koje su vam oni vjerojatno sličnim takvim ponašanjem prema vama zadavali i prije, tokom odrastanja uz njih, i prođite kroz sve te tužne i razočaravajuće trenutke koje ste tokom vremena uz njih doživjeli. Sve je to negdje ostavilo traga na vama, i sada je možda vrijeme za jedan vaš dubinski 'make-over' u kome će svi vaši ožiljci prvo izaći na površinu, a zatim se polako zaliječiti i nestati kako budete prolazili kroz tu vašu problematičnu situaciju. Jer ovo je vrijeme velikog iscjeljivanja svega: i odnosa prema drugima, i odnosa prema sebi, i odnosa prema dubljem smislu naših života. Naše društvo je očito usred 'velikog pospremanja' – sve smeće i prašina ispod tepiha izlaze na površinu i postaju vidljivi, kako i treba biti, jer se drugačije ništa ne može počistiti.

Aha, a što ćemo s tim što vas vaši roditelji krive za sve, pa čak i za stvari na koje vi niste imali nikakvog utjecaja? Pa ništa, vi znate kakvo je pravo stanje stvari i ne brinite se zbog tih njihovih okrivljavanja jer ste izgubili posao, jer je to također nešto na što nemate nikakva utjecaja. Osim ako oni nisu u pravu, i baš vi ste taj koji je upropastio svoju firmu?

Razgovori o bitnim stvarima

S nekim stvarima o kojima pišete u svojoj kolumni i odgovorima se slažem, s nekima ne. Uglavnom, moj problem bi bio taj što uopće ne osjećam da mogu pričati s ljudima iz moje okoline o tome što spominjete jer imam osjećaj da me oni neće razumjeti. Je li iz vašeg iskustva besmisleno uopće pokušavati pričati s ljudima o ičemu osim o svakodnevnim stvarima, jer čini se kao da nikoga danas nije briga za nekakve dublje životne istine, smisao života i slične 'tričarije' koje se ne prodaju u trgovačkim centrima? (Darija)

Draga Darija!

Moje iskustvo s ljudima na tu temu (tko što razumije i ne razumije) je prilično neobično. Prije par godina sam napisala knjigu o smislu života („Teorija igre ili Postoji li kraj?“), zatim sam je stavila svima na čitanje na Internet, a potom je objavila i u papirnatom obliku. U njoj sam pisala o najdubljim životnim istinama: što je svijet, tko smo mi, koja je prava priroda stvarnosti, koja je naša uloga u njoj, kako nastaje jedna stvarnost... Uglavnom, napisala sam stvari koje su mene zanimale i do kojih sam sama došla dugotrajnim razmišljanjem i neposrednim iskustvom. Pisala sam o stvarima i teorijama kojima me nitko nije učio, niti ih čak spomenuo tokom čitavog mog dugogodišnjeg procesa školovanja (jer svatko od nas prođe čitavo školovanje, a nitko nam ne kaže uistinu ništa o stvarnim razlozima zbog kojih je ovaj naš svemir nastao, a ni mi u njemu). Znanost još ne zna pravu istinu (recimo da se još

ne usudi znati), religije sve objašnjavaju na takav način da svaki razuman čovjek mora bar malo posumnjati u logiku njihovih pričica. Sve u svemu, svaki imalo razuman pojedinac uvijek ostane nigdje, sam sa svojim mislima i sa svojim pitanjima o smislu života. Ukoliko netko ipak dođe do svojih vlastitih zaključaka i iskustava i odluči ih podijeliti s drugima, vjerujem da će se, kao što sam se i ja, jako iznenaditi reakcijama drugih ljudi! Kada sam objavila knjigu, počeli su mi pisati ljudi i, koliko god to nevjerovatno zvučalo: SVI SU MI PISALI ISTO! Pisali su mi: - „Ja također mislim slično kao i vi, osjećam te istine kao i vi, ali u ovom svijetu se osjećam jako usamljeno u tim svojim razmišljanjima jer nitko drugi oko mene ne razmišlja o tome i ne osjeća tako!“ Svi su mislili isto, pisali (meni) isto, ali nisu to dijelili s ljudima oko sebe i zato su mislili da su jedini koji tako misle i stoga su se osjećali usamljeno! Kakav čudesan apsurd!! Slično mi se dešava i sada: znaju mi ljudi reći da su oni shvatili što sam htjela reći, ali da me ostali (opet ti čudesni 'drugi', koji ništa ne razumiju) neće shvatiti jer su ti drugi previše površni, preglupi, previše ih ne zanima razmišljati o ikakvim dubljim stvarima! Iz mog iskustva gledano, izgleda kao svi već znamo istinu, svi uistinu razumijemo i znamo sve što trebamo znati: o životu, stvaranju, svemiru, ljubavi i svemu ostalome, ali smo svi na neki način pomalo škrti kada je riječ o dijeljenju tih bitnih, intimnih, dubokih životnih istina s ljudima oko sebe. Kao da se još uvijek bojimo i oklijevamo to naše duboko znanje iskazati svojim životom i svojim riječima usred ovoga svijeta. Ne usudimo se, iz straha da nećemo biti shvaćeni, i jer to nije uobičajeno usred ovakvoga 'plitkoga' svijeta. Nije da ne razumijem to oklijevanje, ali možda... ipak? ☺

Otpori životnim promjenama

Ne mogu se osloboditi tereta iz prošlosti. Primijetila sam da svaki put čim pokušam promijeniti nešto svom životu, razmišljati na neki novi način, započne mi se sam od sebe vrtjeti u glavi uvijek isti 'film' i uvijek iste misli: 'to sigurno neće uspjeti', 'opet će biti kao i prije i razočarat ću se', 'ništa se ne može napraviti, jer...' , i sve tako slično. Ne znam kako da ugasim taj negativni film i te negativne misli, koje me na kraju dovedu do toga da zaista uglavnom i odustanem od daljnjeg pokušavanja bilo čega. (Marina)

Draga Marina! Većina ljudi ima ovaj isti problema, netko u većoj, netko u manjoj mjeri. Činjenica je da nas tokom života nitko nije učio kako razmišljati na pravi način, na način koji će nas dovesti točno do onoga što si želimo u životu – umjesto do onoga što si ne želimo u životu. Naše misli imaju svoju težinu, one su same po sebi bitne i vrijedne, a svaka misao nosi sa sobom neku određenu energiju. Naše misli su jedan od načina našeg stvaralačkog djelovanja u ovom svijetu, i nije svejedno kako su one formulirane i o čemu razmišljamo. To je činjenica koju često zaboravljamo (ako smo je uopće i znali), pa naše unutarnje razmišljanje najčešće postaje i ostaje samo nesvjesno ponavljanje nekog već naučenog načina razmišljanja, kojim onda i stižemo do uvijek istih rezultata u životu. Kada do kraja spoznamo svoju (bitnu i veliku) ulogu nas kao kreatora svijeta oko sebe, onda ćemo svi početi strogo pratiti i korigirati svoje misli, jer su upravo one te koje 'privlače' prema nama onakvu stvarnost kakvu si njima

stvaramo. Ako razmišljamo 'Meni se nikada ne događa ništa lijepo!' ili 'Ništa se u vezi toga ne može napraviti.' – upravo time to i stvaramo sami za sebe! Dobar početak za prekidanje takvog negativnog tijeka misli u svojoj glavi je – jednostavno se odvojiti od svojih misli, početi ih primjećivati kao da ih gledamo 'sa strane', iz pozicije onoga koji samo svjedoči tim svojim mislima. Čim uspijete napraviti takav odmak, već ste na neki način oduzeli moć takvim nesvjesnim i ponavljajućim misaonim obrascima, jer ste se prestali identificirati s njima. Razne tehnike meditacije koje možete naučiti vam također mogu pomoći da prekinete ovu identifikaciju sa svojim mislima i tako zaustavite njihov 'prisilni' tijek, kao i da pronađete svoj pravi centar, onaj koji je utemeljen sam u sebi, koji se ne mijenja i koji nema svoje počelo u strahovima iz prošlosti i prošlim negativnim iskustvima. Tek iz tog stabilnog stanja svoga uma i iz pravog centra svoga bića možete svjesno i neometano od svoje prošlosti stvarati život kakav si želite. Inače, što se dešava? Dok se vi u svojim mislima kolebate oko toga što biste htjeli od života, time na neki način životu šaljete proturječne poruke, jer si jedan dan poželite promjenu i novi život, a drugi dan to na neki način 'poništite' svojim negativnim mislima koje kažu 'ja to neću moći napraviti'. Ni najbolji i najpožrtvojniji konobar ne bi vam mogao donijeti ono što želite uz takvu proturječnu narudžbu koju stalno mijenjate... Treba biti svjestan, dok sebe treniramo da razmišljamo na pozitivan i afirmirajući način, da je ovdje riječ o uistinu pravom treningu. Potrebno je dosta ponavljanja i uloženog truda, svjesnog napora koji će se uložiti u to, kao i ponešto vremena. Ali uloženi napor vrijedi truda, jer tako možete dobiti i iskusiti – uistinu SVE!

Ogledajte se u drugima

Moj glavni problem je što me ljudi nekako ne primjećuju. Gotovo uvijek mi zaborave ime ili me ne zapamte. To mi je tako čest problem, da se počinem pitati što nije u redu sa mnom. (Mila)

Draga Mila,

Ljudi nas većinom tretiraju onako kako mi (u svojim najdubljim i najskrovitijim mislima) tretiramo sami sebe. Cijene nas onoliko koliko mi cijenimo sebe, ne cijene nas onoliko koliko mi sami ne cijenimo sebe. Ne primjećuju nas onoliko koliko mi sami sebe smatramo neprimjetnima. Vole nas onoliko koliko mi sami sebe smatramo vrijednima voljenja. Ne vole nas... i tako dalje. U većini slučajeva, ljudi funkcioniraju kao ogledala koja nam reflektiraju našu unutarnju istinu o nama samima. Gledajući u svoju sliku, onako kako nas zrcale drugi, možemo u sebi prepoznati i po želji promijeniti na sebi ono što nam ne odgovara i što nas možda onemogućava da živimo život kakvog bismo željeli. Ako vas ljudi (učestalo) ne primjećuju, razmislite o tome kako gledate sami na sebe – da li se smatrate osobom koju bi ljudi jednostavno morali primjećivati u svojoj blizini, ili vam se čini prirodna situacija u kojoj ste vi uvijek negdje u pozadini, a nikada u centru pažnje? Razmislite o uzrocima takvog vašeg viđenja samih sebe, jer to je vrlo vjerojatno naučeno ponašanje koje ste tokom života ponavljali toliko puta da je postalo dio vašeg unutarnjeg identiteta. Ako pronađete uzrok i početak

takvog viđenja samih sebe, bit će vam lakše odmaknuti se od starog identiteta i definirati sami sebe na neki novi način. Ništa vas ne sprečava da odbacite sve negativne dijelove razmišljanja o samima sebi, koji su možda kreirani u nekim situacijama iz prošlosti, ali vam sada samo stvaraju probleme u životu. Rad na ovome je većinom unutrašnji rad, kroz promatranje samih sebe i analizu svojih misli o sebi, a koji se tek u nekoj kasnijoj fazi može učinkovito odraziti i u nekoj vanjskoj promjeni i ponašanju u skladu s vašim novim identitetom osobe koju će ljudi uvijek primjećivati i pamtili. Prilikom gledanja samih sebe kroz predodžbe koje drugi ljudi imaju o nama treba imati na umu da postoje i iskrivljena ogledala – onakva kao u luna-parkovima, u kojima će se naš odraz reflektirati iskrivljeno i izobličeno, i u kojima nećemo sasvim sličiti na sebe. Potrebno je pripaziti na takva ogledala, da nas ne uvjere lažno u neka naša navodna iskrivljenja, jer u tom slučaju stvarno iskrivljenje dolazi od samog ogledala (tj. od drugoga), a ne od nas. Da stvari budu još malo kompliciranije, ovaj svijet je čitav poput jednog velikog luna parka, i gotovo svi ljudi zbog nekih svojih unutarnjih slabosti i mana funkcioniraju kao iskrivljena, a ne kao prava i jasna ogledala drugima. Stoga će i većina predodžbi o nama samima koje ćemo vidjeti kroz druge ljude nužno biti naše donekle izobličene slike, a ne prave. Ipak, neki naši dijelovi će uvijek biti vidljivi, čak i u iskrivljenim zrcalima. Zato se slobodno poslužite drugima oko vas kao ogledalima koja vam mogu pomoći da bolje vidite sami sebe i to iskoristite da biste se na neki način poboljšali, da iskorijenite loše predodžbe koje vi imate sami o sebi (a koje će vam reflektirati drugi), ali usput pripazite na izobličenja koja dolaze od njihovih vlastitih mana!

Iscjeljivanje i sve boje duge

Sama mogućnost iscjeljivanja putem energije mi nije osobito bliska. Možete li mi malo pojasniti uklapanje iscjeljivanja u ovaj naš svijet, u kome smo svi većinom navikli na 'obično' liječenje, kod doktora medicine i pomoću lijekova?(Linda)

Draga Linda,

Prvo da napomenem da se iscjeljivanje nikada ne sukobljava sa medicinom niti sa propisanim liječenjem od strane doktora medicine (ili bar ne bi trebalo)! Dapače, energetska iscjeljivanje se koristi isključivo kao nadopuna propisanom liječenju, odnosno propisano liječenje se koristi kao nadopuna iscjeljivanju, zavisno od toga s koje strane gledamo na stvari. Osnovno što je tu važno je učinkovitost samih tretmana i poboljšanje zdravstvenog stanja pacijenta.

A sad, kako uopće može funkcionirati taj prijenos energije i samo iscjeljivanje? Ono funkcionira jer smo svi mi na jednoj dubljoj, unutrašnjoj razini – JEDNO. Jedno biće, jedno polje, samo jedna energija koja se uvijek pretapa i prelijeva sama u sebe. U tom smislu, nema nikakve prepreke za protok energije između jednog dijela sustava u neki drugi dio istog tog sustava, po potrebi. Gledano na ovaj način, nije nikakva čarolija to što možemo ljekovito utjecati jedni na druge – svi smo i tako uvijek povezani unutar jedne velike i raznobojne energetske mreže! Svi smo dio jedne te iste slike, sastavljene od uvijek istih boja, pomiješanih u raznim omjerima i

razlivenih na istom platnu ovog svemira... Prisjetila sam se sada moje prve objavljene pjesme, negdje još u osnovnoj školi. To je bila pjesma „Duga“ koju ću opet napisati ovdje, ali u novom kontekstu :-)

Duga

*pregršt boja uzetih iz sna,
razlivenih po paleti neba
– duga*

Naravno, duga je samo fenomen, a sve njene boje se nikada i nisu međusobno odvojile, već je to samo način na koji se samo jedna, bijela svjetlost prelama kroz prizmu i stvara tu lijepu i šarenu ILUZIJU – iluziju duge, privid boja, odnosno iluziju svih nas kao međusobno odvojenih i različitih bića.

Dakle, zajedno činimo jednu dugu razlivenih boja koje se stalno miješaju. Ako iz nekog razloga izgubimo svoju stabilnost u životu, ako nam je zdravlje ugroženo, to je uvijek odraz našeg energetskog stanja koje se iz nekog razloga poremetilo. Kažemo da nemamo energije. Naše boje mogu postati tmurne i zagasite, baš kao i naše raspoloženje, a u konačnici i naš život. Srećom, postoje učinkovite metode koje svaki čovjek koji ih nauči može primijeniti da pomogne drugima da poboljšaju svoje energetsko stanje, ojačaju imunitet ili zaliječe već manifestirane bolesti. Time se popunjavaju već nastale energetske 'rupe' u sustavu pacijenta,

dovodi mu se nova energija i vraća ga se u njegovo prirodno stanje zdravlja i poleta. Pacijent će nam sam reći da se osjeća bolje i kao da ima više energije (dakle, i u našem svakodnevnom govoru mi pričamo u terminima životne energije ili njenog nedostatka, ali smo tu vezu sa liječenjem pomoću bioenergije nekako usput zaboravili...).

Eto, za kraj vam poklanjam još jednu moju pjesmu, malo novijeg datuma (objavljena je u mojoj drugoj zbirki pjesama, ali tko broji...). Govori o našem pravom, onom malo višem od ovog zemaljskog, porijeklu...

...za sve one koji ga se još uvijek sjećaju...

Ples kiše nas uči životu

*ples kiše nas uči životu
i raspjevanom padanju s neba
na zemlju, u koju se imamo rastočiti*

*bili smo kao jedno, dok smo se sjećali boja,
koje su se vraćale u snovima
i šaptale nam o eksploziji zvijezda u svemiru*

*uzde naših nebeskih kočija
ostale su ležati pored noćnih ormarića,
donoseći nam samo priče, tugu za domom
i sjećanja*

Kaja

Bilješka o autorici:

Kaja Šegvić diplomirana je inženjerka matematike. Rođena je u Splitu, 1974. godine.

Putem svoje umjetnosti i multimedijalnog izričaja želi podijeliti sa svojom publikom ljepotu i jednostavnost konačne istine o ovome svijetu i nama samima.

Do sada je objavila knjigu „Teorija igre ili Postoji li kraj?“ (2004) i dvije zbirke poezije: „Dođi, neka se raspukne vrijeme!“ (2004) i „Hohot drveća nadvisuje nas za krošnjju“ (2006).

Imala je i više samostalnih izložbi slika, a njeni radovi iz ciklusa „More“ odnedavno krase ulaz i predvorje u novo splitsko Rodilište.

Njen autorski animirano-igrani film „Kava je gotova“ (2011), ostvaren u suradnji sa Zagreb-filmom, prikazuje na umjetnički način samu prirodu stvarnosti i zapletenost više njezinih dimenzija.

U razdoblju od 2011-2013. godine objavljujane su njene kolumne pod nazivom „Stvaranje novoga svijeta“, u dnevnim novinama „Slobodna Dalmacija“. One su sakupljene i tiskane u obliku ove knjige kao pomoć čitateljima na putu njihove osobne transformacije.

Autoričin prvi roman, „USTA PUNA ZEMLJE“, na neki način sa ovom knjigom kolumni tvori nerazdvojivu cjelinu i pojašnjava kako je to čovječanstvo došlo do ovoga trenutka u vremenu u kome je osobna transformacija svakog pojedinog čovjeka upravo slijedeći korak evolucije čitave naše vrste.

Mama je **Ruže Šegvić Šarić**, rođene 2010. godine, također u Splitu.